TB 480.

TB. 480-294-535

ஸ்ரீ காஞ்சிபுராணம்

(உரை)

Q23:22
N11
83281

செப்பனிடுவதற்காக எடுத்துக் கொள்ளப்பட்ட
மாதம் 198 வருடம்
செப்பனிட்டு முடித்த
மாதம் 19 வருடம்
ஆராய்ச்சி உதவியாளரின் கையொப்பம்.

ஸ்ரீ காளத்திபுராணம்.

சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம்

பூவை - கலியாணசுந்தரமுதலியார்

இயற்றியது.

டி - செங்கல்வராயநாயுடவர்களால்

தமது

மநோஹரி அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1911.

ரிஜிஸ்டர் காபிரைட்.

480
294.535

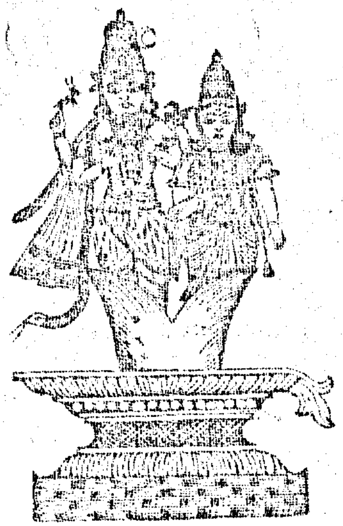

7 - MAR 1911
MADRAS

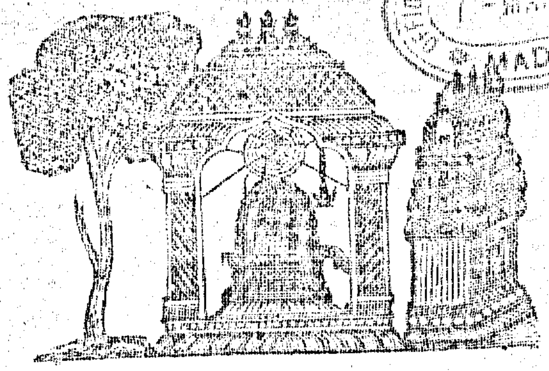

ஸ்நானகாலத்தில் செய்யும்

மந்திரம்.

சுலோகம்.

சுத்திக்ஷேம சிவாபேக்ஷீ சுவர்ண முகரீம் சுபாம்
அகஸ்தியாசல சம்பூதாம் தத்பூர்வோ ததிகாமினீம்
சமஸ்தபாப ஹந்த்ரீம்த்வா மஹம் ஸ்நாதும் சமாஸ்ர
மஹாபாதகசம்ப்லுஷ்டம் காத்ரம்மமசுபோதகை:[யே
க்ஷாளயாமி ஜகத்தாத்ரீ ஸ்ரேயசா பூர்வயஸ்யமாம்॥

స్నానకాలమంత్రము.

శ్లో॥ శుద్ధిక్షేమ శివాపేక్షీ సువర్ణముఖరీం శుభాం।
అగస్త్యాచల సంభూతాం తత్పూర్వోదధిగామినీం।
సమస్తపాప హంత్రీంత్వా మహంస్నాతుం సమాశ్రయే।
మహాపాతక సంప్లుష్టం గాత్రం మమ శుభోదకైః।
క్షాళయామి జగద్ధాత్రీ శ్రేయసా పూర్వయస్వమాం॥

சருக்கவட்டவணை.

சீகாளத்திதேவாரம்	
சீகாளத்தித்திருப்புகழ்	
நைமிசாரணியச்சருக்கம்	1
விடசங்கமச்சருக்கம்	3
தென்கைலாயச்சருக்கம்	6
பொன்முகரிச்சருக்கம்	10
நான்முகச்சருக்கம்	14
சீகாளத்திச்சருக்கம்	18
கண்ணப்பச்சருக்கம்	23
நக்கீரச்சருக்கம்	36
கன்னியர்ச்சருக்கம்	46
வாயுபூசித்தசருக்கம்	56
கைலாசசிகரச்சருக்கம்	57
வித்தியாபீடப்பருவதச்சருக்கம்	59
ஞானப்பூங்கோதைமகிமைச்சருக்கம்	61
கனகதுர்க்கைச்சருக்கம்	63
முனிவர்சம்வாதச்சருக்கம்	64
பேதாபேதவாதச்சருக்கம்	66
தாளவிருட்சசருக்கம்	68

தீர்த்தச் சருக்கங்கள்.

சகஸ்ரதேவதாதீர்த்தம்	70
மார்க்கண்டேயர்தீர்த்தம்	
வேததீர்த்தம்	
இராமதீர்த்தம்	
சக்கரதீர்த்தம்	
சத்திதீர்த்தம்	
மிருத்தியுஞ்சயதீர்த்தம்	
பாசவிச்சேதகதீர்த்தம்	
நீலகண்டதீர்த்தம்	
தத்துவப்பிரகாசதீர்த்தம்	
சந்திரதீர்த்தம்	
சூரியபுஷ்கரணிதீர்த்தம்	
தலவிசிட்டச்சருக்கம்	

சருக்க வட்டவணை முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

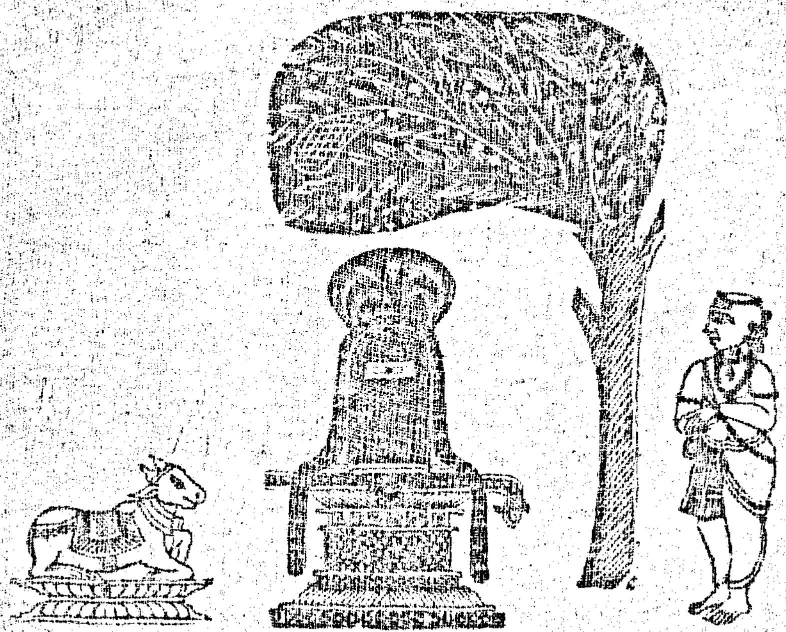

திருக்காளத்திதேவாரம்.

திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனார்.

பண் - கொல்லி.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சந்தமா ரகிலொடு சாதிதேக் கம்மர
முந்துமா முகலியின் கரையினி லுமையொடு
மந்தமார் பொழில்வளர் மல்குவண் காளத்தி
யெந்தையா ரிணையடி யென்மனத் துள்ளவே. (௧)

ஆலமா மரவமோ டமைந்தசீர்ச் சந்தனஞ்
சாலமா பீலியுஞ் சண்பக முந்திய
காலமார் முகலிவந் தணைதரு காளத்தி
நீலமார் கண்டனை நினையுமா நினைவதே. (௨)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௫)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௬)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௭)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௮)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௯)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௰)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருவிராகம்

பண் — சாதாரி

திருச்சிற்றம்பலம்

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௧)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௨)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௩)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௪)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௫)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௬)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௭)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௮)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௯)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௰)

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்

திருநாவுக்கரசுநாயனார்.

திருத்தாண்டகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

விற்றூணொன் றில்லாத நல்கூர்ந் தான்காண்
வியன்கச்சிக் கம்பன்காண் பிச்சை யல்லால்
மற்றூணொன் றில்லாத மாசது ரன்காண்
மயானத்து மைந்தன்காண் மாசொன் றில்லாப்
பொற்றூண்காண் மாமணிநற் குன்றொப் பான்காண்
பொய்யாது பொழிலேழுந் தாங்கி னான்காண்
கற்றூண்காண் காளத்தி காணப் பட்ட
கணநாதன் காணவனென் கண்ணுளானே.

இடிப்பான்காண் என்வினையை யேகம்பன்கா
ணெலும்பாபரணத்தான் காணெல்லா முன்னே
முடிப்பான்காண் மூவுலகு மாயினான்காண்
[illegible]
படைப்பான்காண் [illegible]
[illegible]
[illegible]
காளத்தியானவனென் கண்ணுளானே.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] வனென் கண்ணுளானே.

[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible]
[illegible] வனென் கண்ணுளானே.

மனத்தகத்தான் தலைமேலான் வாக்கி னுள்ளான்
வாயாரத் தன்னடியே பாடுந் தொண்டர்
இனத்தகத்தான் இமையவர்தஞ் சிரத்தின் மேலான்
ஏழண்டத் தப்பாலான் இப்பால் செம்பொன்
புனத்தகத்தான் நறுங்கொன்றைப் போதி னுள்ளான்
பொருப்பிடையான் நெருப்பிடையான் காற்றி னுள்ளான்
கனத்தகத்தான் கயிலாயத் துச்சி யுள்ளான்
காளத்தியானவனென் கண்ணுளானே. (௫)

எல்லாஞ் சிவனென்ன நின்றான் றான்கா
[illegible]
பொல்லாப் புலனைந்தும் போக்கினான்கா
புரிசடைமேற் பாய்கங்கை பூரித்தான்கா
[illegible]
[illegible]
கல்லாடை மேற்கொண்ட காபாலிகா
காளத்தியானவனென் கண்ணுளானே. (௬)

கரியுருவு கண்டத்தெங் கண்ணுளான்கா
[illegible]
வெரிபவள வண்ணன்கா ணேகம்பன்கா
[illegible]
[illegible]
[illegible]
கரியுரிமேற் போர்த்துகந்த காபாலிகா
காளத்தியானவனென் கண்ணுளானே. (௭)

இல்லாடிச் சில்பலிசென் றேற்கின்றான்கா
ணிமையவர்கள் தொழுதிறைஞ்ச விருக்கின்றான்கா
வில்லாடி வேடனா யோடினான்கா
வெண்ணூலுஞ் சேர்ந்த வகலத்தான்கா
மல்லாடு திரடோண்மேன் மழுவாளன்கா
மலைமகடன் மணாளன்கா மகிழ்ந்து முன்னாட்
கல்லாலின் கீழிருந்த காபாலிகா
காளத்தியானவனென் கண்ணுளானே. (௮)

தேனப்பூ வண்டுண்ட கொன்றையான்கா
திருவேகம் பத்தான்கா டேனார்ந் துக்க
ஞானப்பூங் கோதையாள் பாகத்தான்கா
ணம்பன்கா ஞானத் தொளியானான்கா
வானப்பேரூருறைய [illegible]
[illegible]

கானப்பேரான்காண் கனலைக்கண்டன்காண்
காளத்தியானவனென் கண்ணுளானே. (௯)

இறையவன்காணேழுலகுமாயினான் காண்
ஏழ்கடலுமேழ்மலையுமாயினான் காண்
குறையுடையார் குற்றேவல்கொள்வான் காண்
குடமூக்கிற் றிகழ்க்கோட்டமேவினான் காண்
மறையுடையான் வானோர்பெருமான்றான் காண்
மறைக்காட்டுறையுமணிகண்டன் காண்
கறையுடைய கண்டத்தெங் காபாலிகாண்
காளத்தியானவனென் கண்ணுளானே. (௰)

உண்ணாவருநஞ்சமுண்டான்றான் காண்
ஊழித்தீயன்னான்காண் உகப்பார் காணப்
பண்ணாரப்பல்லியம் பாடினான் காண்
பயின்றநால்வேதத்தின் பண்பினான் காண்
அண்ணாமலையான் காண் அடியாரீட்ட
மடியிணைகடொழுதேத்த அருளுவான் காண்
கண்ணாக்காண்பார்க்கோர்காட்சியான் காண்
காளத்தியானவனென் கண்ணுளானே. (௧௧)

திருச்சிற்றம்பலம்.

சுந்தரமூர்த்திநாயனார்.

பண் - நட்டராகம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

செண்டாடும்விடையாய் சிவனேயென் செழுஞ்சுடரே
வண்டாருங்குழலாளுமைபாகம் மகிழ்ந்தவனே
கண்டார்காதலிக்குங் கணநாதனெங்காளத்தியா
யண்டாவுன்னையல்லாலறிந்தேத்தமாட்டேனே. (௧)

இமையோர்நாயகனேயிறைவாவென்னிடர்த்துணையே
கமையார்கருணையனேகருமாமுகில்போன்மிடற்றா
யுமையோர்கூறுடையாயுருவேதிருக்காளத்தியு
ளமைவேயுன்னையல்லாலறிந்தேத்தமாட்டேனே. (௨)

படையார்வெண்மழுவாபகலோன்பல்லுகுத்தவனே
விடையார்வேதியனேவிளங்குங்குழைக்காதுடையாய்
கடையார்மாளிகைசூழ்கணநாதனெங்காளத்தியா
யுடையாயுன்னையல்லாலுகந்தேத்தமாட்டேனே. (௩)

மறிசேர்கையினனே மதமாவுரிபோர்த்தவனே
குறியேயென்னுடையகுருவேயுன்குற்றேவல்செய்வே
னெறியேநின்னடியார்க்கிருக்குந்திருக்காளத்தியு
ளறிவேயுன்னையல்லாலறிந்தேத்தமாட்டேனே. (௪)

செஞ்சேலன்னகண்ணார் திறத்தேகிடந்தார்த்தலறி
நஞ்சேனுனையடியேனவனென்றறியாமையினற்
அஞ்சேலென்றருகா நின்றழுதேன் திருக்காளத்தியா
மஞ்சாவுன்னையல்லாலறிந்தேத்தமாட்டேனே. (௫)

பொய்யவனுடையேன்புகவேநெறியொன்றறியேன்
செய்யவனாகிவந்திங்கிடரானவைதீர்த்தவனே
மெய்யவனேதிருவேவிளங்குந்திருக்காளத்தியென்
னையனுன்னையல்லாலறிந்தேத்தமாட்டேனே. (௬)

கடியேன்காதன்மையாற்கழற்போதறியாதவென்னுட்
குடியாக்கோயில்கொண்டகுளிர்வார்சடையெங்குழகா
முடியால்வானவர்கண்முயங்குந்திருக்காளத்தியா
யடியேனுன்னையல்லாலறியேன்மற்றொருவரையே. (௭)

நீறார்மேனியனேநிமலாநினையன்றிமற்றுக்
கூறேனாவதனாற்கொழுந்தேயென்குணக்கடலே
பாறார்வெண்டலையிற்பலிகொண்டுழல்காளத்தியா
யேறேயுன்னையல்லாலினியேத்தமாட்டேனே. (௮)

தளிர்போன்மெல்லடியாடனையாகத்தமர்ந்தருளி
யெளிவாய்வந்தென்னுள்ளம்புகுதவல்லவெம்பெருமான்
களியார்வண்டறையுந்திருக்காளத்தியுள்ளிருந்த
வெளியேயுன்னையல்லால்விளியேன்றொழுமாறே. (௯)

காரூரும்பொழில்சூழ்கணநாதனெங்காளத்திய
னூராயின்னாமுறையணிநாவலாரூரன்சொன்ன
சீரூர்செந்தமிழ்கள்செப்புவார்வினையாயினபோய்ப்
பேராவின்னுலகம்பெறுவார்பிழைப்பொன்றிலரே. (௰)

திருச்சிற்றம்பலம்.

திருக்காளத்தித் திருப்பதிகம் - ௩.

சுவாமி காளத்திநாதர் - தேவி - ஞானப்பூங்கோதையம்மை.

ஆ* திருப்பதிகம் - ௧.

திருக்காளத்தி திருப்புகழ்.

தாதத்த தாதத்த தாதத்த தாதத்த
தாதத்த தாதத்த—தனதான.

தோகைத்த காதொத்த நீத்த போதற்ற
தோர்மைக்க ணுன்மிக்க — நுதலாலே
நோன்வெற்பி னன்விர்கை வேருக்கு மேன்மக்கள்
சோவிக்கு மால்மிக்கு — மடவார்தம்
மேடைக்கு ளேபுக்கு வாடிக்க வாயிக்க
கேளிக்கு கேளித்திக் — குழலாலே
யூன்பெற்ற காளத்தி வாழ்மூத்த ளேபத்தி
யோதற்கு நீசற்று — மருளாயோ
வேடர்க்கு நீன்சொர்க்கம் வாழ்விக்க வேவெற்பின்
மீதுற்ற பேதைக்கு — மணவாளா
கோழத்தி ரூபத்தை மீன்வித்த மாலெரக்க
வேதத்தி லேசிற்கு — மயலுருக்
கேடற்கொ ளூற்கும் வேடத்தர் தாம்வைத்த
சேமத்து நாமத்தை — மொழிவோனே
நித்த நீதிக்கு ளேபத்தி கூர்பத்தர்
சேவிக்க வாழ்வித்த — பெருமானே.

தையதானத் தனன தையதானத் தனன
தையதானத் தனன—தனதான.

உய்யுஞானத் துநெறி கைவிடாதெப் பொழுது
முன்னவேதத் துரைகொ — வினையோதி
யுள்ளமோகத் திருளை வெள்ளமோகப் பொருளை
யுள்ளமோகத் தருளி — யுரகாதி
வையமேழுக் குநிலை செய்யுநீதிப் பழைய
மந்திரமேதுற் றெருச — சிலமேவம்
வள்ளிகாளிற் புதிய வள்ளியோடுற் றெனது
வல்லதோஷைக் களைய — வருவாயே
பையராவைப் புனையு மையர்பாகத் துவளர்
தையலாள்பெற் றமகிழ் — புதல்வோனே
பல்லகீதத் துயில்வர் செவ்விதோளைப் புணரு
மையமாதுக் குரிய — மருகோனே
செய்யமால்வெற் புருவ வெய்யவேல்கைத் தவிபி
செல்வகாளத் திமலை — யுறைவோனே
தெய்வநாடற் குரிய வெள்ளையானைத் தலைவர்
தெய்வயானைக் கினிய — பெருமானே.

—

OFFICE OF THE REGISTRAR OF BOOKS
7 - MAR 1911
MADRAS

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சீகாளத்திபுராணம்.

விநாயகர் காப்பு.

கற்றைக் கழுமுமார் கிம்பரவர்கர தலைவதடுக்கு
சுற்றத்தி மனைவுதிற் சம்பரன்சாம் பனிமிழுது
செற்றுத்தி னக்கமழுக் திருனைகி காளத்தி
யத்தத்தி விநாயகனை யுகிமெசெஞ் சரணமணிவாம்.

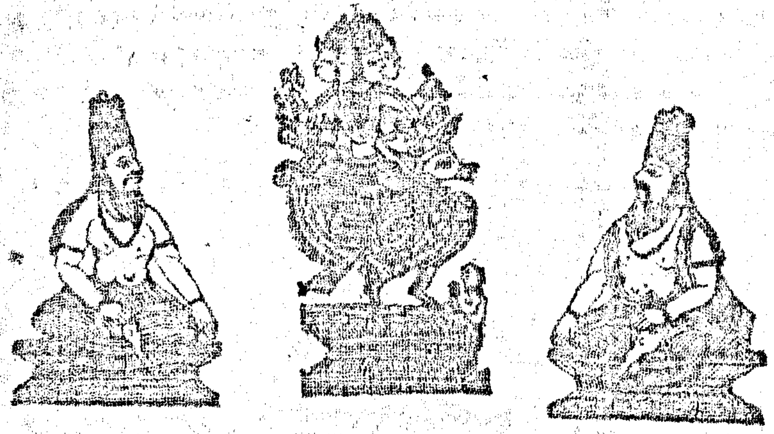

நூல்.

நைமிசாரணியச்சருக்கம்.

அகண்ட சச்சிதானந்த வியாபகமாகிய சிவபெருமான் திருவருளினால், பிரபஞ்சத்தினைச் சிருஷ்டிக்கும் வல்லமையினை யுடைய நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமதேவன் பூர்வகாலத்தில் ஒருநாள் தேவர்களெல்லாம் தன்னைச் சூழ்ந்து இருக்க ஆசனத்தின்மீது சாவதானமாய் எழுந்தருளி யிருக்கையில், அவ்விடத்தில் சில முனிவர்

கள் வந்து சாஷ்டாங்கமாக நமஸ்காரஞ் செய்து எழுந்து நின்று பல விதமாகத் தோத்தரித்து, தாமரைமலரில் எழுந்தருளி யிருக்கும் பெருமானே! தேவரீர் திருவடியே அடைக்கல மாக வடைந்தனம். நாங்கள் சிவபெருமானை நோக்கி ஒரு அரிய பெரிய தவஞ் செய்ய விரும்புகிறோம். அத்தவம் யாதொரு இடையூறும் உண்டாகாதபடி நிறைவேறும்பொருட்டு ஒரு புண்ணிய மான இடத்தினைக் காட்டி யருள வேண்டு மென்றனர். பிரமா வானவர் கேட்டுத் தனது இருதயத்திலே சிவபெருமானைத் தியானஞ் செய்து, முனிவர்களே! அவ்வனமே காட்டுவோ மென்று, ஒரு தருப்பைப் புல்லினை யெடுத்துச் சக்கரமாக வளைத்துப் பூமியிலுருட்டி இதன் பின்னே நீங்கள் தொடருவீர்களானால், இந்தச் சக்கரம் போய் நின்ற விடம் நீங்கள் தவஞ் செய்தற் குரிய வனமென்றனர். இங்ஙனம் பிரமாவிட்ட சக்கரத்திற் குப் பின் முனிவர்கள் செல்ல அச்சக்கரம் அதிவேகமாகச் சென்று நின்றது. அந்தவிடமே தங்க தவத்திற் குரிய இடமென ஆலோசித்து, அந்நேமியாகிய சக்கரம் நின்ற இடத்திற்கு நைமிசாரணிய மெனப் பெயர்வைத்து அவ்விடத்திலேயே அம்முனிவர்கள் தவஞ் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

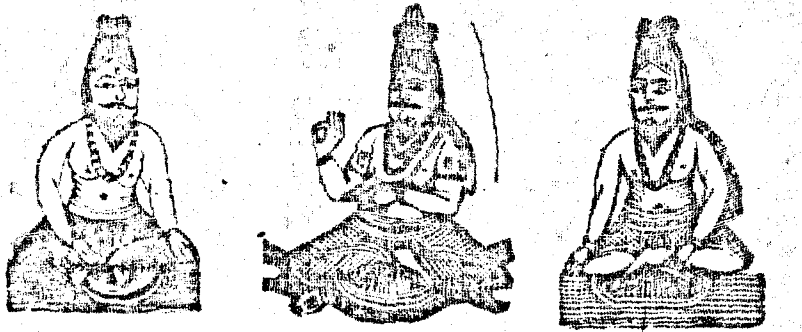

அக்காலத்தில் அவ்விடத்தில் பலமுனிவர்கள் புடைசூழப் பதினென் புராணங்களையும் திருவாய் மலர்ந்தருளிய வியாசபகவான் மாணாக்கர் சூதமா முனிவர் எழுந்தருளினர். அவரைக் கண்டவுடன் முனிவர்கள் எழுந்து எதிர்கொண்டு அழைத்து வந்து ஒரு ஆசனத்தின்மேல் வீற்றிருக்கச் செய்து அநேக உபசாரங்களைப் புரிந்து சூழ விருந்து தொழுது ஐயனே! ஆன்மாக்கள் உய்யும் பொருட்டுச் சிவ பெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் அநேக மான திவ்விய தலங்களின் மகிமைகளை முன்னமே எங்கட்குக் கூறியுள்ளீர். இப்போது

சீகாளத்தியின் மகிமைகளைக் கேட்க மிக்க ஆவலுடையவர்களாக விருக்கின்றோம்; தயை செய்ய வேண்டுமென வருந்திக் கேட்டுக் கொண்டனர். சூதமா முனிவர் கேட்டு ஆனந்தங் கொண்டு முனிவர் களே! நீவிர் அருமையான க்ஷேத்திரத்தின் மகிமையினைக் கேட்கத் தொடங்கினீர். அத்தலத்தின் பெருமையை யெனது ஆசிரியர் வியாச முனிவர் எனக்குச் சொல்லியபடி சொல்லுகிறேன். இச்சரித்திரத்தை நீங்கள் கேட்பதினால் உங்களுக்கே யல்லாமல் சொல்லப் போகிற எனக்கும் விசேஷ புண்ணியமுண்டாகும். தயைசெய்து கேட்பீர்களாகவென்று சொல்லத் தொடங்கினர்.

நைமிசாரணியச்சருக்க முற்றிற்று.

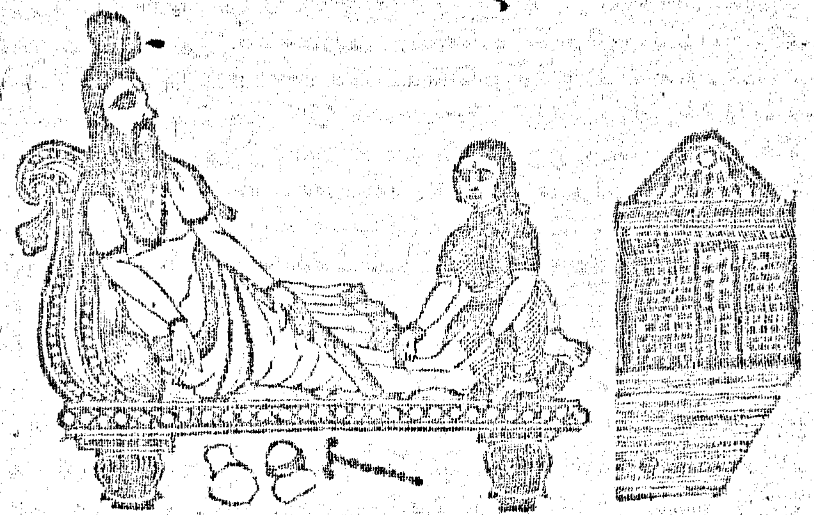

விடாங்கமச்சருக்கம்.

நைமிசாரணிய வாசிகளே! புண்ணிய பூமியாகிய பரதகண்டத்திலே, தொண்டைமண்டலத்திலே காஞ்சனபுரமென ஒரு நகரமுண்டு, அந்நகரத்தினை யசோதரன் என்னு மொருவன் அரசாட்சிசெய்து வந்தனன். அவன் மன்மதனுக்கு ஒப்பான அழகினை யுடையவன். ஆதிசேடனை யொத்த அறிவினை வாய்ந்தவன். மேகத்தை யொத்த கொடையாளன். பூமிதேவியை யொத்த பொறுமை யுள்ளான். சத்தியவசனம் ஆசாரம் சன்மார்க்கமாட்சியுடையவன். மனு

நீதி தவறாது இராச்சியபாரம் பண்ணுபவன். சிவனடியார்களைச் சிவமாகப் பாவிப்பவன். விபூதி உருத்திராட்சங்களையே பெருஞ் சாதனமாகக் கொண்டவன். திருக்கோயில் வழிபாடின்றிப் போஜனஞ் செய்யாதவன். எல்லா வுயிர்களையும் தன்னுயிர்போல் காப்பவன். இத்தகைய அரசன் காலத்தில், வயாரணிய மெனவும், வில்வாரணிய மெனவும், தென்கைலாய மெனவும், சோளத்தி யெனவும் பெயர் பெற்று விளங்குகின்ற திவ்விய தலத்திலே ஞானப்பூங் கோதை சமேதராகத் திருக்கோயில்கொண் டெழுந்தருளி யிருக்கின்ற சிவபெருமான் அவ்வரசனுடைய சிவபக்தியைத் தெரிந்து அவனை யாட் கொள்ளும் பொருட்டு, நெற்றி முதலிய இடங்களிலே விபூதியும், கண்ட முதலிய இடங்களிலே உருத்திராட்சமும், மார்பிலே சிவலிங்கமும் விளங்க, ஒரு விடசங்கமத் திருவுருவத்தினைத் தாங்கி அந்த நாராயண புரத்து வீதியில் மன்மதனை வென்றாலென்ன அழகை வாய்ந்து கண்ட மங்கையர்கள் எல்லாம் காதலித்து மோகங் கொள்ள எழுந்தருளினார். அச்சமயத்தில், அரசனுக்குப் போஜனகாலத்தில் கலத்திருத்தி வைக்கும் சிற்றேவலையுடைய ஒரு பெண் கண்டு அவர் திருவடியில் அடியற்ற பனைபோல விழுந்து எழுந்து அடிக்கடி பல நமஸ்காரங்களைச் செய்து அப்பனே! எனை யாட்கொள்ள எழுந்தருளிய ஐயனே! நான் செய்த பூர்வ ஜென்ம புண்ணிய பலத்தினால் தேவரீரை இன்று தரிசிக்கப் பெற்றேன். அடியேன் வேண்டுகோளுக் கிசைந்து எனது சிறுகுடிலுக் கெழுந்தருளித் திருவமுதுண்டு பரிகல சேட மளித்தருளி எனது இவ்வினை யனைத்தையும் போக்கி என்னை யடிமை யாக ஆட்கொண்டருள வேண்டுமெனக் கைகட்டி வாய்பொத்தி எதிரிலே நின்றாள். விடசங்கமர் திருவுள மிரங்கி அவளிடத்திலே அன்புடையவர்போலக் காட்டி, அவள் மனையடைந்து திருவமு துண்டருளி, தாம்பூலந் தரித்துக் கலவி யின்பத்தினைக் காதலித்தவர் போல நடித்துக் கொண்டு கலந்திருந்தனர்.

அப்பெண் அவரது மாய வித்தையை யுணராமல் மயங்கிக் காமவசத்தளாய், அரசனுடைய குற்றேவலை மறந்திருப்ப, அரசன் ஸ்நானஞ்செய்து சிவபூசை முடித்துப் போஜனத்திற்குப் போகையில் வழக்கப்படி கலத்திருத்தி வைப்பவளைக் காணமையால் கோபங் கொண்டு ஆளையனுப்பி யழைத்து வந்து அவள் கூந்தலைக் களைந்து விடும்படி கட்டளையிட்டனன்.

அவ்வாறே ஏவலாளர் செய்து முடித்தனர். அவள் மிகக் கவலை கூர்ந்து அப்போ முறையோ வெனக் கூச்சலிட்டு, இனிக் கூந்தலையிழந்து மொட்டை யாகி எங்ஙனம் வாழ்வேன். ஸ்திரீகள் கூட்டத்தில் எப்படி போவேன். கண்டவர்க ளெல்லாம் நகைப்பாரே யென்று அழுதுகொண்டேபோய்ச் சங்கமர் திருவடியில் வீழ்ந்து புலம்பினள். விடசங்கமரவளுக்கு மனமிரங்கி அவள் சிரசில் தமது திருக்கரத்தை வைத்தவுடன் பழையபடியே கூந்தல் வளர்ந்து விட்டது. அவள் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டு ஸ்வாமியிடத்தில் விடை பெற்றுத் தனது குற்றேவலைச் செய்ய அரசன் முன்னிலையில் வந்து நிற்க, அரசன் கண்டு அதிக கோபங்கொண்டு இவள் கூந்தலை என் உத்தரவின்படி இன்னமுங் களையவில்லை யென்ன ஏவலாளர்களைக்கண்டு கோபிக்க, அவர்களால் உண்மை விசாரித்தறிந்து உடனே எழுந்து சென்று அவள் மனையில் எழுந்தருளியிருக்கும் விடசங்கமரைத் தரிசித்துச் சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து பணிந்து பயபக்தியோடு எதிரிலே யிருந்து என்னையாட் கொள்ளவந்த பெருமானே! தேவரீர் எழுந்தருளியிருக்கும் தேசம் யாது? இவ்விடம் வந்ததற்குக் காரண மென்னை? என வணக்கத்துடன் வினவினன்.

அதுகேட்ட விடசங்கமர் ஐய! யாம் சிவத்தலங்டோறும் வசித்துவருவோம். இப்போது சமீபத்திலுள்ள சோளத்தியினைத் தரிசிக்கவந்தோம். அது தென்கைலாய மெனப் பிரசித்தியுள்ளது. அவ்விடத்தில் சிவபெருமானுக்குச் சிவாலய மில்லைமையால் மிகவருத்தமுற்று அது செய்து முடிப்பா ரியாரென ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கின்றேம். நீயே அது முடிக்க வல்ல சிவபக்த னெனத் தோன்று

கிறது என்றனர். அரசன் அப்பெரியவரை வணங்கி சுவாமீ! அத் தென்கைலாய மென்னும் ஸ்ரீகாளத்தியின் மகிமையாது? அங்குப் பூசித்துப் பேறுபெற்றார் யார்? அத்தல மான்மியத்தை விரிவாகத் திருவாய் மலர்ந்தருள வேண்டு மென்றனர். விடசங்கமர், அன்பனே! அத்தலத்திலே வசிட்டமுனிவர், அகத்தியமுனிவர், பிரமதேவர், சிலந்தி, பாம்பு, யானை, கண்ணப்பநாயனார், சிவகோசரியார், நக்கீர தேவர், கன்னியிருவர் முதலிய அநேகர் பூசித்துச் சித்திபெற்றனர். அவ்வளவும் சொல்லப் புகின் பலயுகங்களாகும். ஆயினுஞ் சில சொல்லுகின்றேம். அன்புடனே கேட்பாயாக வென்று கூறத்தொடங்கினர்.

விடசங்கமச்சருக்கம் முற்றிற்று.

தென்கைலாயச்சருக்கம்.

யாதவமகாராஜனே! ஒரு யுகத்திலே சூரியவமிசத்திலே பிறந்த மித்திர சேகரனென்னு மரசனை வஞ்சிக்கும் பொருட்டு ஒரு அரக்கன் மனிதவேடங்கொண்டு அவ்வரசனை யடைந்து ஐயா! நான் சமையல் செய்வதில் மிகுசமர்த்தன். நமது வீட்டிற்கு வரும் விருந்தினர்களை உபசரித்து விதவிதமாகப் பதார்த்தங்கள் செய்து படைத்து அவர்களைச் சந்தோஷிப்பிக்கச் செய்வேன். நான் தங்கள் கீர்த்திப் பிரதாபத்தைக் கேள்வியுற்றுத் தங்களிடத்தி லிருக்க உத்தேசித்து வந்தனன் என்றனன். அரசன் அவன் சொற்களை நம்பித் தனது வீட்டில் அமர்த்திக் கொண்டனன். சில நாளைக்குப் பின் அவ்வரசனிடம் வசிஷ்ட முனிவர் எழுந்தருளுதலும் அம்முனிவரை யரசன் கண்டு நமஸ்கரித்து தனது வீட்டில் விருந்துண்டு போம்படி மிகவணங்கிக் கேட்டுக்கொள்ள அம்முனிவ ரதற்கிசைந்து போஜனஞ் செய்கையில், வஞ்சகவேடந் தாங்கியிருக்கும் அசுரன் இதுதான் நல்ல சமய மென்று தெரிந்து நரமாமிசம் சமைத்து முனிவருக்குப் படைத்தனன். அம்முனிவர் அதனைக் கண்டு கோபித்து இங்ஙனந் தகாத காரியம் செய்யலாமோ வென அரசனைப் பார்த்துக் கூறி ஏ அரசனே! நீ இத்தகைய விபரீத பதார்த்தத்தைச் சமைத்துப் படைக்கும்படி செய்த குற்றத்தினால் நீ உதிர னென்னும் பெயரையுடைய அரக்கனாகி வாழக் கடவா யென்று சபித்துப் போயினர். வசிஷ்ட முனிவரிடத்து விரோதங் கொண்டு அவருக்கு எந்த விதத்திலாவது தீமை விளை

விக்க வேண்டுமென்ற எண்ணங்கொண்டிருந்த விசுவாமித்திரர் இது நல்ல சமயமெனத் தெரிந்துகொண்டு, அவ்வுதிர னென்னும் அரக்கனை யடைந்து ஏ அரக்கனே! உன்னை யாதொரு காரணமின்றிச் சபித்த வசிஷ்டமுனிவர் புத்திரர்களைக் கொன்றுவிடுவாயென்று தந்திரஞ் சொல்லிக் கொடுக்க, அவன் கேட்டுச் சத்திமுனிவர் முதலிய நூறு பிள்ளைகள் தவஞ்செய்யுமிடஞ் சென்று அவர்களியாவரையுங் கொன்று விட்டனன். வசிஷ்ட முனிவர் தமது நூறு பிள்ளைகளும் அரக்கனாற் கொல்லப் பட்டமை தெரிந்து விசேஷ புத்திர சோக மடைந்து, தமது உயிரை விட்டுவிடுதற் கெண்ணி அதிகமாக உயர்ந்த ஒரு மலையி னுச்சியி லேறிக் கீழே விழுந்தனர். பூமியில் விழுமுன்னமே பூமிதேவி யானவள் வெளிவந்து தனது இரண்டு கரங்களாலுந் தாங்கிப் பூமியில் நிறுத்தி ஐய வசிஷ்டரே நீர் இவ்வாறு புத்திர நிமித்தம் உயிரை விட எண்ணுவது தகுதியாமோ? தவத்திற் சிறந்த நீரே இங்ஙனஞ் செய்யின் மற்றைய சாமானியர் கதி யென்னவாய் முடியும். அவரவர்கள் கன்மத்தின்படி அவரவர்கட்கு முடியு மென்பதை யாலோசித்தீ ரில்லையே. நீர் உயிர் விடுதல் உன்புத்திரர்கள் உயிர் மீண்டு வருவரோ? கருணைக் கடலாகிய நமது சிவபெருமான் திருவருளைப் பெறுவையேல் இத்துன்பம் நீங்குவ தன்றி முத்திக்கும் ஏதுவுண்டாகும். அங்ஙனமே செய்யக்கடவாய் என மனந் தேறுதலைச் சொல்லிப் பூமிதேவி மறைந்தனள்.

பின்பு வசிஷ்ட முனிவர் அதை யங்கீகரித்து நெடுநேர மாலோசித்து நாம் தவஞ்செய்து அருளடைதற் குரிய தலம் யாது என்று சிந்திக்கு மளவில் சிறந்தது ஸ்ரீகாளத்தியே என நிச்சயித்து அங்குச் சென்று ஒருசிறந்த வனத்திலே யிருந்துகொண்டு உணவாதிகளை விடுத்துப் பஞ்சேந்திரியங்களையு மடக்கிச் சித்தத்தைச் சிவபெருமான் திருவடியில் வைத்து யாதொரு சலனமுமின்றி அருமையாகத் தவஞ்செய்துகொண் டிருந்தனர். வசிஷ்டமுனிவர் தவத்திறமைக்குக் கருணை கூர்ந்து கருணாநிதியாகிய சிவபெருமான் ஐந்தலை யரவத்துடனே பரிவம் லிங்கமாய் மேற்குத் திருமுக மாகி அருட்சோதி மயமாகத் தரிசனங் கொடுக்க, முனிவர் தரிசித்து எழுந்து, பலதரம் பூமியில் விழுந்து எழுந்து இரண்டு கரங்களையுஞ் சிரமேற் குவித்துப் பலவாறு தோத்திரம் புரிந்து எதிரிலே நின்ற அவரைக் கண்டு முனிவனே! உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது என்று வினவ அம்முனிவர் எனை யாட்கொள்ள வந்த ஐயனே! எக்காலமும் தேவரீர் இத்தலத்திலேயே எழுந்தருளியிருந்து அடியார்கள் வந்து

கேட்கும் வரங்களை யெல்லாம் அளிக்கப் பாலித்து, அடியேனுக்கும் ஞானோபதேசஞ் செய்தருளவேண்டும் என விண்ணப்பஞ் செய்துகொண்டனர். பெருமான் அம்முனிவருக்கு அவ்வரங்களை யளித்தருளிக் கல்லால விருட்சத்தடியில் தட்சணாமூர்த்தி கோலங் கொண்டெழுந்தருளி, தமது திருக்கரத்தில் விளங்கிக்கொண்டிருக்கும் சிவஞான போதத்தி லுள்ள அரிய பெரிய இரகசியங்களை யெல்லாம் போதித்துப் பதி பசு பாசங்களின் இலட்சணங்களையும் உபதேசஞ் செய்யக் கருணை கூர்ந்தனர்.

முனிவனே! பதியாயுள்ளது சத்தாகும், பாசம் அசத்தாகும், பசு சத்தோடு சேர்ந்த காலத்தில் சத்தாயும் அசத்தோடு சேர்ந்த காலத்தில் அசத்தாயும் ஆதி உண்மையில் தான் சத்துமல்லாமல் அசத்துமல்லாமல் சதசத்தாயுள்ளது. இனிப் பதியாகிய முதல்வன் ஞானக்கிரியா சொரூபனும் பசுவை ஞானக்கிரியைகளானும், பாசத்தைக் கேவலங் கிரியை யானும் இயக்கப்பண்ணுவன். அக்காலம் பண்ணுகையில் தனக்குப் பிரயோசனங் கருதாது பரப்பிரயோசனத்தையே திருவுள்ள மிசைச் சிறக்கும், பதி அனாதி கேவலத்தில் கிடந்த பசுக்க ளொன்று மெய்யணிந்த உயிர்களையும் அவரவர் வினைக்கேற்ப மாயையைத் துணையாகச் சேர்த்து வெளிப்படுத்துவன். இதனால், பதி போகமும் பசு பலமும் பாசமுன்றுமென வெளிப்படும். பாசத்தையும் பசுவையும் சேர்க்கவும் பிரிக்கவும் வல்ல பதி தானியக்கும்போது தனது சத்தியால் அனந்த மூர்த்திகளாவன். பாசம் அனந்த ரூபமாய்ப் பதியால் காரியப் பாட்டைப் பெறும். பசு பல யோனிகளிற் புக்குழலா நிற்கும். பதியினுடைய அனந்த வடிவங்களை விபூதியென்றும் பசுவினுடைய அனந்த சனனங்களை வினைப் போக மென்றும் சொல்லப்படும். பாசத்தினுடைய காரியப்பாகு பாடுகளைச் சிருட்டியென்று சொல்லப்படும். பதி நிர்மல முடையதாகலின் அதனிடத்தில் சமல ரூபியாகிய பசுவிற்கு உற்பத்திகூடுதல் கூடாது, பாசம் கேவலம் மலமேயாகையால் நிர்மலமாகிய பதியிற் காரியப்படாது. பதியும் பசுவும் சித்தாயிருப்பினும் அவை யறிவிக்கும் சித்தும் அறியும் சித்துமா யிருக்கும் உண்மையால், அறிவிக்கும் சித்தாகிய பதியில் அறியும் சித்தாகிய பசுவிற்கு உற்பத்தி கூடுதல் கூடாது. பாசம் கேவலம் சடமாகையால் மேலுபய சித்துக்களில் இடம் கிடையில்லை. அசித்தாகிய பாசத்தின் காரியமெல்லாம் சித்தாலேயாம். இடையே நின்ற பசு பாசத்தோடு சேருகையில் பந்தத்தையும், பாசத்தினின்று நீங்கிப் பதியோடு சேருகையில் முத்தியையும் பெறும்,

முனிவனே! இம்முத்தியிலே தசகாரிய அனுட்டிப்பால் சித்திப்பதாகும். அவையாவன. முப்பத்தாறு தத்துவங்களுடைய தொழிலைத் தனக்கு வேறு யறிதலாகிய தத்துவரூபமும், தத்துவங்களைச் சடமென் றறிதலாகிய தத்துவ தரிசனமும், அவைகளைச் சிவஞானத்தாலே தனக் கன்னிய மென்றறிதலாகிய தத்துவசுத்தியும், மலங்கள் நீங்கி ஆத்மஞானமென அறிவே வடிவென வறிதலாகிய ஆத்மரூபமும், தனக்கொரு செய்தியு மில்லையென் றறிதலாகிய ஆத்ம தரிசனமும், பெத்தத்திலும் முத்தியிலும் சிவமுபகரிக்கு மென்னுந் தன்னுடைய ஆணியை யறிந்து சிவஞானத்தினாலே யழுந்துவதாகிய ஆத்தும சுத்தியும், ஆணவமலத்திலே கிடக்கிற ஆன்மாவைச் சிவன் பஞ்ச கிருத்தியங்களைச் செய்து மலங்களை நீக்கி மோட்சத்திலே விடுகின்றானென்று திடமா யறிதலாகிய சிவரூபமும், சிவன் செய்யும் பஞ்ச கிருத்தியத்தை ஆன்மா செய்யா னென்றறிந்து ஆன்மாவைத் தரிசிப்பித்து நின்ற ஞானமாகிய சிவதரிசனமும், சிவசத்திசெய்யும் கிருத்தியமெல்லாம் சிவனுக்குச் சற்று மில்லையென் றறிந்து சிவசத்தியையன்றித் தனக்கும் பிறருக்கும் சற்றுஞ் செய்தியில்லை யென்று தெரிந்து திருவருளோடு அழுந்துதலாகிய சிவயோகமும், சிவத்தோடிரண்டற நின்ற அத்துவித சாயுச்சிய ஆனந்தத்தைப் புசித்து வாழ்தலாகிய சிவபோகமுமாம். இதுவே சுத்தாத்துவிதமாம். இந்நிலை யானது பூர்வசென்மாந்தர புண்ணிய முற்றவர்க்கே கைவல்லியமாகும். இத்தகைய சிவானுபூதியினை நீயடைதற்கேற்ற இலக்கணங்களை வாய்ந்துள்ளாய். அதனையே அடைக என ஆசிர்வதிக்க அம்முனிவர் உண்மைதெரிந்து ஞான முதிர்ச்சியுடையராகிப் பேரின்பம் பெற்றனர்.

பின்பு அத்தலத்திலேயே சிவபெருமான் அம்முனிவர்க்கு அருளியவண்ணமே எழுந்தருளியிருந்தலால், பச்சிளங்கிள்ளையாகிய பார்வதியார் விநாயகக்கடவுளும், சண்முகக்கடவுளும், வீரபத்திரக் கடவுளும், ஐயனாரும், திருநந்திதேவரும், உருத்திரகணங்களும், கணநாதர்களும் பின்றொடர்ந்துவர ஞானப் பூங்கோதை யென்னுந் திருநாமத்துடன் வந்து எழுந்தருளினர். இவ்வைபவத்தைக்கண்ட கைலைமலையானது மேருமலையுடன் அங்கடைந்து தனக்கு வடக்கே அம்மேருமலை தங்கும்படி தான் சந்நிதிக்குத் தெற்குத்திசையிலே தங்கியது. அதனால் அன்றுமுதல் அத்தலத்திற்குத் தென்கைலாயமென திருநாமமுண்டாகியது. இவ்வண்டமனைத்தும் அழியுங் காலத்திலும் அழிவில்லாமல் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறது. அத்தலத்தி லிருக்கும் சராசரங்கள் எல்லாம் சிவரூப மாகவே விளங்கும். என்று விடசங்கமர் திருவாய் மலர்ந்தருளி அவ்வரசன் வேண்டுகோளின்படி பொன்முகரி நதியின் வரலாற்றைச் சொல்லத்தொடங்கினர்.

தென்கைலாயச்சருக்கம் முற்றிற்று.

பொன்முகரிச் சருக்கம்.

மயாதிராதனே! அனந்த கல்யாண குண பரி பூரணராகிய சிவ பெருமான், பச்சிளங் கொடியாராகிய பார்வதியாரைத் திருமணஞ் செய்யும் பொருட்டு இமயமலைக்கு எழுந்தருளுகையில் அந்த விவாக மகோற்சவத்தினைத் தரிசிக்கும்பொருட்டு ஆயிரங்கோடி கணங்கள் சூழக் காலாக்கினி ருத்திரரும், எழுபத்திரண்டுகோடி பூதர்கள் சூழ கூர்மாண்டரும், கோடிகோடி உருத்திர கணத்தவர் சூழ ஆடகேசரரும், நூறுபத்தாயிரகோடி சாதகர்சூழ வீரபத்திரரும், நூறுகோடி குறட்படைசூழ ஐயனாரும், பதினொரு ருத்திரரும், புத்தியட்டகரும், நூற்றெட்டுக்கோடி பாரிடர் சூழ அட்டமூர்த்திகளும், நூறுகோடி பூதர் சூழக் குண்டோதரனும், நூற்றிரண்டு கோடியோர் கணங்கள் சூழக் கண்டகன்னனுடனே பிருங்கியும், நூற்றைம்பதுகோடி வீரர் சூழப் பாணுகம்பனும், பலகோடி கணங்கள் சூழச் சங்குகன்னனும், நூற்றறுபத்து கோடியோர் சூழ ஈசானரும், விஷ்ணுவும், பிரமனும், இந்திரனும், திக்குப்பாலகரும், சூரியனும், சந்திரனும், நவக்கிரகங்களும், நட்சத்திரங்களும், சப்தகன்னிகைகளும், அஷ்டவசுக்களும், விஞ்சையரும், எண்பத்தெண்ணாயிர முனிவர்களும், தேவவடிவு எடுத்து வேதங்களும், ஆகமங்களும், புராணங்களும், இதிகாசங்களும், மந்திரங்களும், பூதங்களும், காலங்களும்வந்து இமயமலையினை நெருங்கிய மாத்திரத்துத் தென்பூமி யுயர்ந்து வடபூமி தாழ்ந்துவிட்டது. தேவர்கள் இதுகண்டு பயந்தனர். அப்போது திரிநேத்திர தாரிய சிவபெருமான் கருங்கடலைக் கையி லடக்கிய அகத்தியமுனிவரை அருகழைத்து அருட்பார்வை யளித்து மாதவனே! இப்பூமியானது பழையபடியே சமமாகும்படி நீசென்று பொதியமலையிலே தங்கவேண்டும். இந்தகைய காரியத்தினை முடிக்க உன்னைக்காட்டிலும் சிறந்தோ ரியாவரு மில்லை. அல்லையேல் நாமே போகவேண்டி வரும் என்றனர்.

அதுகேட்ட முனிவர் வணங்கி வாய்புதைத்து நின்று கருணை நிதியே! இத்தனை கோடி தேவர் முதலியோர் தேவரீரது திருக்கல்யாண மகோற்சவத்தைத் தரிசிக்கும் பாக்கியத்தைப்பெற அடியேன் மாத்திரம் தரிசியாது பிரிந்து விடலாமோ என்ன சுவாமி, முனிவனே! நீ பொதியமலையை நோக்கித் தென்றிசைக் கேகுகையில் எங்கெந்தத் தலத்தில் நமது திருக்கல்யாண கோலத்தினைத் தரிசிக்கவே

ண்டுமென நினைப்பையோ அத்தலங்களி லெல்லாம் அக்காட்சியைக் கொடுக்கின்றோமென, முனிவர் கருணையங்கடலே! திருமால் முதலிய தேவர்கள் எண்ணிறந்த பேர்கள் சமீபத்தி லிருக்கவும் நாயினுங் கடையே னாகிய என்னிடத்துவைத்த அன்பின் மிகுதியால் கட்டளையிட்ட ஏவலைத் தேவரீர் திருவருளைக்கொண்டு முடிப்பேன் என மீண்டும் வணங்கி விடைபெற்றுத் தமது மனைவியாகிய லோபாமுத்திரையோடு புறப்பட்டுத் திருக்கேதாரம், காசி, விருபாட்சம், தாட்சாராமபுரம், சந்தியருப்பதம் முதலிய தலங்களைத் தரிசனஞ்செய்து கொண்டே வருகையில் தென்கைலாயத்தினைக் கண்டு தரிசித்து மிகுந்த ஆசாமை மேற்கொண்டு பசுவைக்கண்டு அதிக விரைவாகத் தாவி யோடுங் கன்றினைப்போல காளத்திப்பெருமான் சந்நிதியினை யடைந்து மன நெக்குருகக் கண்களிலே ஆனந்த நீர்வெள்ளம் பெருகப் புளகாங்கிதங் கொண்டு இரண்டு கரங்களையும் அஞ்சலியாகச் சிரமேற் குவித்து நெடுநேரம் பரவசப்பட்டு நின்று சிறிது தெளிந்து பற்பல விதமாகத் தோத்திரித்துத் தட்சணாமூர்த்தி ஐஞ்சந்திவிநாயகர் முருகக்கடவுள் ஞானப்பூங்கோதை யம்மை முதலிய மூர்த்திகளைத் தரிசித்துப் பலதரம் வலம்வந்து ஊர்க்கை மலையின் மீதேறி அத்தேவனையும் தரிசனஞ்செய்து இருந்தனர்.

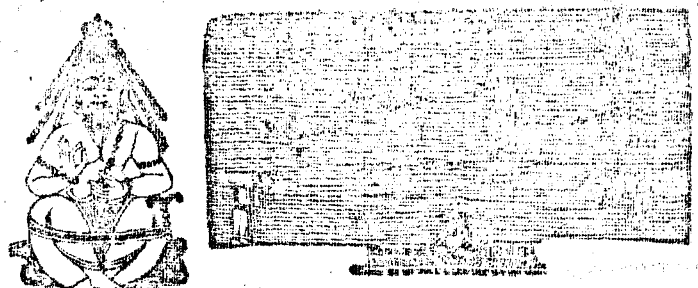

பின்பு அத்தலத்திலே விளங்கிய பற்பல அதிசயங்களையுங்கண்டு மிகுந்த சந்தோஷங் கொண்டு இத்தலத்திலே நதியொன் றில்லாமையால் அக்குறையினை நீக்கி முடிப்பே னெனத் தெளிந்து அத்தலத்தில் வசிக்கும் முனிவர்களிடத்திற் சென்று பெரியோர்களே! இத்தலத்தில் நதியொன்று யான் அழைக்கும்படி கிருபைசெய்வீராகவெனப் பிரார்த்திக்க, அவர்கள் பூரண கிருபைபெற்று, அத்தலத்திற்கு நான்கு யோசனை தூரத்திலே நிருதி திக்கிலுள்ள ஒரு மலையிலேறி, ஆகாரமின்றி வெயிற்காலத்திற் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலும்,

மழைக்காலத்திலும் பனிக்காலத்திலும் வாயளவு ஜலத்திலும் இருந்துகொண்டு பஞ்சேந்திரியங்களையும் அடக்கிச் சர்வலோக சரண்யராகிய சிவபெருமானை நோக்கிக் கடுந்தவம் செய்து வந்தனர். அத்தவத்தினைக் கண்டஞ்சிய தேவேந்திரன் முதலியோர் முனிவர் கருத்து யாதோவெனக் கலக்கமுற்றுப் பிரமதேவரை யடைந்து சொல்ல, அவரும் தெரியாது ஐயுற்று, வெள்ளியங்கிரியை யடைந்து நந்திப்பெருமான் சந்நிதியிற் சென்று அவர் திருவடிகளில் பலதரம் பணிந்து விடைபெற்றுச் சிவபெருமான் சந்நிதி சென்று சாஷ்டாங்கமாக விழுந்து எழுந்து கைகட்டி எதிரிலே நின்று அகத்தியர் நிலைமையை விண்ணப்பித்தனர். அப்பரஞ்சோதியாகிய பெருமான் அவரை நோக்கி அகத்தியன் தென்கைலைக்கு நதியொன்றினை வரவழைக்க நம்மை நோக்கித் தவம் புரிகின்றான். அவன் பொருட்டு ஆகாய கங்கையினை யனுப்புவோம் நீ முன்சென்று அதனை யளிப்பாயாக என்று கட்டளையிட அவ்வாறே வந்து நின்ற பிரமதேவரை முனிவர் வணங்கித் தமது கருத்தை வெளியிட்டனர்.

உடனே அப்பிரமதேவர் ஆகாயத்தை நோக்கி அவ்வாகாயத்தினின்றும் பெருகிய கங்கையானது பொன்னிறத்துடனே முழக்கத்தினையும் கொண்டு வந்ததால் அதற்குப் பொன்முகரி எனப் பெயரிட்டுச் சென்றனர்; அந்நதியானது அகத்தியர் தவஞ்செய்ததால் அகத்தியாசலமெனப் பெயர் பெற்ற அம்மலையினின்று இழிந்து, திருவேங்கடம், பரகாரமேச்சரம், என்பவற்றி னருகே சென்று தென்கைலாய மலைக்கு மாலைபோலச் சிறந்து அக்கினி திசையாகத் திரும்பி ஓங்கார மென்னுந் தலத்தை யடைந்து சமுத்திரத்தினைக் கலந்தது. அது கண்ட அகத்திய முனிவர் பலவருடம் வரையில் புத்திரனில்லாமல் பலதவங்களைச் செய்து ஒரு புத்திரனைப் பெற்றது போல, மிகச் சந்தோஷமடைந்து அம்மலையினின்றும் கீழே வந்து, உலோபா முத்திரையுடன் ஸ்நானஞ்செய்து அந்நதியின் கரையிலே பலசிவலிங்கப் பெருமானை எழுந்தருளச்செய்து பேரன்பினுல் வழிபட்டு நாகலிங்கப் பெருமானை வணங்கிக்கொண்டு ஒருமலையிலே தங்கியிருந்தனர்.

அத்தலத்தி லிருந்த முனிவர்கள் பலர் அவரை யடைந்து எம் பெருமானே! பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து செய்தற்கரிய தவத்தினைச்செய்து முடித்து, பிறவிப்பிணியைப் போக்கடிப்பதற் கேதுவாகிய மருந்துபோன்ற இந்நதியினை யழைப்பித்து அளித்தீர். இதனுல் நாங்களும் உய்ந்தனம். தேவரீருடைய மகிமைக்கு அளவேது? விந்த

மலையின் இறுமாப்பைக் கெடுத்தீர். பெருங்கடலை உழுந்தளவாக உள்ளங்கை கொண்டு பானம் செய்தீர். தென்பூமியைச் சமமாகச் செய்யத் திருவருள்பெற்றீர். உம்முடைய புகழை என்னவென்று எடுத்துப் பேசுவோம். நாங்கள் இத்தலத்தில் வசித்துக் கொண்டிருந்தமையின் உம்மைத் தரிசிக்கும் பாக்கியம் பெற்றோம் எனக் கொண்டாடினர். அகத்திய முனிவர் அவர்களைப் பார்த்து வேதாந்தத்தின் உண்மையைத் தேர்ந்த முனிவர்களே! உங்களுடைய கிருபையால் இந்நதி வரவழைக்கப் பெற்றேனே யல்லது வேறில்லை. எனக்கென வொரு செயல் சிறிது முண்டோ? இந்நதியானது தேவாதி தேவனுகிய சிவ பெருமான் திருவருட் பெருக்கானதால் இதில் ஸ்நானஞ் செய்வோர்கள் முத்தியடைவ ரென்பதில் ஆட்சேப மில்லை. கொலையாதி பெரும் பாதகங்களைப் புரிந்தவரும் இதில் மூழ்கில் பாவத்தினின்று நீங்குவர். இதில் மூழ்கிய பறவை விலங்கு முதலிய உயிர்களும் சிவசாரூபம் பெறும். இத்தகைய மகிமையினை யுடைய இந்நதியிலே இடைவிடாது எந்நாளும் ஸ்நானம் செய்யும் படியான பாக்கியத்தை நீங்கள் அடைந்துள்ளீர். அத்தகைய பாக்கியத்தைப் பாவியேன் செய்தேனில்லை என்று அந்நதியின் சிறப்பனைத்தும் எடுத்துக் கூறி அவர்களிடம் விடைபெற்றுச் செந்தமிழ் மணம் வீசப்பெற்ற சிறந்த பொதியமலையினை யடைந்தனர்.

யாதவராஜனே! பகீரதசக்கிர வர்த்தியினுடைய தவத்தி னிமித்தம் உலகத்தில் வந்தமையால் பகீரதியெனவும், சன்னு முனிவருடைய யாகசாலையின் வழியேவர அம்முனிவ ருண்டு தனது காதினை வழியே விட்டமையால் சானவி யெனவும் பெயர் வாய்ந்த கங்காநதியும், விநாயகக்கடவுள் காகவுரு எடுத்துச் சையகிரியிற்சென்று இவ்வகத்திய முனிவர் கமண்டலத்தி னின்றும் கவிழ்க்கப்பெருகிய காவிரிநதியும் மற்றைய நதிகளும் இந்நதிக்கு இணையாகாது. அகத்திய முனிவர் தவத்திற் கிரங்கிக் கருணாநிதியாகிய கண்ணுதற் பெருமானே தந்த நதியானதால் இது ஆன்மகோடிகளின் அநாதி யாணவ மலத்தினை நீக்கி அபேட்சிக்கத் தகுந்த சிவசாயுச்சிய பேற்றினை யளிக்கத்தக்கது. இந்நதியே யல்லாமல் அத்தலத்தில் இந்திரதீர்த்தம், மயூரதீர்த்தம், உருத்திரதீர்த்தம், மார்க்கண்டதீர்த்தம், அரகரதீர்த்தம், மோகினி தீர்த்தம், மாகாளதீர்த்தம், பாரத்துவாசதீர்த்தம் முதலிய பல தீர்த்தங்களிலும் சூரிய கிரணம், சந்திர கிரணமுதலிய விசேஷ புண்ணிய காலங்களில் ஸ்நானஞ் செய்வோர் பஞ்சாக்கினி மத்தியிலிருந்து கடுந் தவம் புரிந்தோர்களாலும் அடையக் கூடாத பேரின்பத்தினை யடைவர் என்றருளிச் செய்து பிரமதேவர் சரித்திரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

பொன்முகரிச்சருக்க முற்றிற்று.

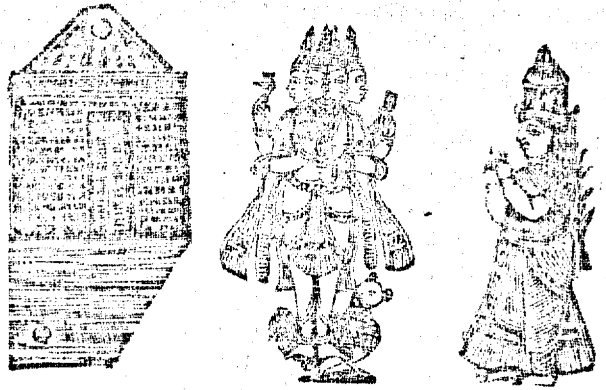

நான்முகச்சருக்கம்.

யமாதிராஜனே! நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமா வானவர் ஒருநாளையதினம் இந்திரன் முதலிய தேவர்கள் கைகட்டி நிற்க, கந்தருவர்கள் யாழ்பாட, அரம்பையர்கள் வெண்கவரி வீச, ஞானிகள் தோத்திரம்பேசி இச்சபையில் வந்திருப்பவர் இன்னார் இன்னாரெனச் சுட்டிக்காட்டுகையில் வணங்குபவர்கட்கு அவரவர்கள் தரத்திற்கு தக்கபடி அருள் பாலித்துக்கொண்டு ஆயிரமிதழோடு கூடிய வெண்டாமரையின் மீது எழுந்தருளியிருந்தனர். அப்போது சமீபத்திலிருந்த சரஸ்வதியின் மீது காதல் கொண்டு அவளைச் சேர எண்ணித் தன் சமீபத்திலிருந்த யாவருக்கும் விடைகொடுத்தனுப்பி விட்டுத் தன்னைத் தனியளாக விருந்த மனைவியை நோக்கிச் சைவலத்தை யொத்த கூந்த லுடையாளே! மூன்றாம் பிறை யொத்த நெற்றியை யுடையாளே! மன்மதன் கருப்பு வில்போன்ற புருவ முடையாளே! வேல் போன்ற கண்ணை யுடையாளே! வள்ளைப் புட்பத்தினை யொத்த செவியுடையாளே! குமிழமலரை யொத்த மூக்கையுடையாளே! கண்ணாடியொத்த கபோலத்தை யுடையாளே! முத்தினை யொத்த பல்வரிசை யுடையாளே! பவளம் போன்ற உதட்டை யுடையாளே! மதிபோன்ற முகத்தை யுடையாளே! கமுக மென்ன கழுத்தினை யுடையாளே! மூங்கிலை யொத்த தோளை யுடையாளே! யாழினை யொத்த முன்கையுடையாளே! காந்தளை யொத்த உள்ளங்கை யுடையாளே! பொற்கின்னத்தை யொத்த தனமுடையாளே! நீர்ச்சுழி யொத்த உந்தியுடையாளே! துடி யொத்த இடையை யுடையாளே! ஆலவட்ட மொத்த அல்குலை யுடையாளே! யானைத்துதிக்கை யொத்த துடை

யுடையாளே! வாழையொத்த கணைக்கா லுடையாளே! [illegible] பசுங்குருத்தை யொத்த பாட்டினை யுடையாளே! தாமரை யொத்த தாளை யுடையாளே! என்னிரு கண்ணின் மணியே உன்மீது எனக்கு ஆசையானது மிகவெனை உண்டாயிறது. அந்தக்காம ஆசையை தவிர்க்க என்னால் முடியாது. ஆகையால் நீ நாறு வடிவங் கொண்டு என்னைச் சேர்வா யென்றனன். அப்போது சரஸ்வதி, நாயகா! எல்லாவற்றையு முணர்ந்த நீ இந்தப் பகற்காலத்தில் புணர இச்சிப்பது தருமமா? இரவு காலமன்றோ கலவிக்குரியது என்று பலவாறு சொல்லியும் கேளாதவனாய் வலிந்து புணர இச்சித்த மாத்திரத்தாற் சரஸ்வதி தாராவடிவங் கொண்டனள். அவ்வாறு அவன் கொண்ட வடிவமனைத்திலும் ஆலிங்கனமாதி அனுபவித்து நான்கு விலைகளோடும் கலந்தனர்.

அப்போது யாவரும் பயப்படத்தக்க முப்பதினாயிரம் அரக்கர் ஆயுதபாணிகளாய்ப் பிறந்து அப்பிரம தேவனை வணங்கித் தந்தையே! எங்களுக்கு இப்போது உண்டாயிருக்கும் பசிப்பிணியைத் தீர்த்துக்கொள்ளும் பொருட்டு ஏழுதீவுகளிலுள்ள யாவையு முண்டு, ஏழுகடல் நீரைக் குடிப்போமோ? மேரு முதலிய மலைகளை யெடுத்துச் செண்டுபோல் விளையாடுவோமா? நட்சத்திரக் கூட்டங்களைத் தப்பாது விழுங்குவோமா? எட்டுத்திக்கிலுமுள்ள யானைகளையும், நாகங்களையும், திக்குப்பாலர்களையும் சண்டையிட்டு வெல்லக்கடவோமா? எங்கட்கு ஏதாவது பணிகளைச் செய்விப்பீராக என்று கேட்க, பிரமன் கேட்டு ஆலோசித்துக் காம பகற்காலத்தில் புணர்ந்த பாவத்தால் விளைந்த கேடு இங்ஙனம் அரக்கர்கள் உண்டானார்கள் என்று கருதி அவர்களை நோக்கி நீங்கள் யாவரும் விக்கமலையை யடைந்து வாழ்வீராக எனக் கட்டளையிட்டு அனுப்பிவிட்டனர். அவர்கள் அங்குச் சென்று இந்திரன் முதலியோர்களுடன் யுத்தஞ் செய்து ஜெயித்து அவர்களை அடிமை யாக்கியும், முனிவர்களை முடக்கியும், மனிதர்களின் கற்பினைக் கெடுத்தும், அந்தணர்கள் யாகத்தை யழித்தும், தேவர்கள் இருப்பிடத்தையும் சிதைத்தும் அரசுபுரிந்து வந்தனர்.

அக்காலத்தில் முனிவர்கள் அவர்கள் கொடுமைக்குப் பயந்து ஒருநாழிகைக் குள்ளே தங்கள் நித்திய கடன் முழுவது முடித்துக் கொண்டு, சடையவிழ்ந்து ஆட ஓடிக் குகைகளில் மறைந்துகொண்டு இவர்கள் சீக்கிரம் அழிந்து போக வேண்டுமென்று தியானஞ்செய்து கொண்டிருந்தனர். வாயால் மாத்திரம் உங்கட்குச் செல்வம் நாளுக்கு நாள் பெருக வேண்டுமென்று சந்தித்த போதெல்லாம் வாழ்த்திவந்த

ளர். இந்திரன் ஒருநாள் இவர்கள் துன்பம் சகிக்கமாட்டாது பிரமனை யடைந்து துதித்து இவர்கள் கொடுமைகளை யெல்லா மெடுத்துரைத்தனன். பிரமன் அதுகேட்டு அதிகக் கோபங் கொள்ள, அக்கோபத்தினின்றும் உதித்த உக்கிரன் என்பவனை நோக்கிப் புதல்வனே! உனக்கு முந்தி என்னிடத்தி லுதித்த அரக்கர்களை நினது சகோதரரென்று நினையாமல் விந்திய மலையினை யடைந்து அவர்களை யெல்லாங் கொன்று தேவர் முதலியோரை இரட்சிப்பாயாக எனக் கூறிச் சிங்கம் பூண்ட ஒரு தேரினையும் அக்கினியாஸ்திரத்தினையும் கொடுத்தனுப்பினன். அவ்வுக்கிரன் தாய்தந்தையரை வணங்கிக்கொண்டு தேரின்மீதேறி விந்தமலையை நோக்கி நடந்தனன், உக்கிரன் வருஞ் செய்தியைத் தூதுவர்களாலறிந்த திவாந்தகன், சயோத்துங்கன், நீலாங்கன், சமரகேசரி, அரிதுண்டவன் முதலிய அரக்கர்கள் மிகுந்த கோபாவேசத்தராய் அநேகமான ஆயுதங்களை யேந்திச் சேனைகள் சூழ்ந்துவரத் தேரிலேறி வீராவேசங்கொண்டு யுத்தஞ்செய்ய ஆரம்பித்தபோது, உக்கிரன் அநேகமான பாணங்களைப் பொழிந்து தனித்தனியே அவர்களை மாய்த்து மற்றைய சேனாபதி முதலியோரை அக்கினியாஸ்திரத்தால் ஒரு நொடியிற் கொன்று, தேவர்கள் பூமாரி பொழிய, முனிவர்கள் ஆசீர்வாதஞ் செய்ய யுத்தநீங்கிப் பிரமாவை யடைந்து வணங்கித் தேவரீர் கட்டளைப்படியே முடித்து வந்தேனென்றனன்.

அதுதெரிந்து பிரமாவானவர் தனது புத்திரர்கள் இறந்ததனால் மனங்கொதித்துக் கோபித்துப் பார்த்தமாத்திரத்தில், அக்கோபாக்கினியால் உக்கிரனுமாண்டு மடிந்தனன், பிரமாவானவர் மிகக்கலங்கி அப்புத்திரர்களையன்றி இவனையு மிழந்த பாவத்தை யொழித்து ஒரு சற்புத்திரனைப் பெறவேண்டுமென்று கருதி, தென்கைலாய மடைந்து நாகலிங்கப் பெருமானைத் தரிசித்து அம்மலைக்கும் நீலமலைக்கும் மத்தியில் தங்கி அருமையான தவமியற்றி அம்பிகை நாதனை நோக்கித் தியானத்தி லிருந்தனன். அப்பிரமன் தியானத்திற் கிரங்கித் தாயினு மினிய சங்கரன் எதிர்வந்து பிரமனே! இத்தென் கைலாயத்தினைத் தரிசித்தமாத்திரத்தில் சூரியனைக் கண்ட பனிபோல எல்லாப் பாவங்களு நீங்கிவிடும். உனது ஏவலால் நடந்த கொலைப்பாவமு மொழிந்தது. இனி மாசிமாத மகநட்சத்திரத்திலே சூரியோதய காலத்திலே பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ் செய்து, இச்சிவலிங்கத்தினை நூற்றெட்டுதரம் வலம் வந்து அத்தனைதரம் நமஸ்காரஞ்செய்து, அவ்வாறே பஞ்சாட்சர மகாமந்திரத்தினை யுச்சரித்து, மறுமாசி மகநட்சத்திரம் வரை

யில் செய்து வருவையேயானால் ஒரு நற்புத்திரனைப் பெறுவாய். இது உனக்கு மாத்திரமன்று யார் இவ்வனம் செய்யினும் நற்புத்திரப் பேறடைவர் என்று கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினர்.

பிரமாவானவர் சரஸ்வதியுடனே அவ்வாறே யனுஷ்டித்து வருகையில் ஒரு அரிய புத்திர னுதிக்க, அப்பொழுது தவள நீறணிந்த தன்னொளியனாகிய சிவபெருமான் பிரசன்னமாகி அப்புத்திரனுக்கு ரிபு எனத் திருநாமந்தரித்து வேதாந்தத்திற் கூறுவதாகிய தமது அகண்டவியாபக சச்சிதானந்த சொரூப லக்ஷணத்தினை ஐயமறத் தெளிவித்து, அது அறிதற்கேதுவாயுள்ள அபரோக்ஷஞானமான தத்துவஞானத்தினையும் உபதேசித்து அந்தர்த்தியானமாயினர். அந்த ரிபு தாய்தந்தையர்களை வணங்கி அவர்கள் மிகச்சந்தோஷமடைய விடைபெற்று, வனம், நதி, மலை முதலிய பரிசுத்தமான இடங்களிலே தங்கியிருந்து தனது நிலையினை நிதாகர் என்பவருக்கு உபதேசித்து அவரைக் கொண்டு சனகர், சனந்தனர், சநாதனர், சனற்குமாரர் முதலிய முனிவர்கட்குத் தத்துவஞானத்தினைப் போதித்துச் சுவாநுபூதியினைச் சிவாநுபூதியாகக் கொண்டு சிவோகம் பாவனையி லெழுந்தருளி யிருந்தனர். பிரமதேவர் மிக ஆனந்தங்கொண்டு நாகலிங்கப் பெருமானைத் தரிசனஞ் செய்து கொண்டு தன்னுலகடைந்தனர், ஆகையால் இத்தலம் புண்ணிய பூமிகளனைத்தினுக்கும் மேம்பட்டு விளங்குவது என்று உபதேசித்த அவ்வாசர் விருப்பத்தின்படி சிலந்தி, பாம்பு, யானைகளின் சரித்திரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

நான்முகச்சருக்க முற்றிற்று.

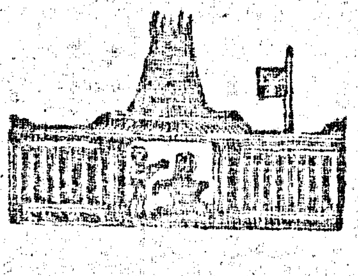

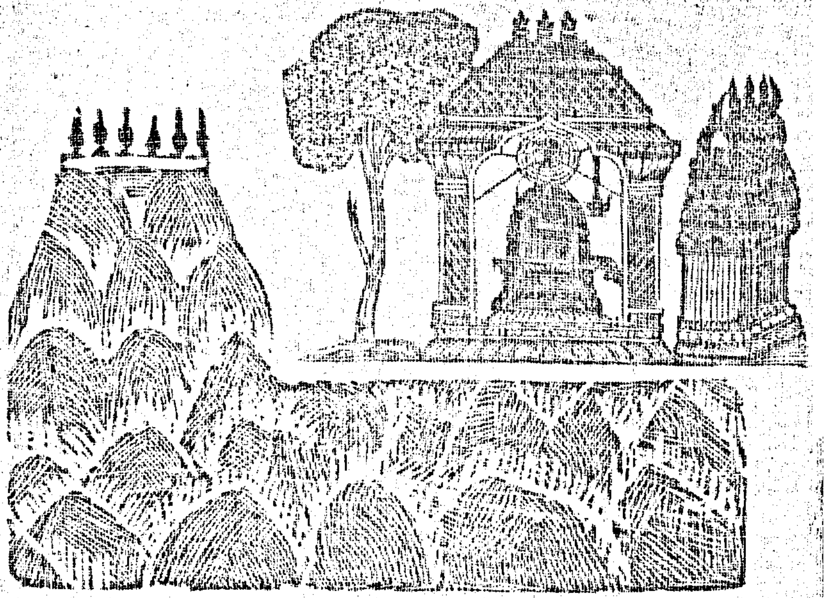

சீகாளத்திச்சருக்கம்.

மயாகிராஜனே! நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமா வானவர் சிருஷ்டித் தொழிலை நடத்தி வருகையில், விசுவ கன்மாவின் கன்னியிற்பிறந்த மாதவ ஊறன் என்பவன், அப்பிரமாவினைச் சிறிது மதியாமல் தானும் இந்த உலகங்களைச் சிருஷ்டிக்கும் பொருட்டு, எத்தனிக்கப் பிரமா வானவர் அந்த மாதவ ஊறனை யழைப்பித்துப் பார்த்துக் அதிகக் கோபங் கொண்டு நீ தகாத காரியம் செய்ய ஆரம்பித்தனை ஆகையால் நீ சிறிய ஆவினை யுண்டு பண்ணும் சிலந்தி பூச்சியாகக் கடவை யென்று சபித்தனர். உடனே அவன் வணங்கி ஐயனே! நான் அறியாமையாற் செய்த பிழையினை மன்னித் தருள வேண்டும் என்று மிகவும் வணங்கிக் கேட்டுக்கொள்ள பிரமாவானவர் மனமிரங்கிப் பிள்ளாய் நீ பயப்படவேண்டாம். எமதாகாரண கிரியாகிய சிவபெருமான் எழுந்தருளி யிருக்கும் தென்கைலாய மடைந்து, அவரைப் பூசிப்பையேல் அவர் திருவடியினை யடைவா யென்றனர். அம்மாதவ ஊறன் திரேதாயுகத்திலே ஒரு சிலந்திபூச்சியாகி பூர்வ சென்மாந்தர புண்ணிய விசேஷத்தினாலே பொன்முகலி நதியிலே பிரதிதினம் ஸ்நானம் செய்து தென்கைலாயி லெழுந்தருளி யிருக்கும் அனந்த கல்

யான ஜோதி பரிபூரணனாகிய சிவலிங்கப் பெருமானை வணங்கி எண்ணித் தன்னுடைய வயிற்றிலே யிருந்து உண்டாகின்ற நூலினால் லெஸ்ஸாம் தனது வாயினாலே வாயில் இழைத்து இழைத்து மதில் கோபுர மண்டபம் மாளிகை கருப்பக் கிரகம் முதலியவைகள் செய்து சிவலிங்கப் பெருமானுக்குப் பந்தலிட்டு ஒரு சிறு கோபுரம் இனைப் பாறுமல அடிக்கடி அதனுடயோரு நூலினை முன்போலவே புதுக்கி கொண்டிருந்தது. அப்பொழுது தெய்வீக மங்கள விக்கிரகனாகிய சிவபெருமான் அச்சிலந்திப் பூச்சியின் அன்பினைச் சோதிக்கும் பொருட்டு, திருவுளங் கொண்டு சமீபத்தில் எரிந்து கொண்டிருக்கும் தீபத்தை அதிக சுடர்விட்டு எரியும்படி செய்யவே அந்தத் தீபாக்கினியால் சிலந்திப்பூச்சிகட்டிய நூல் ஆலய முழுவதும் எரிந்துவிட்டது. அதைக்கண்டு அச்சிலந்தியானது மிக்கத் துயரங்கொண்டு நான்கட்டிய கோவிலானது எரிந்துவிட்டதே என்செய்குவேன் நான் முன்பிறப்பில் செய்த தீவினையோ? இதுவா மூர்த்தியாகிய சிவபெருமானுக்கு என் கோவிலின்மீது கிருபை யில்லையோ? நான் மதியேனே. தெரிந்தே நித்திரையின்றிக் கட்டிமுடித்தேனே. பாக்கியமிலேனே. பெருமான் திருவுளம் இப்படியோ முடிந்தது. என்று விம்மி விம்மி யழுது, இனி யான் கட்டிய கோயிலழிந்தபின் நான் உயிரோடு இருந்து இவ்வுலகில் வாழமாட்டேன் என்று நிமானித்துக்கொண்டு சுவாலித்த விளக்கில் வீழ்ந்து உயிரை விட்டுவிடவேண்டித் துணிந்து எழுந்தது. அதை யுணர்ந்த ஆபத்சகாயனாகிய அருட்பெருமான் வெளிவந்து சிலந்தி விளக்கில் வீழ்ந்து இறந்து போகாதபடி தடுத்துச் சிலந்தியே! உன் விருப்பம் என்ன கேள் என்ற மாத்திரத்

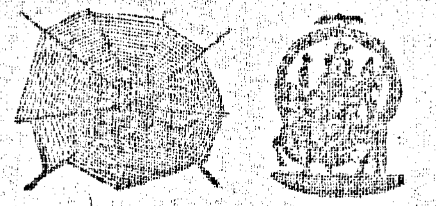

சிலந்திபூசித்துச் சிவமான் காட்சிதந்தது.

தில், சிவபெருமானே! வேதவேதாந்தங்களை யறிந்த முனிவர்கட்கும் காட்டாது விளங்கும் தேவரீர் திருவடியை யடைய வேண்டுமென்ன, அங்ஙனமே செய்வோமென்றுத் திருவடி நிழலில் கலந்துவாழும்படி செய்தனர்.

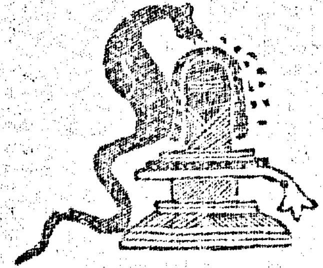

திரேதாயுகத்திலே, தேவ தேவனுகிய சிவபெருமான் உலக மாதாவாகிய பார்வதியுடனே, திருக்கைலாய மலையிலே சிவபுரத்திலே தேவர்கள் சூழச் சிங்காசனத்திலெழுந்தருளியிருக்கையில் தமது திருமேனியில் புலித்தோலாடை தரித்து ஆதிசேடன் முதலிய பாம்புகளை ஆபரணமாகத் தரிக்கையில் காளனென்னும் பாம்பைக் காணுமல் ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், அப்பாம்பு விரகங்கொண்டு தனது மகளிர்பால் அடைந் திருத்தலை யறிந்து அதை யழைப்பித்துக் காளனே! நீ தென்கைலாய மடைந்து சாமானியமான பாம்பாகப் பிறந்து நம்மைப் பூசித்துக் கொண்டிருக்கக் கடவாய் அப்போது உன்மேற் பகைகொண்டு ஒருயானை யுன்னைக்கொல்ல இருவரும் சிவசாரூப மடைவீ ரென்றனர். அந்தப்படியே அப்பாம்பானது தென்கைலாயத்திலே பிறந்து அருமை அருமையான விலையுயர்ந்த இரத்தினங்களைச் சேகரித்துக்கொண்டுவந்து சிவலிங்கப் பெருமான் திருமுடிமேல் சாத்தி யானந்தங்கொண்டு பூசித்துக்கொண்டிருந்தது.

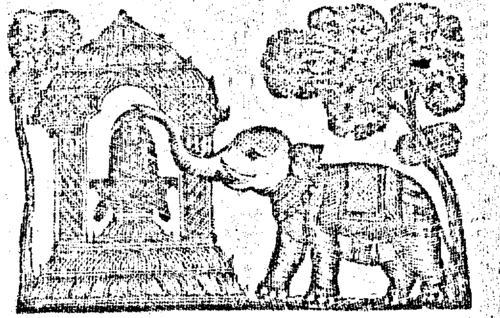

திருக்கைலாய மலையாகிய வெள்ளியங் கிரியிலே ஒருகாலத்தில் ஆத்தி யென்னும் ஒரு கணத்தலைவன் சிவபெருமானைப் பூசிக்கத் திருக்கோயிலின் வாயலில் வந்தபோது அவ்வாயலைக் காத்துக் கொண்டிருந்த காவலாளர் அவனை நோக்கி ஐய! உன்னை போகற்க இச்சமயம் ஜெகதீஸ்வரியாகிய அம்பாளும் சர்வைஸ்வரிய சம்பன்னனுன பரசிவமும் தனித்து வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறார்களென்றனர். இவ்வார்த்தையினைக் கேளாது உள்ளே பிரவேசித்தனன். அம்பாள் கண்டு ஏ கணத்தலைவனே! நீ யானையாகக் கடவாய் என்று சபித்தனர். பின்னர் அவன் பிரார்த்தனைக்கு மனமுவந்து நீ இத்தென்கைலாய மடைந்து யானை யுருக் கொண்டு சிவபெருமானைப் பூசித்துப் பின் இவணடைகுவா யென்றனர், அங்ஙனமே யானையாகப் பிறந்து

பொன்முகரி நதியில் ஸ்நானம் செய்து தனது துதிக்கையினால் திருமஞ்சனநீர் முகந்துகொண்டு வந்து அப்பாம்பு அணிந்திருந்த இரத்தினக் கற்களை யெடுத்தெறிந்து விட்டு அபிஷேகஞ் செய்து வில்வத் தளிர்களைப் பறித்துச் சாத்திப் பூசித்துச் சென்றது. அடுத்தநாள் பாம்பு மறுபடியும் வந்து சிவலிங்கப் பெருமான் திருமேல் வில்வ இதழ்களைக்கண்டு வருத்தமுற்று ஐயோ! இதென்ன அநியாயம் நான் தரித்த இரத்தினங்களைக் களைந்து விட்டுப் பத்திரங்களை வைத்திருக்கின்றதே யென வருத்தமுற்று அவ்வில்வங்களைக் களைந்துவிட்டு மாணிக்கங்களைச் சாத்திப் போய்விட்டது. மறுநாள் யானைவந்து பார்த்து இதென்ன [illegible] வில்வங்களைச் சாத்திருக்க அவைகளை எறிந்துவிட்டுக் கற்களைச் சுவாமியின் தலைமேல் கொட்டியிருக்கிறதே யென்று அகமிகவருந்தி அக்கற்களைக் களைந்துவிட்டு வில்வங்களைச் சாத்திப் போய்விட்டது. மறுநாள் பாம்பு வந்து பார்த்து மறுபடியும் வில்வங்களைச் சாத்தியவர் யாவர்? இத்தகைய கொடுமைகளுஞ் செய்யத்தக்கவர் இப்புவியில் இருப்பாரோ? இவ்வனஞ் செய்தவர் எனக்குப் பகைவராகவே யிருக்கவேண்டும். அவரைக் காணின் சும்மா விடுவேனோ? [illegible] உயிரை யிழக்கச்செய்வேனே? என [illegible] சிவபெருமானுக்குச் [illegible] அங்ஙனம் [illegible] இரத்தினங்களைச் சாத்திவிட்டுப் போய்விட்டது. உடனே யானைவந்து இத்தனைக் கண்டு மனம் [illegible] தரையில் மோதி விழுந்து புலம்பி அப்போ! இதென்ன [illegible] சகிக்கலாமோ? இக்கற்களை [illegible] கொண்டிருக்கின்றீர்? [illegible] இக்கற்களைப் பூஜையாக எண்ணினீரோ? என [illegible] நீர் பட்சமாக இருக்கலாமோ? [illegible] ஒரு பகைவரும் [illegible] இல்லையோ? எனத் துக்கித்து நான் [illegible] அக்கொடுமையைச் செய்த பகைவனைக் கொன்று வேன் என்று வருத்தப்பட்டுப் பூசித்துச் சென்று இரவு முழுவதும் நித்திரை யில்லாமல் விடியுமளவும் [illegible] யிருந்தது.

பாம்பும் பொழுது விடிந்தவுடன் எழுந்து சந்நிதியையடைந்து சிவலிங்கப் பெருமான் திருமுடியில் சாத்தியிருக்கும் பூங்கொத்துக் களைக் கண்டு அதிக கோபங்கொண்டு அக்கோபத்தில் [illegible] உருக்கி பொளிந்துகொண்டு பகைவனாகிய [illegible] எதிர்

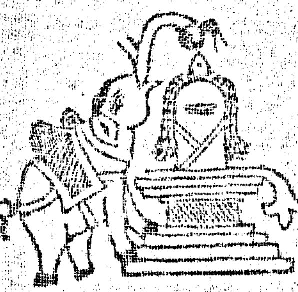

பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. சிறிது நே ரத்திற்குப்பின் யானைவந்து தான் சாத்திய படியே பத்திர புஷ்பங்கள் இருக்கக் கண்டு சந்தோஷித்துச் சிவபெருமான் நமது பூசைக்கு இன்றுதான் உவந்தருளி னன் போலும் என களித்துப் பொன் முகரியினை யடைந்து முழுகித் திருமஞ் சன மெடுத்துக் கொண்டுவந்து பெரு மான் முடியின்மே லிருக்கும் பழைய புஷ்பங்களை யெடுத்தெறிய துதிக்கை யினை வைக்க, மறைந்திருந்த பாம்பு சீறி யானையின் துதிக்கைத் துவாரத்தி னுழைந்து மண்டையிற் புகுந்து குடையவாரம்பித்தது.

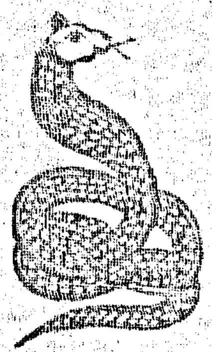

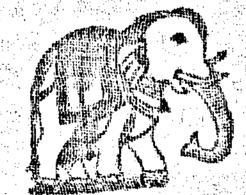

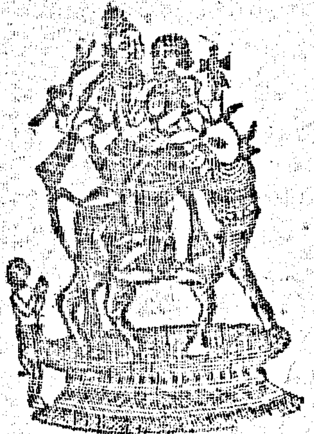

யானை சிறிதும் சகியாது பேயைப் போலக் கர்ச்சித்து சீறி முகந்து முகந்து அடிக்கடி வீசிவீசி கைசோர்ந்து பூமியிலே துதிக் கையினை மோதி இரத்தம் வெள்ளம் பெருக மரங்களில் மோதிக்கொ ண்டும் தீராது கண்டு, கடுத்த பகைதனைக் கொன்று நாமுயிர்த்து விடு வோமெனத் தீர்மானித்துத் துதிக்கையை மூடிக்கொண்டு பூமியதி ரும்படி பின் பாய்ந்து பாய்ந்து தலை சிதைந்து வீழ்ந்திறந்தது. பாம் பின் உடலும் நசுங்கியது. உடனே பரமபதியாகிய பரமசிவன் சிவ லிங்கத்தி னின்றும் வெளிவந்து யானையையும் பாம்பினையும் எழுப்பி அவ்விரண்டிற்கும் சிவசாரூப மளித்து உடன் கொண்டு திருக்கைலா யஞ் சென்றனர். சிலந்தி பாம்பு யானை ஆகிய மூன்று முத்தி யடை ந்தமையின் இத்தலத்திற்குச் சீகாளத்தி என்னும் திருநாம முண்டா கியது என்றருளிச்செய்து யயாதிராஜன் விருப்பத்தின்படி மேலும் கண்ணப்ப நாயனுர் சரித்திரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

சீகாளத்திசருக்க முற்றிற்று.

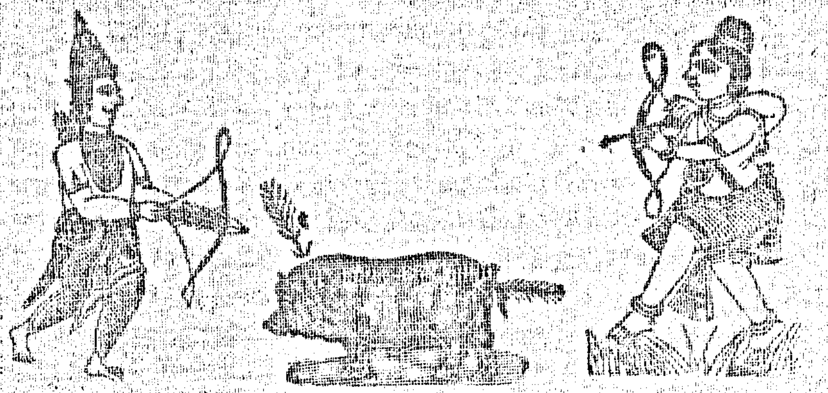

கண்ணப்பச் சருக்கம்.

யயாதிராஜனே! துவாபரயுகத்திலே அஸ்தினபுரத்திலே அர சாட்சி செய்து வந்த பஞ்சபாண்டவர்களுள் ஒருவனாகிய அருச்ச னன் என்பவன் தனது பங்காளிகளாகிய துரியோதனன் முதலிய பகைவர்களை ஜெயிக்கும்படி பாசுபதாஸ்திரம் பெற இந்திர கீல பர்வதத்தினை யடைந்து அங்கிருந்த ஆறுமுக சுனையில் ஸ்நானம் பண்ணி ஜடைமுடித்து விபூதியணிந்து ருத்திராட்ச மணிபூண்டு பஞ் சாட்சரம் ஜெபித்து மெய்யிற் புனைந்து முடித்தபின்பு, தனியே யொரு இடத்தினை யடைந்து ஒரு ஆசனத்தில் மேலிருந்து தனது பிராணவாயு வானது இடகலை பிங்கலை வழியே போகவொட்டாது தடுத்து சுழு முனை வழியாகச் செலுத்தி மூலாதாரம் சுவாதிஷ்டானம் மணிபூரகம் அநாகதம் விசுத்தி ஆக்ஞை ஆகிய ஆறுதாரங்களையுங் கடந்து பிரம ரந்திரத்திலே விளங்குவதாகிய அருட்பெருஞ் சோதி சொரூபத்தினை மனத்தின் கண்ணினை இமைப் பதித்தி அருந்தவம் புரிந்துகொண்டிரு ந்தனன். இவ்வாறு தவங்கொண் டிருந்துகொண்டிருக்கையில், இவ னைக் கொல்லும் பொருட்டுத் துரியோதனன் ஏவலின் பேரில் மூகா சுரன் என்னும் ஒரு அசுரன் ஒரு கொடிய பன்றியுருவங் கொண்டு, அக்காட்டில் வந்து அங்கு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் முனிவர் முதலி யோர் கட்கு அநேகமான துன்பங்களைச் செய்துகொண்டிருக்க, கரு ணையங் கடலாகிய கண்ணுதல் மூர்த்தி அப்பன்றியால் அருச்சுன னுக்கு இடையூறு உண்டாகாமற் பொருட்டு, அதனைக் கொல்லத் தமது திருவுளத் தெண்ணிநான் ஒரு வேடவுருவ மெடுத்து இடை

யில் புலித்தோல் தரித்து அதில் உடைவாள் செருகி, கவடி குன்றிமணி சங்குமணி ஆகிய கொன்றை முதலிய மாலைகளைப் பூண்டு அம்புத் தூணியை முதுகிலே தொங்கவிட்டு, வில் அம்பு கைக்கொண்டு, தமதைப்போலவே வேடுருவந் தாங்கிய அம்பிகை யுடனே காட்டிலிருந்து அப்பன்றியைத் துரத்தி ஒரு திருவிளையாடலாக ஒரு கூர்மையான அம்பினைப் பிரயோகித்தனர். அவ்வம்பு பட்ட மாத்திரத்தில் அது பேரிடிபோல் முழங்கி பாய்ந்து அக்காட்டில் தவஞ் செய்துகொண்டிருந்த முனிவர்களிடை நெருங்க அவர்கள் கண்டு பயந்து ஓடி அருச்சுனனுக்குச் சமீபத்தில் வந்து சேர்ந்தனர். அப்போது அருச்சுனன் எழுந்து ஒரு வில்லம்பு கைக்கொண்டு எடுத்துச் சமீபத்தில் வந்த பன்றியின் மேல் பிரயோகித்துக் கொல்ல, அச்சமயத்தில் அப்பன்றியைத் தொடர்ந்துவந்த சிவபிரானாகிய வேடன் அருச்சுனனை நோக்கி என்னம்பினால் இப்பன்றி மாய்ந்ததே யன்றி உன் அம்பினால் மாய்ந்ததாக வெண்ணவேண்டாம் என்றனர். வேடனே! இப்பன்றியைக் கொல்வதற்கேற்ற அம்பும் சாமர்த்தியமும் உனக்குண்டோ? என்பாணமானது உருவி அப்பன்றி இறந்து விட்டதனைப் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டும் உதவியற்ற வார்த்தையினைப் பேசுகின்றாய். சீக்கிரம் இவ்விடம் விட்டு ஓடிப்போகக் கடவாயென்று அருச்சுனன் சொல்லினன்.

இதனால் இருவருக்கும் பெரிய கலகம் நடக்கவே ஒருவர்மேல் ஒருவர் அம்புகளைப் பிரயோகித்து சண்டை செய்ய ஆரம்பித்தனர். அருச்சுனன் மிகுந்த கோபாவேசத்துடன் தனது கையிலிருந்த வில்லினால் மோதி வேடன் தலையில் அடித்தனன். அச்சமயத்தில் அவ்வடியானது விஷ்ணுவின் மீதும், பிரமனின் மீதும், இந்திரன் மீதும், மற்றைய தேவர்கள் மீதும், மண்ணுலகத்தவர் மீதும், நாகலோகத்தவர்கள் மீதும், ஆதிசேடன் முதலிய பாம்புகளின் மீதும், வேதங்களின் மீதும், ஆகமங்களின் மீதும், புராணங்களின் மீதும், மற்ற கலைகளின் மீதும், ஐம்பூதங்களின் மீதும், வருடம் மாதம் நாள் திதி நட்சத்திரம் முதலியவை மீதும், அவரவர்கள் கர்ப்பத்திலிருந்த குழந்தைகளின் மீதும் பட்டன. யாவரும் துன்பத்துக்குப் பயந்து அரகரா! சிவசிவா! எனக் கரங் குவித்துச் சர்வலோக நாயகனாகிய சிவபெருமானைத் தோத்திரித்து நின்றனர். சிவபெருமான் மான்மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திரமும் அம்மையிடப் பாகமும் இடபவாகனமுடனும் ஆகாயத்தில் காட்சி தந்தனர். அருச்சுனன் கண்டு பயந்து பூமியின் மீது சாஷ்டாங்கமாகப் பலதரம் விழுந்து எழுந்து

கரங்குவித்து, ஆனந்தக்கண்ணீர் சொரிய வாய்குழற மெய்சிலிர்த்து, அப்பனே! அடியேனை யாட்கொள்ளவந்த ஐயனே! அடியேன் அறியாமையினாலே செய்த பிழை யனைத்தினையும் பொறுத்தருள வேண்டும் என்று பயந்து எதிரிலே வணங்கி நின்றனன். சிவபெருமான் திருவுளம் கூர்ந்து மைந்தனே! அஞ்சேல், நீ கூறிய மொழியினைத்தாம் நமது சுப்பிரமணியம் மொழிபோல அங்கீகரித்துக் கொண்டோம். அறியாதவன் எனவே உன்னைக் கொல்லும்படி ஏவிய பன்றியைக் கொல்லுவதற்கே நாம் வேடுவுருவெடுத்து வந்தோம். உனக்கு வேண்டும் வரம் யாது? சொல்லுவையேல் தந்தருளுவோம் என்றனர். அருச்சுனன் அன்புடன் பணிந்து அருட்கடலே! அடியேன் பிறவித் துயரினால் மிக மெலிந்து வாடுகின்றேன். இனித் தேவரீர் திருவடி நிழலைத் தந்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தனன். பரமசிவம் அருச்சுனனே! நீ புனது பகைவரை வெல்லப் பாசுபதாஸ்திரம் வேண்டித் தவம் புரிந்தனை யாகையால் முன்னர் அதனைப் பெற்றுக் கொள்வாயாக என்று அந்தத் தெய்வ அஸ்திரத்தை அவன் கையிற் கொடுத்து பின்பு அவனை நோக்கிக் குழந்தாய்! நீ நம்மை வேடனென்று இழிந்து கூறினை யாதலின், நீ வேட்டுவ அரசனுகிப் பிறந்து தென்கைலாய மடைந்து அன்பே யுருவமாகி, வேறு சிந்தையின்றி சிவலிங்கத்தினைப் பூசித்து, பன்றி முதலிய விலங்குகளின் தசையை புசித்து உண்பித்து வாழுநாளிலே முத்தியைத் தந்தளிப்போமென்று திருவாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தருளினர்.

யாத்திரிகனே! கலியுகத்திலே நல்ல மணப்புள்ள பொருந்திய புஷ்பங்கள் மலர்ந்த வாவிகளும் சோலைகளும் சூழ்ந்த பொத்தப்பி நாடென்ப தொன்றுண்டு. அந்நாட்டிலே முத்துக்களை வாரிக்கொண்டு வருகின்ற அருவியுடன் கூடிய மலைப் பக்கங்களையுடைய நீண்ட மலைகள் சூழ்ந்த இடத்தில், மதம் பொழிகின்ற கொடிய யானைக்கொம்புகளும் மிக்க நெருங்கிய வேலிகளை யமைத்துப் பெரிய காட்டரணால் சூழப்பட்ட மறைய வொரிய உடுப்பூர் என்று சொல்லப்படும் ஒரு கிராமமுண்டு. அவ்வூரில் வாழுகின்றவர்கள் குறவர்கள். கொடிய செவிகளையுடைய நாய்களைக் கட்டிய மிக்க வலியினை யுடைய கிராமத்தினது கொம்புகளில் வாரால் பின்னிய வலைகள் அருகில் தொங்கிக்கொண்டிருக்க, பன்றியும் புலியும் கரடியும் கடமையும் ஆகிய விலங்கினங்க வாழ்வதன்றியும், பாறைகளின்மீது இளங்களும் உலர்த்துகொண்டிருக்கும். வலிய புலிக்குட்டிகளோடும் வெற்றியினை யுடைய யானைக் கன்றுகளோடும் வேடச் சிறுவர்கள் விரும்பி விளையாடுத

விஸ்றி, பெண் மான்களைப் பிடித்து அதனுடன் விளையாடுகின்ற வேடப் பெண்களும் என்று முன்னார். பகைவர்களை வெல்லத்தக்க ஆயுதங்களையும் வன்கண்ணும் கடுஞ் சொற்களு முடைய வேடர்களுடைய கூட்ட மிருக்கு மிடங்களில் இதைக்கொல் இதைப்பிடி இதைவெறி கட்டு முதலியவற்றால் குத்து என்று ஆரவாரிக்கின்ற ஓசையே யல்லாமல், உடுக்கை வாத்தியமும் கொம்புவாத்தியமும் பறையறை வாத்தியமும் என்று முழங்கும். வேடர்கள் அயல் நாடுகளிற்போய் கொள்ளை யடித்துவந்த பல திறங்களுடன் கூடிய மாடுகளின் முழக்கத்துடனே மதம்பட்ட கர்ச்சனை வாய்ந்த மதம் சொரிகின்ற துதிக்கையினை யுடைய யானைக் கூட்டங்களு மிருந்துகொண்டிருக்கும். அவ்வேடர்கள் கறுத்த உடம்பினையும், கொலைத்தொழிலையும் உடையவர்கள், தங்களிடத்து பயமும், பிறரிடத்துக் கருணையும் இல்லாதவர்கள். தோலுடை உடையவர்கள் காடுகளிற் தேடி யெடுக்கும் தேனையும் மிருகங்களின் மாமிசத்துடன் கூடிய மலைநெல் முதலியவற்றால் ஆகிய சோற்றையும் உண்பவர்கள். எப்போதும் அம்புகளை யுடையவர்கள். இவர்கட்குத் தலைவனாக நாகன் என்னும் ஒரு அரசனிருந்தான். இவன் தான் பிறந்த வேடர் சாதிக்குரிய ஒழுக்கத்தால், இத்தொழிலேயே நற்செய்கை யாகக்கொண்டு வாழ்வான். கொலை செய்தலேயே முதன்மையான தருமமென்று எண்ணுவான். வில்வித்தையில் மிக்க வல்லவன். கொடிய கோபத்தையுடைய சிங்கத்தைப் போன்றவன். அவனுக்குத் தத்தையென்னு மனைவி யொருத்தி இருந்தாள். அவள் பெரிய புலியினது பல்லாகிய தாலியில் இடை இடையே பவளமணிகளைக் கோர்த்து மார்பில் தொங்கவிட்டிருப்பவள், மயிற் பீலியும் தழைகளும் கூடிய மாலையினைச் சூடிய உச்சிக்கொண்டையினை யுடைய பெண் சிங்கத்தினை யொத்தவள்.

இவர்களிருவரும் ஒருமித்து வாழ்ந்து வருகையில், நாகற்குப் புத்திரப் பேறின்மையால் நற்கதி யுண்டாகாதென்று மிகவருந்தி யதன்பொருட்டுத் தங்களுக்குரிய குடிக்குரிய தெய்வமாகிய முருகக்கடவுளுக்கு ஒரு ஆலயம் கட்டுவித்து நித்திய நைமித்திய திருவிழாக்களை நடத்தி மயில்களையும் சேவல்களையும் வளர்த்துக் கோயிலுக்கு விட்டுப் பிரதிதினம் வணங்கி வருகையில், அக்கோயில் அர்ச்சகன் மீது ஒருநாள் முருகக் கடவுள் தோன்றி அவ்வேடத் தலைவனாகிய நாகன் என்பவனை நோக்கி அன்ப! நீ செய்துவந்த பூசைக்கு மிக மகிழ்ந்தோம். இவ்வுலக மனைத்தும் புகழத்தக்க வில்வித்தையில் வல்லவனாகிய அருச்சுனனையொத்த ஒரு சற்புத்திரனைத் தந்தோம்

என்று சொல்லி மறைந்தருளினர், அதைக் கேட்ட நாகனும் அவன் மனைவி தத்தையும் ஆனந்த மடைந்து அம்முருகக் கடவுளுக்கு அதிக சிறப்புக ளனைத்தினையுஞ் செய்து மிகச் சந்தோஷமாய் வாழ்ந்துவந்தனர். சில நாளைக்குப்பின் அத்தத்தை என்பவள் வயிற்றினிடமாக ஒரு ஆண்குழந்தை பிறக்க நாகன் மிக மகிழ்ந்து விசேஷ பூசை யாதி முருகன் ஆலயத்திற் செய்து, தன்னுடைய சுற்ற முழுமையும் என்னையாட்டுவிச் செய்வித்தனன். தாய் அப்புதல்வனுக்கு வாசநீராட்டி முலைப்பால் பெய்து திலகந் தேய்த்து நெற்றிப் பொட்டுமணிந்து, பாராட்டி, நன்கு அலங்காரஞ் செய்து தனது நாயகன் கரத்திற் கொடுக்க அவன் வாங்கித் திண்ணென விருந்தமையால் அப்புதல்வனுக்குத் திண்ணனெனத் திருநாமந் தரித்தனன்,

திண்ணனார் தொட்டிலில் விளையாடித் தவழ்ந்து குதலை பயின்று, தெருவிலே சிறுதேருருட்டி, சிறிய வில்லைப் பயிலேக்கிச் சிறு பிள்ளைகளுடனே காட்டிற் புகுந்து மான் புலி காடை முதலிய விலங்கின் குட்டிகளிற் சிலவற்றைக் கொன்றும், சிலவற்றைக் கொண்டுவந்து வளர்த்தும் வந்தனர். அக்காலத்திலே நாகன் தனது பிள்ளை பருவ மடைந்ததைக்கண்டு வில்வித்தைச் சொல்லிவைக்க உத்தேசித்து, அங்குள்ள வேடர்களை யெல்லாம் வரவழைத்துக் கூட்டி வில்விழா நடத்தி தங்கள் குல ஆசிரியனுக்கு வேண்டியவைகளை ஏராளமாய்க் கொடுத்து இக்குழந்தைக்கு வில்வித்தைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ள, அவன் சுப முகூர்த்தத்திலே விரமப்படி வில்லினை பேர்த்துச் செய்து, அவ்வித்தை யனைத்தையும் பூரணமாகக் கற்பித்து, பஞ்சபாண்டவருள் ஒருவனாகிய அர்ச்சுனனே இவன் என்று யாரும் வியந்து கொண்டாடும்படி அதிக சாமர்த்தியவானாக்கி வைத்தனன். நாகன் இனி வேட்டம் முடிப்பிக்கவெண்ணி வனதேவதைக்கு வேண்டிய சிறப்புச் செய்யவேண்டுமெனத் தீர்மானித்து, வேடர்களுடனே வனத்தை யடைந்து, அவ்வன தேவதைகள் இருந்துகொண் டிருக்கும் ஆலமரத்தினை யலங்காரஞ்செய்து, பூசை முடிப்பித்து, குங்கிலிய தூபம் வனமுழுவதும் கமழும்படி செய்து அனேக ஆடுகளைப் பலியிட்டு உவப்புறை யடைந்து இருந்தனன்.

சிலநாளைக்குப்பின் தனது மைந்தனை யழைப்பித்து எனது கண்மணியே! இன்று முதலாக நீயே வேடர்க ளனைவருக்குந் தலைவனாயிருந்து பகைவ ரனைவரையுஞ் செயித்து அவர்கள் பொருள்களையெல்லாங் கொள்ளை கொண்டு, வெற்றியுடன் வாழ்வாயாக வென்று தய

கன் மாபின் வழியே வந்த ஒரு பெருஞ் சிங்கியைக் கொடுத்து மிகுந்த ஆசையுடன் மார்பில் தழுவிக் கொண்டு எமது முருகக்கடவுள் திருவருளினாலே துணையாகக்கொண்டு வேட்டையாடிவருக என ஆசீர்வாதஞ் செய்தனன். திண்ணனார் தந்தையை வணங்கி விடைபெற்றுத் தாயிடம் வந்து வணங்க அவள் எடுத்துப் புல்லி உச்சிமோந்து முலைப்பால் சோர நெஞ்சம் குழைய மகனே! நீ பெரிய கடுங்காட்டிலே நுழையாமல், குளிர்ச்சி பொருந்திய சோலைவழியாகச் சென்று வேட்டையாடி முள்கீறலும், திருஷ்டி தோஷமும் இல்லாமல் வேடர்களுடன் திரும்பி வருவாயாக என்று நெற்றியிலே விபூதி தரித்தனள். திண்ணனார் மறுபடியும் தாயை வணங்கி அனுமதி பெற்றுக் கச்சினை இறுக்கி அதில் உடைவாளைத் தொங்கவிட்டு, வில்லம்பு கைக்கொண்டு, வேடர்கள் சூழ்ந்துவர பலவிலங்குகளும் வாழுமிட மறிந்து வலைகட்டி பறை யடித்து அவைகளை யெல்லாம் அவ்வலையினுள்ளே நுழைவித்துக் காடுகளை வெட்டிப் பார்வை மிருகங்களின் ஓசையால் அவை சென்றவழி மறைந்து நின்று அப்பு முதலியவற்றால் மிருகங்களைக் கொன்று வேட்டை முடித்து மனமகி ழடைந்தனர்.

இந்தப் பிரகாரம் பலநாள் வேட்டையாடி தாய் தந்தையரைச் சந்தோஷிப்பித்து வருகிற காலத்தில் ஒருநாள் செடிக்காட்டுக்குச்சென்று வேடர்களை விட்டுத் தனித்து வேட்டையாடி மிகவும் இளைத்து ஒரு மரத்தின் நிழலிலே தூங்கிக்கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் அவர் கனவில் பரிபூரண சச்சிதானந்தப் பிரம்மமாகிய சிவபெருமான் தோன்றி மைந்தனே! இம்மலையிலே பொன்முகலி யாற்றங்கரையிலே கல்லால விருட்சத்தி னடியிலே ஒரு சிவலிங்கம் உளது. அது சகல துன்பத்தினையு நீக்கிப் பேரின்பத்தினைக் கொடுக்கும். நீ சென்று அதனை வணங்குவாயாக என்று கூறி மறைந்தருளினர். உடனே திண்ணனார் விழித்து ஆச்சரியங்கொண்டு எட்டுத் திசையும் பார்த்து நின்றனர். அப்போது ஒரு பன்றி வேடர்களுடைய ஆரவாரத்தால் வலையை யறுத்துக்கொண்டு அதிவேகமாக மலையிலே நுழைவதற்குப் போகையில் திண்ணனார் கண்டு கோபங்கொண்டு துரத்திச் சென்று ஆலவிருட்சத்தி னடியிலே சிவலிங்கத்தி னருகே சென்று மறையக் கண்டு வியப்படைந்து அங்கே இப்பன்றி மறைந்தவிடம் தெரிக்தோமில்லை யென்று உற்று நோக்குகையில் எதிரிலே சிவலிங்கப்பெருமா னிருக்கக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

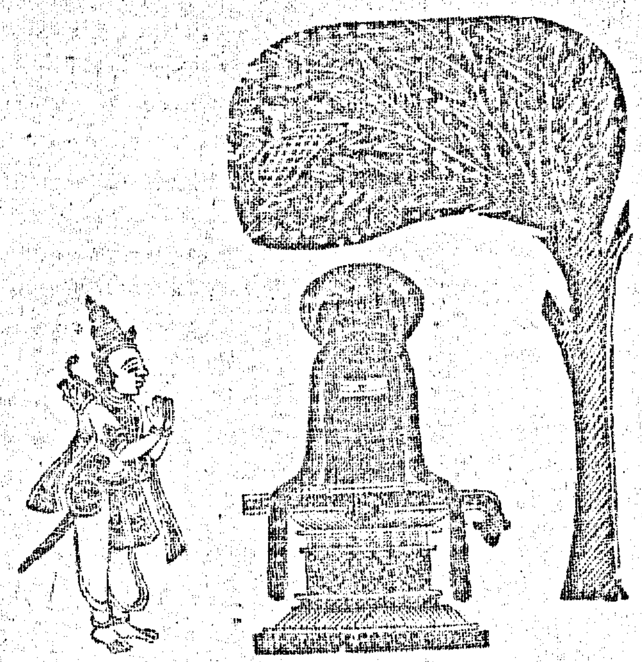

உடனே அப்பெருமான் திருவருட் பார்வை பட்ட மாத்திரத்தில் பரிச வேதியினால் இரும்பு பொன்னானதுபோல திண்ணனார் முற்குணங்களனைத்து மாறி, அப்பெருமானிடத்து வைத்த பூர்வ சென்மாந்தர அன்பு மேற்கொள்ள, நெடுநாள் பிரிந்திருந்த தனது குழந்தையினைக் கண்ட தாயைப்போல விரைந்தோடித் தனது தோள்களினுந் தழுவி மோந்து முத்தமிட்டு, அக்கினியிற்பட்ட மெழுகுபோல மனமுருகி, கண்ணீர் சொரிய உரோமஞ்சிலிர்ப்ப நின்று, குருடன் கையிற் கைப்பட்ட தெய்வமணிபோல இப்பெருமான் எனக்கு அகப்பட்டனரென்று கூறிப் பேரானந்த மடைந்து குலுங்கக் குலுங்கச் சிரித்து, எந்தையே! யானை புலி கரடி சிங்கந் திரியு மிக்கக்காட்டிலே யாதொரு துணையு மின்றி வேடனைப்போலத் தனித்திருப்பதற்குக் காரண மென்ன? நீர் பிரதிதினம் சாப்பிடுவதற்கு இறைச்சி கொண்டுவந்து கொடுப்பவர் யாவர்? என்னுடைய வூருக்கு வருவீரேல் தேன் தினைமா காய்கனி கிழங்கு முதலியவைகளும் மான் முயல் பன்றி முதலிய வற்றின் மாமிசங்களும் யானே கொண்டுவந்து தினங்கொடுப்பேன். வேடர்கள் துணையுமுண்டு. நீர் இங்கேதனியே யிருப்பதைக் காண என்மனம் மிகத் துன்ப முறுகின்றது. தேவ

சீர் என்பொருட்டுத் திருவுள மிரங்கி இப்போதே என்னுடன் உடுப்பூருக்கு வருதல் வேண்டும். என்று மிக விரங்கிக் கேட்டுக் கொண்டனர். இவ்வாறு உரைத்தும் இறைவர் ஒன்றும் பேசாம லிருக்கக் கண்டு, இவருக்கு இவ்விடத்திலேயே யிருக்கச் சம்மதம் போலும், இவரை விட்டுச் சிறிது நேர மாயினுந், யான் நீங்க மனந் துணிவேனோ! துணிந்து உயிருடன் வாழ்வேனோ! வாழேன்! வாழேன்! என்று மொழிந்து அப்பெருமான் சிரசிலே அபிஷேகம் செய்து மலர்களும் வில்வத் தளிர்களுஞ் சூட்டி யிருப்பதைக்கண்டு இவை இவருக்குப் பிரீதி போலும் அப்படியே அடியேனுஞ் செய்து மகிழ்வேனென்று ஆரம்பித்தனர்.

பின்பு, ஐயோ! வெகுநேர மாய்விட்டது, இவர் மிகவும் பசித்திருப்பர். சுவையான இறைச்சி கொண்டுவர நான் போய்விடுவேனேல், தீய மிருகங்கள் வந்து யாது தீங்கு இவரைச் செய்துவிடுமோ? என மனமிரங்கி சிறிது நேரம் ஆலோசித்து, ஐயனே! தேவரீருக்கு வேண்டுமான மாமிசத்தைச் சேகரித்துக்கொண்டு ஒரு கிஷணத்திற்குள் வந்துவிடுவேன். கொடிய மிருகங்கள் வந்து தீங்கு செய்யுமென்று பயப்படவேண்டாம், வந்தால் உடனே என்னைக் கூப்பிடுவீராக, அதிக தாமத போகமாட்டேன் என்று சொல்லிவிட்டு, அரிதில் நீங்கிக் கன்றை விட்டுப் பிரிந்த தலையீற்றுப் பசுப்போல அடிக்கடி திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே சென்று, காட்டிற் புகுந்து, ஓர் சிறிய பன்றியைக்கொன்று தானே யேற்றிப் பொன்முகரி நதிவந்து அலம்பித் தீக்கடைக் கோலினால் தீ மூட்டி அப்பன்றியை வதக்கி வாளினாலரிந்து நல்ல தசையெலாம் வேறெடுத்து அம்பிலே கோத்து, பதமாகக் காய்ச்சி, தன் வாயிலிட்டு, பல்லினால் மெல்ல மெல்ல அதுக்கிப் பார்த்து, சுவையுடைய மாமிசத்தை யெல்லாம் தேக்கிலையிலே தைத்த கல்லையிலே வைத்து, சுவையில்லாத மாமிசத்தை எறிந்துவிட்டு, அதன் பின்னர் தளிர்களையும் வில்வத்தையும் கொய்து தலையிற் செருகிக்கொண்டு, திருமஞ்சன சலத்தை வாயிலே முகந்து, ஒருகரத்திலே மாமிசமும், மற்றொரு கரத்திலே அம்பும் வில்லு மேந்தி, அந்தோ! வெகு நேரமாய்விட்டதே சுவாமி மிகப் பசித்திருப்பாரே, சீக்கிரம் போகவேண்டும், இதற்குள் ஏதாவது விலங்குகள் வந்து துன்பம் செய்தனவோ? எனப் பதைப் பதைத்து, குஞ்சுக்கு இறை யூட்டச்செல்லும் பறவை போல வெகு விசையாக வோடிச் சென்று சிவலிங்கப் பெருமானது திருமுடியி லுள்ள பழைய பத்திர புஷ்பங்

களைத் தனது செருப்புக் காலினால் தள்ளி, வாயிலுள்ள நீரால் திருமேனியில் உமிழ்ந்து அபிஷேகித்து, பத்திர புஷ்பங்களைத் தனது சிரங் கவிழ்த்துச் சூட்டி, மாமிசத்தை யெதிர்வைத்து உபசார வார்த்தை பலசொல்லி யெடுத்து ஊட்டி எதிரிலே நின்றனர்.

அச்சமயத்திலே, வேடர்கள் திண்ணனாரைக் காணாது நெடுநேரந் திரிந்து அங்கு மிங்கு மோடிப் பார்த்து அச்ச மடைந்து அவருக்குச் சமீபம் வந்து நீர் எங்களை விட்டுப் பிரிந்து இவ்விடம் வந்ததென்னை? யாங்கள் ஏதேனும் பிழை செய்தோமோ? எங்கள் மீது கோபமோ? சூரியன் உச்சிக்குவந்து விட்டனனே, மிகப் பசித்திருக்கின்றீர். நீர் இங்கிருப்பது இதுவரையில் தெரிந்தோமில்லை. கோபியாது சீக்கிரம் வரவேண்டும் என்று பலவாறு கூறியும் பதிலொன்றும் பேசாமல் இருக்கக்கண்டு, இதென்ன அநியாயம் இங்கிருக்கும் தெய்வம் இவர்மே லேறிக்கொண்டதோ? ஒன்றும் தெரியவில்லையே! இது சங்கதியினை நமது அரசனுக்குத் தெரிவித்தால் அவர் வந்து ஒருவகை தேடுவார் என்று துணிந்து செல்லச் சூரியன் அஸ்தமித்துவிட்டனன். திண்ணனார், இரவில் ஏதாவது தீய விலங்குகள் வந்து சுவாமிக்கு உபத்திரவம் செய்யும் ஆகையால் நானிவ்விடத்தைவிட்டுப் பிரியப்படாது என்று அம்பு வில்லி னேந்தி இரவு முழுவதும் சமீபத்திலேயே காத்துக்கொண்டிருந்து காலையில் சுவாமிக்கு உணவு கொண்டுவரும் பொருட்டு மலையடிவாரஞ் சென்றனர்.

இச்சமயத்தில், அன்பு அறிவு அடக்கம் ஆசாரம் சிவபத்தி முதலிய ஒரு வடிவெடுத்தாற்போல வுள்ளவரும், நல்வினை தீவினைகளால் ஏற்படும் இன்ப துன்பங்களைச் சமமாக வெறுப்பு விருப்பின்றி யநுபவிப்பவரும், தெய்வலோக சுந்தரிகள் மேல்வந்து வீழினும் தாயெனக் கருதி யிருப்பவரும், திருக்காளத்தி யப்பனைத் தினந்தோறும் சிவாகம விதிப்படி பூசித்து வருபவருமாகிய ஆதிசைவ மணியாகிய சிவகோசரியார் என்பவர் காலையி லெழுந்து, பொன்முகரி நதியிலே மூழ்கி, விபூதி ருத்திராட்சம் பூண்டு தலையிலே திருமஞ்சன மேந்திக் கரத்திலே பத்திர புஷ்பந்தாங்கி, பஞ்சாட்சர தியானஞ் செய்துகொண்டு, மலையுச்சி சந்நிதி யடைந்து, அவ்விடத்தில் மாமிசம் சிந்திக் கிடப்பதைக் கண்டு, உள்ள நடுங்கி,ஒரு குதிகுதித்து அப்புறத்தேயோடி, இத்தகைய அநுசிதமான காரியம் செய்திருப்பவர் கொலைத்தொழில்

புரியும் வேடுவராக விருக்கவேண்டும், இக்கொடிய செய்கைக்குத் தலைவி சம்மதப்பட்டிருந்தனரோ? சிவபத்திமான்கள் கண்டால் உயிர்விடாதிருப்பாரா? பாவியேன் இன்னும் உயிர்வைத்து வாழுகின்றேன் என்று வருந்தி, இனிசெய்வது யாது? பூசைநேரந் தவறிவிடுகிறதே யென்று, அவ்வசுத்தங்களை யெல்லாந் திருவலகினால் மாற்றி, கோமயந் தெளித்து, மறுபடியுஞ் சென்று பொன்முகலியிலே ஸ்நானஞ் செய்து வந்து சிவாகம மந்திரத்தினாலே சுத்தி புரிந்து, உருத்திர சமக பாகத்தினால் அபிஷேகஞ் செய்து பத்திர புஷ்பங்களால் அருச்சனை செய்து, சந்நிதியிலே நின்று, அஞ்சலித்து, கண்களினின்று ஆனந்த பாஷ்பஞ் சொரிய திருமேனி மயிர்ப்பொடிப்ப அக்கினிப்பட்ட மெழுகுபோல் மனமுருகி ஸ்தோத்திரஞ் செய்து சாமவேதமும் பாடிப் பலமுறைப் பிரதக்ஷணஞ் செய்து நமஸ்கரித்து அரிதினில் தமது ஆசிரம மடைந்தனர்.

பிற்பாடு, திண்ணனார் பன்றி மான் காட்டெருமை முதலிய மிருகங்களை வேட்டையாடிக் கொன்று அவைகளின் இறைச்சியை முன்போலப் பக்குவப்படுத்தித் தேன்விட்டுக் கலந்து இலையிலே முன்போலவே திருமஞ்சனம், புஷ்பம் முதலிய கொண்டு, அதிவேகமாக ஓடி வந்து, திருமுன்னர் வைத்து அப்பனே! நான் தேர்ந்துக் கொண்டுவந்த மாமிசமன்று, முயல், மான், கலை, மரை, கடமை என்பவைகளின் இறைச்சி. தேனுங் கலந்திருக்கின்றேன் நானுஞ் சாப்பிட்டுப் பார்த்தேன், மிகவுந் தித்திக்கும், என்று சொல்லி உண்பித்து, அவர் பக்கத்திலேயே பிரியாது நின்று கொண்டிருந்தனர். அந்த வேளையில் வேடர்கள் சென்று சொன்ன சங்கதியை நாகனும் அவன் மனைவி தத்தையும் கேட்டு அதிக துக்கமடைந்து ஊராக்கமின்றிக் காலையில் வந்து திண்ணனாரைக் கண்டு பல உபாயங்கள் செய்தும் சமாதானமக் கண்டுமனம் புழுங்கி இனிச் செய்வது ஒன்றுமில்லை யென்று நீங்கிச் சென்றனர். அவர்கள் வந்ததும் போனதும் திண்ணனார் அறியார். அதிய தவராகித் தினம் பகற்காலத்தில் மாமிசம் உண்ணச் செய்வதும், இராக்காலத்தில் காவல் கொண்டிருப்பதுமான பணிவிடையே செய்துகொண்டிருந்தனர். சிவகோசரியார் தினந்தோறும் வந்து அவ்வண்ணம் இடக்கண்டு அழுது வருந்தி அவற்றை நீக்கிச் சுத்திசெய்து ஏகலிங்கப் பெருமானைப் பூசித்து, இத்தகைய அநுசிதமான காரியத்தினை எப்போது நீக்கி யருளுவையோ பெருமானே யென்று துக்கசாகரத்தில் மூழ்கி யிருந்தனர்.

இங்ஙனமிருக்க காளத்தி நாதர் இவர் அன்பத்தினை யகற்ற வெண்ணி ஒருநாள் கனவிலே அவர் சொப்பனத்திற் றோன்றி, அன்பனே! நீ மெத்த முன்பாக இருப்பது இறைச்சி யென்று வருந்தாதே, அது யாம் விரும்பி யருந்தும் பெறுதற்கரிய அமுதமாகும். அதை யமக்கு உண்பிப்பவன் செய்கைக் கூறுவோம் கேட்பாயாக, அவன் நம்மிடத்தில் வைத்துள்ள அன்பு எல்லை யென்னில் பல்லாயிர நதிகளில் மூழ்கியும், பலகோடி விரதங்களை யனுஷ்டித்தும், எண்ணில்லாத தானதருமங்களைப் புரிந்தும், வருந்திப் பெற்றெடுத்த ஒரு புதல்வனைப் பெற்ற தாய்க்கு அப்புதல்வன்மேல் எவ்வளவு அன்பிருக்குமோ அவ்வளவே யாகும். அவன் நமது சிரசிலுள்ள புட்பங்களைச் செருப்புக் காலால் மாற்றுகிறபோது, இளமையான குழந்தை தனது கையால் முகந் தொடப்பெற்ற தாயினது மனம்போலப் பெரிதும் நெஞ்ச முருகுகின்றேன். அவன் நம்மேல் உமிழ்கின்ற நீர் அது உள்ளத்தினின்று வருகிற பேரன்பாய் இருத்தலால் அது ஆற்று நீரன்று முனிவர்கள் அபிஷேகிக்கும் மந்திர நீரினும் இனிதாகும். அவன் தழைத்த வனத்துச் சூட்டும் மயிரோடு கலந்த மலர்கள் வியாக்கிரபாதர் முதலியோர் விதிப்படி யெடுத்துச் சகஸ்திர நாமங்களை யுச்சரித்து, அருச்சிக்கும் தேன்விரித்த மலரினும் உவந்ததாகும். அவன் தின்றுபார்த்து இனிதென்று சோறுடன் படைக்கும் இறைச்சியைத் தந்த பின்பு, தேவர்கள் இரத்தின பாத்திரத்திலே நிவேதித்த பாற்கடலமுதமும் விஷமாயது. அவன் எனக்கு முன்னே நின்று பேரன்புடனே வாய்திறந்து உரைக்குஞ் சொற்கள், அறிவு முதிர்ந்த முனிவர்களாலே பாடப்படும் சாமவேதமும் இனியதன்று. அவன் மனம் நமக்குக் கோயிலாகும். அவனுரைக ளெல்லாம் வேதமாகும், அவன் செய்கைகளெல்லாம் அறச்செயல்களே யாகும். அவனியல்பைக் காட்டுகின்றோம் நீ காலை வந்து அவனறியாத வண்ணம் அப்புறத்திலே ஒளித்திருப்பாயாக, இனித் துன்பமொழிக எனக் கட்டளையிட்டு மறைந்தருளினார். அதுகேட்ட சிவகோசரியார் சொப்பனம் நீங்கிக் காளத்திநாதர் தனக்கு அருளிச்செய்த வார்த்தைகளை நினைந்து நினைந்து அதிசயித்து, காலையி லெழுந்து பொன்முகலியிலே ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய கடனை முடித்துச் சென்று சிவலிங்கப் பெருமானுக்குப் பின்னே மறைந்து தூரத்திலே ஒளித்துக்கொண் டிருந்தனர்.

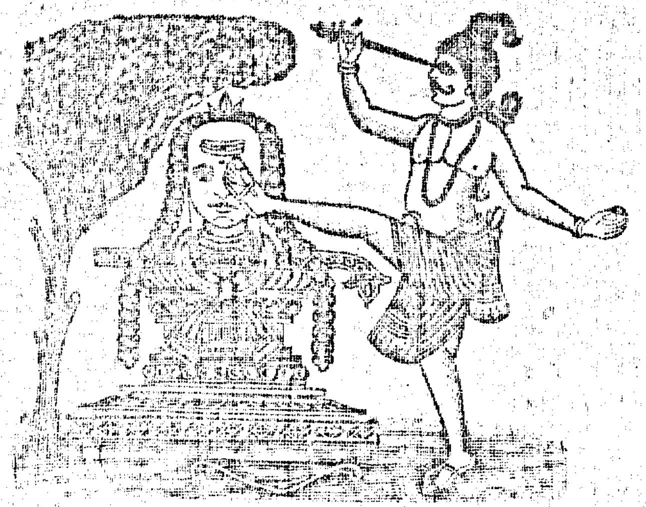

திண்ணனார் வழக்கப்படி வேட்டையாடி இறைச்சியும், திருமஞ்சனமும், புஷ்பமும் முன்போல அமைத்துக்கொண்டு அதிசீக்கிரமாகவந்து கொண்டிருக்கையில் வழியிலேபற்பல துர்ச்சகுனங்களைக் கண்டு, இச்சகுனங்க ளெல்லாம் இரத்தங் காட்டுகின்றன. எனது கண்மணி போன்ற எம்பெருமானுக்கு யாதாயினும் தீங்குசம்பவித்ததோ தெரியேன்! என்று மனம் கலங்கி அதி சீக்கிரமாக ஓடிவந்தனர். அச்சமயத்திலே, சிவபெருமான் திண்ணனாருடைய அன்பு முழுமையும் சிவகோசரியாருக்குக் காட்ட திருவுளங் கொண்டு, தமது வலது கண்ணினின்றும் உதிரஞ் சொரியப் பண்ணினார். அதைத் தூரத்திலே நோக்கி விரைந்தோடி வந்து உதிரம் சொரிதலைக் கண்டு, வாயிலுள்ள திருமஞ்சனமும், சிரசிலுள்ள புஷ்பமும், கையிலுள்ள மாமிசமும், மற்றொரு கையிலுள்ள அம்புவில்லும் பல இடங்களிலும் சிதறுண்ண, பதைபதைத்துக் கீழே விழுந்து வெகுநேரம் மூச்சின்றிக் கிடந்து இறந்தவரைப் போலக் கிடந்து, ஒருவாறு தெளிந்து எழுந்து பலமுறை கையினாலே துடைத்துப் பார்த்தும் உதிரம் நீங்காமை கண்டு மீட்டும் பூமியிலே விழுந்து புரண்டு விம்மி விம்மி யழுது, முகமெல்லாம் உதிரம் சோர மார்புவிங்க கைகளால் மோதிக்கொண்டு, என்னப்பனுக்கு இத்தகைய தீங்கு விளைத்தது எனக்குப் பகைவர்களாகிய வேடுவர்களாலேயோ அல்லது மிருகங்களினாலேயோ? அடியேன் அப்பனைக் கண்டபோதே அவர்கள் உயிரை வாங்

குவேன்; அந்தோ! மிகுந்த [illegible] குருளையுங் [illegible] திரும்பி, [illegible] மரகத மணியே! உம்முடைய கண்ணில் உதிரம் வருவதற்குக் காரணம் யாது? நீது தயை செய்து சொல்லவேண்டும்! என்று அழுதுகொண்டு வாய்விட்டழுதார். இவ்வண்ணம் [illegible] பச்சிலை மருந்து கொண்டுவந்து பிழிந்து பார்த்தபோதும் சிறிதும் குறையாமையுங் கண்டு இனி [illegible] பிழிந்தும் உதிரம் நில்லாமை யை நோக்கி உள்ளஞ் சோர்ந்து இனி யான் இதற்கென் செய்வேனென அதோசித்து நின்றார். ஊனுக்கு ஊன் இடல் வேண்டும் என்னும் பழமொழி உள்ளத்தில் தோன்றியது.

உடனே இனி என்னுடைய கண்ணை யெடுத்து அப்பினால் இறைவன் கண்ணினின்று வரும் உதிரம் நின்றுவிடும் என்று நிச்சயித்து, தனது கண்ணை அம்பினால் கெல்லி யெடுத்து பெருமான் கண்ணிலே அப்பினார். அப்பொழுதே உதிரம் நின்றுவிட்டது. அதனைக் கண்டு அடக்குதற்கரிய ஆனந்தங் கொண்டு ஆனந்தக் கூத்தாடினார். நான்செய்தகாரியம் நன்று நன்று என வியந்து பாராட்டினார். இத்தன்மைய ஆனந்தக்கொண்டு உவகையேறுஞ் சமயத்தில், அத்திண்ணனாரின் [illegible] பொன்னைச் சிவகோசரியாருக்கும் இன்னும் காட்டி அருளத் திருவுளங் கொண்டு, மற்றைய இடக்கண்ணினின்றும் உதிரஞ் சொரிக்க, அது கண்ட திண்ணனார் சிறிது ஏக்கி உடனே தெளிந்து இதற்கும் மருந்தைக் கண்டேன் கண்டேன் என்று களிகூர்ந்து எனக்கு இன்னமொரு கண்ணிருக்கிறது. ஆதலால் இதற்குநேசன் அடுத்தேன் என்று துணிந்து, தன்னுடைய கண்ணைக் கணையால் எடுக்கப்போது சிவபெருமான் கண் இவ்விடத்தில் இருக்கின்றது என்று தெரிந்துகொள்ளுதற்காக, தனது செருப்புக்காலை யெம்பெருமான் கண்ணினருகே ஊன்றிக்கொண்டு, அம்பைத் தனது கண்ணிலே வைத்தார்.

இதுபார்த்திருந்த சிவபெருமான், அது சகியாது, வேதாகமங் களைத் திருவாய் மலர்ந்தருளிய அமுதத் திருவாயினால் "நில்லு கண்ணப்ப நில்லு கண்ணப்ப, என்னன்புடைத் தோன்றல் நில்லு கண்ணப்ப" என்று மூன்று முறை இசைந்து மொழிந்து கொண்டே அவர் திருக்கரத்தினைப் பிடித்துக் கொண்டனர். பிரமாதி தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரி பெய்தனர். ஆகாயத்தில் மங்கள வாத்திய முழங்கியது. திண்ணனார் தனது திருக்கரத்திலே இருந்த அம்பை

வெறிந்து விட்டு, சீகாளத்தி நாதருடைய திருவடித் தாமரைகளைச் சிரசிலே சூட்டிக்கொண்டனர். சிவகோச முனிவரும் அதிக ஆச்சரிய முற்று அப்பெருமானை வணங்கினார். குருவினை வெப்புற்ற மைப்பிரா கருணம் வாய்த்த அவ்விரு வர்கட்கும் திருப்பி மோக்ஷம் வைத்தது தமது திருமேனியில் கலக்கச் செய்து கொண்டனர். அன்று முதல் சிவபெருமான் திருவாக்கின்படி இன்னாருக்குக் கண்ணப்பன் என்னும் அருமைத் திருநாமம் வழங்கியது. ஆதலால் நாவிலே முத்தியடைந்த அக்கண்ணப்ப நாயனாருடைய அருமைச் சரித்திரத்தினைச் சொல்லி முடித்து அவ்வாசான் வேண்டுகோளின் மீது நக்கீரதேவர் சரித்திரத்தைச் சொல்லத் தொடங்கினர்.

கண்ணப்பச்சருக்க முற்றியது.

நக்கீரச்சருக்கம்.

யமாதிராஜனே! மதுரைமா நகரத்திலே வங்கிய சேகர பாண்டியன் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருக்கும் காலத்தில் தாமரைப் பூவின் கண்ணே எழுந்தருளியிருக்கிற பிரமதேவ னென்பவர் காசிமா நகரினை யடைந்து, அசுவமேத யாகம் பத்து செய்து முடித்து, கங்காநதியிலே ஸ்நானஞ் செய்ய வெண்ணி தனது பத்தினிமார்களாகிய வாணி, சாவித்திரி, காயத்திரி யென்பவர்களுடன் போகையில், வாணி யென்பவள் ஆகாய மார்க்கத்திலே ஒரு விஞ்சையர் கன்னியானவள் பாடிக்கொண்டிருந்த வீணாகானத்திலே தன்மனதினை வைத்துக் கேட்டுக்கொண்டே யிருந்து விட்டனள். பிரமதேவன் கங்கையை யடைந்து ஸ்நானஞ் செய்கையில் வாணியைக் காணுமையால் மற்றைய

பத்தினிமார்களுடன் முழுகி எழுந்து கரையேறுகையில், வாணியானவள் வந்து தனது நாயகனை நோக்கி ஐய! என்னைப் பிரிந்து மற்றைய ருடனே நீர் ஸ்நானஞ் செய்தல் தகுதி யாகுமோ என்று அதிகமாகக் கோபித்துக்கொள்ள, பிரமதேவன் ஓய் வாணி! என்னுடன் நீவாராத குற்றம் உன்மீதிலே யிருக்க அதனைச் சிறிதும் ஆலோசியாது நீ வீணே கோபித்துக் கொண்டனை. இந்தக் குற்றத்தினால் நீ மனித சென்ம மெடுத்து நீக்கிக் கொள்ளக் கடவை யென்று சபித்தனர். அச்சாபத்தை பெற்றுக் கொண்ட வாணியானவள் மிகப் பயந்து ஐயனே! சிருஷ்டி கர்த்தாவாகிய உனக்கு மனைவியாக நானிருந்தும் மனித சென்ம மெடுத்து உலகில் மயங்கவோ வென்று கேட்டுக் கொள்ள, பிரமாவானவர் மனைவியாகிய வாணியைப் பார்த்துப் பெண்ணே! என் சாபம் வீண்போகாது அது அநுபவித்தே தீரவேண்டும். ஆனால் அது உலோகோபகாரமாக விருக்கும். நீயும் பிருந்த விர்த்தி யடைகுவை. உனது சொரூபமாக விருக்கிற ஐம்பத்தோரெழுத்தில், அகர முதலாக நாற்பத் தெட்டு எழுத்துக்களும் நாற்பத்தெட்டுத் தமிழ்ப் புலவர்களாக உலகத்திலே புண்ணிய பூமியாகிய பரதகண்டத்திலே தென்தேயத்திலே பிறந்து, அவர் யாவருக்குந் தலைவராகிய நமது சிவபெருமான் ; மதுராபுரியி லெழுந்தருளி யிருக்கும் சொக்கலிங்கப் பெருமானாகிய அவர் ஒரு புலவருருக்கொண்டு உங்கட்குத் தலைவராக விருக்க அப்பெருமானுடன் நாற்பத்தொன்பது புலவர்களாய்ச் சங்கப்பலகையிலிருந்து, தேனினுங் கரும்பினும், இனிய பசும்பாலினும், முப்பழத்தினும், சருக்கரைப் பாகினும் மிகுந் தித்திப்பாகிய செந்தமிழினை வளர்க்கக் கடவாயென்றனர். உடனே சரஸ்வதியின் உருவமே நாற்பத்தெட்டு எழுத்துக்களாக வெவ்வேறு சாதிகளிற் பிறந்து பதினெட்டு பாஷைகளின் சொரூபத்தினை யறிந்து தென்மொழியிலே யிருந்த தன்மையி னுடையவர்களாய், தமிழ்ப்புலமையில் தலைமை யுடையவர்களாய், விபூதி ருத்திராட்ச மேனியராய் பஞ்சாட்சர நாவினராய், சர்வஞ்ஞனாகிய சிவபெருமானுக்குத் தமிழ் மாலையினையே சூட்டுபவராய், ஒவ்வொரு தேசமுஞ் சென்று தங்கள் தங்கள் புலமையினைக் காட்டி ஜெயங் கொண்டு, தாமிரபரணி தீரத்திலுள்ள பாண்டி நாட்டிலே மதுரையம் பதியிலே செல்ல வருகையில், சருவேசுரத்திரமாகிய கண்ணுதல் மூர்த்தியானவர் தானொரு தமிழ்ப் புலவரைப்போலத் திருவுருக் கொண்டு அவர்கள் எதிரிலே வந்து அவர்களை நோக்கி, நீங்கள் யாவர்? எத்தேயத்தி லிருந்து வருகின்றீர் என்று கேட்க, அப்போதவர்கள் ஐயா? நாங்கள் தமிழ்ப்புலவர்

[illegible]

[illegible]

கட்டு முன்பு போய் அப்பாட்டைக் கொடுக்க, அவர்கள் [illegible] அப்பார்த்து அதன் சொற்சுவை பொருட்சுவை தெரிந்து நல்லவை யென்று கொண்டாடி அப்புலவர்கள் பாண்டியராஜனிடம் கொண்டுபோ ய்ச் சொல்ல, பாண்டியன் கேட்டுத் தனது கருத்துக்கு ஒத்திருந்தமையி னாலே மனமகிழ்ந்து ஆயிரம் பொன்னை அப்பிராமணனுக்குக் கொடுக் கும்படி உத்திரவு செய்ய, தருமி பெருஞ் சந்தோஷத்துடன் அந் தப் பொற்கிழியை எடுக்கையில் நக்கீரர் நில்லென்று விலக்கி, இச்செய்யுளிலே குற்றமிருக்கிறது என்று சொல்ல, தருமி என்பவன் கேட்டுப் பயந்து [illegible] அண்டையிற் சென்று [illegible] நின்று, ஒருவன் இடைத்த உணவைப் போய் போது [illegible] ஆக் கொண்ட காலத்தில் அவன் [illegible] கண்டு, மனமும் வாயும் [illegible] வந்து, அந்தப் பாடலை வைத்துச் சுவாமி! இத்தனை [illegible] பாடலை எனக்கென் கொடுத்தீர். [illegible] பொழுதே என்று எண்ணி [illegible] எங்ஙனம் மாயினும் மாறுக. தேவரீர் பாடலே [illegible] என்று சொல்லி விடுவனோ [illegible] இனிமேல் இவ்வுலகில் [illegible] மதிப்பவர் என்றனைப் பற்றி என் [illegible] என்று புலம்பி நிற்க, உடனே திருவாலவாயில் எழுந்தருளி இருக்கிற சொக்கலிங் கப் பெருமான் ஒரு புலவராகித் தமது மண்டபம் வந்து, அப்புலவர் களை நோக்கி, நாம் பாடி யனுப்பின பாட்டிலே குற்றஞ் சொன்னவர் யாவர் என்று கேட்க, நக்கீரர் அஞ்சாமல் நானே குற்றஞ் சொன்னே னென்ன, வந்த புலவர் அதில் என்ன குற்றமென்று கேட்க, நக்கீரர் அப்பாட்டிலே சொற்குற்ற மில்லை பொருட் குற்ற மிருக்கிறது என்ன, அதற்குப் புலவர் பொருட்குற்ற மென்னவென்ன, நக்கீரர், மாதர்களின் கூந்தலுக்கு வாசமே யில்லாமல், கூந்தலுக்கு இயற்கை வாச மேது அப்படி வாசமுள்ளதாக "[illegible]" என்று விளம்பியதே குற்றமென்ன, புலவர் பதுமினி கூந்தலுக்கு மியற் கைதானோ வென்ன, நக்கீரர் அவள் கூந்தலுக்கு மியற்கைவாச முண்டோ வென்ன, புலவர் தெய்வப்பெண்களின் கூந்தலும் அப் படிதானோ வென்ன, நக்கீரர் அந்தப் பெண் கூந்தலும் மந்தாரம் முத லிய மலர்களாலேதான் வாசம் கமழுமென்ன, புலவர் நீ அறிந்து வணங்குகின்ற பரமேசுவரன் திருக்காளத்தியப்பர் பக்கத்தே வீற் றிருக்கின்ற ஞானப்பூங்கோதை கூந்தலும் அப்படிதானோ வென்ன அதற்கு மஞ்சாமல் நக்கீரர் ஞானப்பூங்கோதை கூந்தலுக்கும் [illegible]

[illegible] செயற்கையாலே தான் வாசம் வருமென்று சாதித்துப்போது அந்த தெய்வப் புலவர் தமது நெற்றிக்கண்ணைச் சிறிது திறந்துகாட்ட, நக்கீரர் கண்டு பயப்படாமல் நீர் உமது முழுமையும் கண்களாகக் காட் டினும் உமது பாடல் குற்றங் குற்றமே என்ன மயங்கி [illegible] இதற்குப் பயந்து என்னு கொள்கையை விடேன் என்றனர். சுவாமி அவரை நோக்கி அறிவிலாதவனே! வேதாகமங்களால் புகழப்படும் அம்பாளது கூந்தலின் எம்முடன் மறைவாட்டப் பழித்த பாவத்தி னால், நீ குஷ்டரோகம் கொண்டு அலைக எனக் கட்டளையிட்டதும், நக் கீரதேவர் கருணையங்கடலே! கனறுதல் மூர்த்தியே! கைலையாளி யே! கறைமிடற்றினையுடைய காவலனே! சங்கரனே! காமகாசனே! எனப் பலவாறு தோத்தரித்து மிகவும் பயந்து நடுங்கித் திருவடிக ளில் விழுந்து பணிந்து ஆண்டருளும் அடியேனை ஆண்டருளும் ஆதரவற்றவனை ஆண்டருளும், பெருமதி சாமேனர், காமனிற கடை யேன் அறிவிலாது செய்த பிழையினைப் பொறுத்தருளி, இந்தச் சாபம் நீக்கத் திருவருள் புரிந்து பாலித்தருள வேண்டுமென வேண்டிப் பிரார் த்திக்க, சிவபெருமான் திருவுளம் கனிந்து, நக்கீரனே! நீ சென்று கைலையைத் தரிசிக்கின் இக்கொடிய ரோகமொழியும் என்று திருவாய் மலர்ந்தருளி ஆலயத்துள் புகுந்து மறைந்தருளினார். தருமியார் பொற் கிழிபெற்றுத் தனது மனைவி மக்களுடன் சந்தோஷமாயிருந்தனர்.

பிற்பாடு, நக்கீரதேவர் சிவபெருமான்தந்த சாபத்தினின்றி தனது மேனியில் உண்டாவதற்கு முந்தியே கைலையை யடைந்து தரிசித்து நிவர்த்தி செய்துகொள்ள வேண்டுமென்று நிச்சயித்து, வித்து வான்களைத் தனித்தனியே யழைத்து எனது ஆத்மார்த்த நண்ப ர்களே! உங்களுடன் வாழும் பாக்கியத்தை யானிழந்தேன். பாபி யாகிய என்னை மறவாதீர் என்றுரைத்து பிரயாண காரணமாக விடைபெ றிக்க, அவ்வித்துவான்கள் மனம் பதைத்து, நெஞ்சழிந்து, கண்ணீர் பெருக மனங் குழைந்து, பெருந்தகைப் பெருந்தகையே! பிரபல வித்துவ சிகாமணியே! தங்களைப் பிரிந்தால் எங்களை ஆதரிப்பவர் வேறே யன்றி வேறு யாவருளர். இனி எவர் வாயினின்றும் இனிய தமிழினியத்தைக் கேட்டு ஆனந்திக்கப் போகின்றோம். இனி எங்க ளிடத்துத் தவிப்பது? என்று சொல்லிக் கலங்கினர். நக்கீரதேவர் அவர்களைத் தனித்தனியே தழுவி, உங்களுக்கு ஒருதேசத்தவராய் உடன் கலந்து பழகுதல் வேண்டுவ தில்லை, உணர்ச்சியொத்தலே சிறப்பு எனத் தேர்ந்த மேதியீர்! இறைவன் பொருட்டுத் தியங்க

வேண்டுமே இங்கே பரன் வெளிப்படுவான் என்று கூறி, அவர்களு டைய கண்களுக்குப் பளிங்கு போன்று தோன்றி, அழி வில்லாத இனி இம்மையிலும் மறுமையிலும், சொர்க்கத்தின் கண்ணும், அவ்வகை மக்களாலும், தேவர்களாலும், முனிவர்களாலும், சொல்லப்படும் பெருமையுடைய, தமிழ்நாட்டின் இனிமையினை உணர் ந்து எடுத்துப் பரவுகின்றவர்கள் எல்லாம் நினைந்து நினைந்து, உருகி வழிபட்டு வேண்டி, மகிழ்ந்து, தொண்டாற்றி என் பதில் நின்று இவ்வகையான வழிபாடுகளையும், பெரும்பாலும், திருவாட்சம், கேள்வியும், கல்வி, இருக்கின்ற பெருமையுடைய மடாலயத்தின் தலங்களிலும் தங்கி, இருக்கின்ற அவ்வகையினர் பலரும் நின்று கொண்டு வழிப டுத்தி, மேலும் வந்தவர்கள் மனம் களித்து வந்த இப்படியே யாவும்; நாடு முழுவதிலும் பேசி மகிழவும் வருந்தவும், உள்ளக் கிளர்ச்சி கொண்டவர்கள் தேடியும், சென்று வழியிலே கடலை யொத்த மக்கள் கூட்டத்தில் திரண்டு வந்து முடித்து, அவர் களெல்லாம் மகிழும் படியாகத் தொழுதிருக்கும் ஒரு அற்புத நிகழ்ச்சியிலே நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தனர்.

அவ்வமயத்திலே, அவ்வாலயத்திலிருந்து ஒளி பரவி வந்த திருவடி, கரங்களையுடைய விருத்த வடிவில் விளங்கிய காட் சியும், கையில் விருத்த பாகம் பற்றியவராகி, மேல் நடந்தும், பூவினை உடையவராக இருக்க, சக்கரதேவர் அப்பு தனையைக் கண்டு, அதிசயம்பட்டு, பிரானைப் பணிந்து துதித்தனர். உடனே, அவ ர் முகங்களிலே ஒளி உதயமானது உடையராய், இதுவரையிலும் கூடிய முறைகளும் உடையவராய், இருவர் என்பது பிரிந்த வில்லாதவர் கட்டி பவழ மொட்டுப் போன்ற ஒரு கனிய பூவை, அவ்விடத்திலே விழ பூமாலையினின்றும் அடியவர்களைத் தொழச் செய்து, தொண்டுத வேண்டுமென ஒரு இருட்டு குகையிலே அடைத்து வைத்துக் கொண்டு இதுவரை இருந்த வேண்டுவனவற்றைக் காத்திருந்து இவரைக் கண்ட அடியவர் அங்கு சென்று, அந்த வைபவத்தைக் கண்டு ஆச்சரிய மகிழ்ந்து, தன்னிடத்திலிருந்து தீர்த்தத்துடன் நடந்து சென்று, முன்னால் அமைந்து இருந்தவர்கள் தங்கள் பூர்வபுண்ணியத்தினாலே நகரில் தேவர் வழிபாட்டினைப் புரிவாராய், அவரை நோக்கி, காம் தவ வேண்டும், தலைவனே! மெய்யன்பர் பலரும் இப்புகழ்ந்து இறைவ னுடைய புனிதப்பெருமையினைக் கண்டு மகிழ்ந்து திருவடித் தாமரை யினை அடைந்து வணங்கினர். இந்தக் காலத்திலும் நோக்கி விட்டனர்.

என்று அருளினர். சக்கரதேவர் அவர்கள் வார்த்தைகளைக் கேட்டு, மனம் மகிழ்ந்து, எல்லோர்க்கும் இவ்வுலகில் இன்ப முண்டாகவும், அன்பு முண்டாகவும் மெய்ம்மையே யாயினும், இங்ஙன் அந்தத்தை இப்போது மக்களுக்குத் தருவதற்குத் தீர்மானித்து என் னையாளுக.

ஆதலால் காலத்தில் அருளிக்கத்தக்க தெய்வம் குறித்து நிலத் தலைவருக்கு விளக்கும் பெருமையினைக் கடவுளன்றி வேறு இல்லை. அவனை வழிபடும் எத்தகைய அன்பரும் குருவினைக் கண்டடைந்தபோ தாரும். அதன்பின், அம்முருகப் பெருமானுடைய ஆறுமுகத் தைத் தியானிப்போர் அவரை தொடக்கத்திலிருந்து கடைப் பிடித்து வரு கின் றேன் நான் தொடர்ந்து சென்ற போதனையைக் கேட்டு, வேகமாக கடைசியிலே விளம்பரம் செய்து போவார்கள் விரும்புவதற்கு அறிய வேண்டியதே வாழும் பாக்கியம் பெறுதற்கு அடைவேது. அந்தமையின், இவ்வாறெழுந்தது பக்தர்களே இச்செய்தி அற த்தினின்று நீக்குவென்பது ஒரு விடப்படுமோ? பஞ்சபூதங்களின் வாயிலாக அமைந்த மக்களும் அந்தமையாக்கங்களில் அமைந்தின்று நீக்கச் செய்யாம் செல்வம் அளித்த இறைவன் திருவடியிலே எவருக்கும் ஏமத்தைக் கொடுக்கும் இப்புகழ்ச்சியால் உண்டாகிய இச்சிக்கை இப்போதே தொடுப்பேன் என நினைந்து, அம்முருகக் கடவுளின் பன்னிரண்டு செவிகளும் அமர்ந்து அமுதத்தைப் போன்றதாம், ஏன் சொல்லும் அவர்கள் எண்ணிய எண்ணிய பலனை அச்செல்வத்தி லேயே கூட்டுவைப்பதும், செய்புண்ணியத்தினாலே பெரியதாம், இறந்த தும் பிறந்ததுமாகிய ஆறாந்தானத்தில் அனைத்திலும் பிறந்த வாழ்க்கை முன்னிருக்கத் தருந்தாய் விளக்கும் திருமுருகாற்றுப் படையைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினர்.

அடியார் அங்கு வாழ்ந்த அறுமுகக்கடவுள் எண்ணிலாத்திருவரு ளுடைய கண்ணிலும் அருமையாய் நோக்க இனிய பொருளையும் விரும்பாமல், நக்கீரப்பெருமான் கூறும் தமிழ்த் திருப்பாட்டுகளைத் திருச்செவியில் கேட்டு, மகிழ்ந்து, பனிரண்டு கரத்தினால் எடுத்தெ டுத்த செங்குவியலிட்டோல், மயில் வாகனத்தின் மீதில் வெளிவந்து, புலவர் பெருமானுடைய நக்கீரதேவரை முன்னர் நெருங்கிய அப்பூதத் தைக் கதையினால் கொன்று, முதலியத் தீர்த்து, யாவரையும் விடுவி த்து திருவருள் பாலித்தனர்.

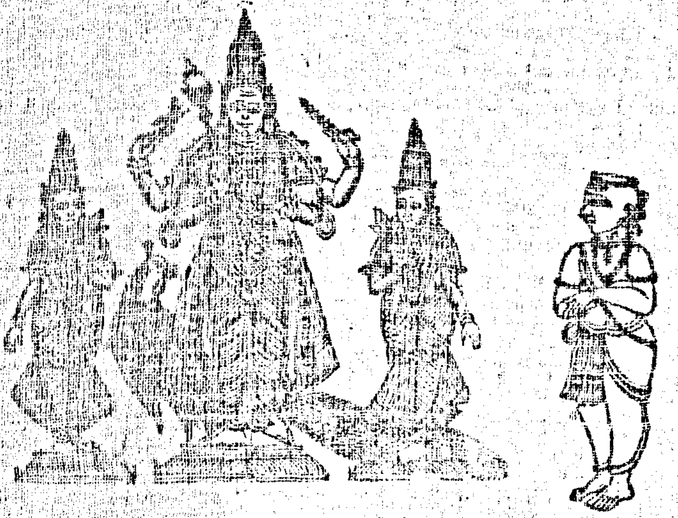

உடனே நக்கீரதேவர் அக்குமாரக்கடவுளை நோக்கி, அறுமுகக் கடவுளே! அண்டலைக் கொடியோனே! கந்தசைமர்தனே! கலை யுணர் பெருமானே! கார்த்திகேயனே! குறிஞ்சிவேந்தனே! கௌரி மைந்தனே! சரவணபவனே! சிகிவாகனனே! சிவசுப்பிரமணியனே! சூரசம்மாரனே, வள்ளிதெய்வானை சமேதனே! வேலாயுதக்கடவு ளே! சரணம்! சரணம்! நின்திருவடிக் கபயம்! அபயம்! அடிய னேனது செருக்கை நோக்கி ஆலவாய்க் கடவுள் அடியேன் மீது முனிந்து இப்பிணி தந்தருள, அடியேன் வேண்டுகோளுக்கு மன மிரங்கிக் கயிலையைத் தரிசிக்கின் இப்பிணி நீங்குமெனத் திருவருள் புரிந்தனர். அதனால் திருக்கைலையைத் தரிசிக்கும் பொருட்டு இம் மலைக்குகை வழியாகவில் இப்பூதம் இவ்வாபத்தினை விளைவித்தது. தேவரீர் எழுந்தருளி நிவர்த்தி செய்தருளினீர். இனிக் கைலைகிரியையும் தரிசிப்பித்து இப்பிணியை நீக்கி யருள வேண்டும் என்று பிரார்த் திக்க, கந்தவேள் கருணை கூர்ந்து, நக்கீரனே! ஆலவாய் எந்தை இன்று கைலையெனக் காட்டிக் கூறுமைபால், தென்கைலையும் இப் பிணியினை நீக்கும் இதோ தோன்றுகிற தடாகத்தில் மூழ்குவை யேல் அத்தென் திருக்கைலையினைத் தரிசிப்பாய், அன்றியும் நீ இன்று எம்மைத் துதித்த திருமுருகாற்றுப் படையை இவ்வுலகில் யாரோ தினம் படிப்பவர்கள் இஷ்டசித்தி யெல்லாவற்றையு மடைவர். நாம் வள்ளிதெய்வானை யிருவரிடத்தும் வைத்திருக்கும் விருப்பத்தினை

காட்டிலும் இத்திருமுருகாற்றுப் படையினிடத்து அதிகவிசுவாசம் வைத்திருக்கின்றோம், இப்படையைப் பாராயணஞ்செய்துவருபவர் பக்கத்திலேயே எனது வேலாயுத மிருந்துகொண்டிருக்கும் அவர் கட்கு எந்த காலத்திலேயும் ஆபத்தென்பது கிடையாது எனத் திரு வாய் மலர்ந்தருளி மறைந்தனர்.

நக்கீர தேவர் அப்பெருமானை வணங்கி அப்பொய்கையிலே மூழ்கி, மேற்சமுத்திரத்தில் மறைந்த சூரியன் கீழ்ச்சமுத்திரத்தில் தோன்றியதுபோலத் தென்கைலையில் பொன்முகரிநதியில் தோன்றி னர். தேவர்கள் கற்பகப் பூமாரி பொழிந்தனர். ஆகாயத்தில் தேவ துந்துபி முழங்கின. நக்கீரதேவர் நோயகன்று கடைந்தெடுத்த இரத் தினைப்போலத் தேகம் விளங்க, நெஞ்சுருகி ஆனந்தக் கண்ணீர் சொரிய, இரண்டு கரங்களையும் சிரமேற் குவித்து, நாகலிங்கப் பெரு மானையும், ஞானப் பூங்கோதை யம்மையாரையும் பலதரம் பணிந் தெழுந்து, பஞ்சாட்சரம் தியானித்து, அன்புமயமாகி, கைலைவேறு காளத்திவேறு என்கிற சிந்தனை யின்றி, கைலைபாதி காளத்திபாதி யென்னும் ஒரு அரிய பிரபந்தம் பாடியருளினர். அதைத் திருச்செ வியிலேற்ற காளத்திநாதர் மான்மழு சதுர்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திர ராய் இடபவாகன ரூடராய், அம்மையிடப் பாகராய்க் காட்சி தந்து வேண்டியவரம் யாது? என வினவ, ஐயனே! எனது உடல் பிணி யை நீக்கியாட்கொண்டது போலவே, எனது ஆணவப் பிணியையும் நீக்கியருள வேண்டும் என வேண்டிக்கொள்ள, அங்ஙனமே அவர் வேண்டுகோளுக் கிசைந்து, அவரது பந்த பாசத்தை யொழித்து தமது திருவடி நிழலிலே இருத்தியருளினர். என்றுரைத்தருளி யயாதிராஜன் விருப்பத்தின்படி கன்னியர்கள் சரித்திரத்தைக்கூறத் தொடங்கினர்.

நக்கீரச்சருக்க முற்றிற்று.

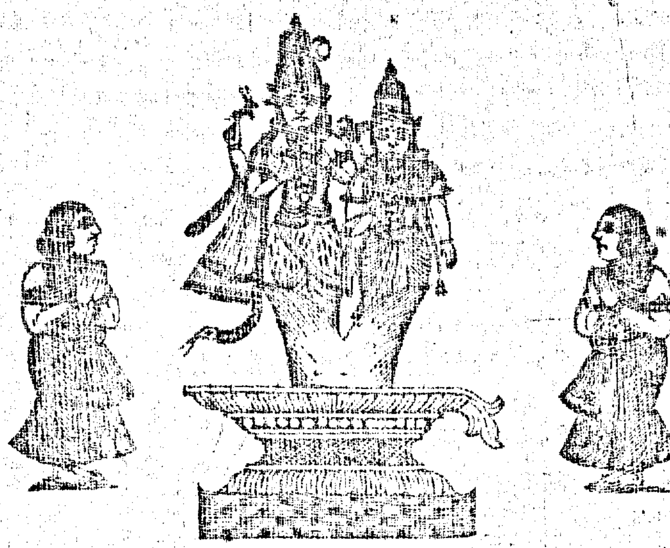

கன்னியர்ச்சருக்கம்.

யாதவமகாராஜனே! மீனாட்சி சமேதராகச் சொக்கலிங்கப்பெருமான் திருக்கோயில் கொண்டெழுந் தருளியிருக்கும் திருவாலவாய் என்னும் மதுரையம் பதியிலே, பரத்தையர் குலத்திலே, மோன வித்தை கற்ற முனிவர்களையும் மயக்கத் தகுந்த காமவித்தை கற்றவளாய், வாடை மஞ்சள் பூசி மல்லிகைச் செண்டு சூடி யாடவர் எல்லா மயக்கு மழகுடையவளாய், சுரலோக சுந்தரிபோல மாணிக்கவல்லி என்பாள் ஒருத்தி யிருந்தனள். அவள் அரசிளங்குமாரர்கள் என்னும் பாண்டங்களைத் தனது அழகென்னுங் கயிற்றினாற்கட்டி, அவர்கள் பொக்கிஷ சாலை யென்னும் கிணற்றிலே விட்டு, திரவியம் என்னும் ஜலம் வற்றிப் போகும்படி, இனைத்தோய முகந்து, முகந்து, அபார திரவியங்களைக் கொள்ளை கொண்டு குபேர சம்பத்தினையுடையவளாய் வாழ்ந்து வருகையில், பூர்வபுண்ணிய முதிர்ச்சியால் கருப்ப மடைந்து, இலட்சுமியும் சரஸ்வதியும் ஆகிய இருவருமே சிவஞானத்துடன் பிறந்தார்க ளென்னும்படி இரண்டு பெண்மணிகளைப் பெற்றனள். அவர்க ளிருவரும் வேதாகமங்களை சிவஞானத்தை உலகிற் பரவச் செய்தற்கு வந்தனர் எனவும், உலகத்திலுள்ளோர் யாவருங் கண்டு களிகூரவும், மன்மதன் கண்டு அவன் செயல்

அவர்கள்மேனகைக்கு முடியாது வெட்கித் தனது செருக் கடங்கவும், பொன்பிரதிமைகள் போல விளங்கினர். பெற்றெடுத்த தாய் ஆனந்த சாகரத்திலே மூழ்கி, அப்பெண்களை சீராடி, முலைப்பால் ஊட்டி, அநேகமான அரிய பூஷணங்களைப்பூட்டி, அழகிய தொட்டிலிலிட்டு, தாலாட்டி, இருந்த தோழிகள் உண்டாக்கி, பாதுகாத்துத் தனது இரண்டு கண்மணிகள் போல வளர்த்து வந்தனள். நாளுக்கு நாள் அப்பெண்கள் பௌர்ணிமைக்கண் முழுது மமைந்த இலட்சுமியும் கண்டு அதிசய சௌந்தரியத்தினை யடைந்து, தரையில் மெள்ளத் தவழ்ந்து, குதித்து, தவழ்ந்து, நடந்து, ஓடி, வளர்பிறைச் சந்திரனைப் போல நாளுக்கு நாள் வளர்ந்து, பேதைப் பருவம் கடந்து, பெதும்பைப் பருவ முடையவ ராகிப், பற்பல கலைகளையுங் கற்றவராயினர். மாணிக்கவல்லி மகிழ்ந்து களித்து, அவர்கள் கரிய கூந்தலினையும், பவள வாயினையும், மதுரமான சொல்லினையும், தேமற் படர்ந்த தனங்களினையும், தளிர்போன்ற கைகளினையும், விசாலமான அல்குலினையும், வாழைத்தண்டை யொத்த தொடைகளினையும், விராலினை யொத்த கால்களையும், ஆமை முதுகோட்டினை யொத்த பாட்டினையும், செம்பஞ்சு ஊட்டிய சிவந்த பாதத்தினையும், கண்டு கண்டு களிப்புற்று, தமக்குரிய கல்வித் தொழில்களை, அவர்கள் தெரிந்துகொள்வதற்கேதுவாகிய உபாயத்தை நினைத்து, விரக மூறுதற்குரிய சித்திர விலேகனை வீட்டின்கண் முழுவதுஞ் சித்திரித்து, அவர்களை ஒருநாள் நோக்கிச் சொல்லுவா ளாயினள்.

என்னருமைப் பெண்கொடி மணிகளே! நீங்க ளிருவரும் யௌவன பருவத்தை யடைந்து விட்டீர்கள். இந்த அழகிய இளமை வெகுகாலம் நீடிக்கமாட்டாது. வெகு சீக்கிரத்தில் மாறிவிடும். நமது குலத் தொழிலுக் கேற்றபடி இந்த இளமைப் பருவத்தில் தான் வேண்டிய திரவியங்களைச் சேகரித்துக்கொள்ள வேண்டும். இளமை நீங்கிவிடின் ஒருகாசும் நமக்கு ஒருவருந் தர விரும்பார், உங்களுடைய நோக்கமெல்லாம் திரவியம் சம்பாதிப்பதிலேயே யிருக்கவேண்டும். இப்போது திரவியத்தை அலட்சியம் செய்து விட்டால் பின்னர் அதிகக் கஷ்டப்பட வேண்டி வரும், மீனுக்கு நீந்தக் கற்றுக் கொடுக்க வேண்டுமோ, இக்குலத்திலே பிறந்த பெண்கட்கு நான் என்ன போதிப்பது. நான் சொன்ன புத்திமதிகளைக் கொண்டு பிழைப்பீர்களாக வென்றனள். இவை யனைத்தையும் இருபெண்கள் கேட்டும், இவை யனைத்தும் பாறையின் மீது விதைத்த வித்துப்போலாயின. அவர்கள் மனம் சிவ

சிந்தனையிலேயே நின்று [illegible] நிரம்பியிருந்தது. [illegible] நூல்
களையே படிக்கப் புகுந்தனர். [illegible] நிவேதா
னத்தையே வளர்த்தனர். [illegible] பாவித்தனர்.
பொன்னு லாகிய ஆபரணங்களை [illegible] உருத்திராட்ச அலங்
காரமே செய்து கொண்டனர். [illegible] விட்டனர்; திருநீற்
றினையே தரித்தனர். [illegible] ஓடோடிச்
சென்று, அவர்கள் திருவடிகளில் [illegible] வணங்
கும் தொண்டினையே புரிந்தனர். [illegible] பார்க்க
வும் கண்கூசினர். மந்திர [illegible] செபித்து
வந்தனர். தாம் [illegible] பொய்த்தது. பொரு
ளாசை பொறித்தது. [illegible] மேன்மைக் குறி
ப்புகள், வஞ்ச மொழிகள், [illegible] பறந்தன. பரமசிவன்
பாதாரவிந்த தியானமே [illegible] ஐக்கம
யாயினர். பஞ்சாக்ஷரத்தை [illegible] செய்தனர். சிவயாக்கியங்
களை உச்சரிப்பதிலே [illegible] ஆயினர்.

இங்ஙனம் வாழுநாளில், மதுரையம்பதியிலே கடைச் சங்கப்
புலவருள்ளே [illegible] தென்மலைய
மாகிய காளத்தியிலே [illegible] பாதியாகச்
சிவஞான அந்தாதி [illegible] சோதிப்
பிழம்பிற் கலந்தமையறிந்து [illegible] இப்பெண்கள்
கேள்வியுற்றுப் பேரானந்தமடைந்து, [illegible] ஞான
வந்தாதியைப் பாராயணஞ் செய்துவந்தனர் [illegible] அத்தலத்து
நாகலிங்கப் பெருமானைக் [illegible] போல
வேட்கையில் மாத்திரம் [illegible] உண்ணல், உடுத்
தல் ஆகியவற்றில் [illegible] காளத்தியைத் தரிசிக்க
ஆசைகொண்டிருந்தனர். [illegible] கண்ட மாமதிக்க
வல்லி புத்திரிகளை [illegible] பொழுது போது
விதை விதைத்துப் [illegible] உழவர்கள்போல, கிழவர்கள்
வந்து கவிந்து கொள்ளக்கூடிய இப்பருவத்திலே பொருளைச் சேக
ரித்துக் கொள்ளாது விட்டுவிட்டோமே, மற்றொரு காலம் இந்த
இளமை வந்து வாய்க்குமா? [illegible]
சிறந்தவர்களாய் [illegible] எதிர்பார்
த்திருந்த எனக்கு [illegible] இடமாமோ? [illegible]
[illegible] வீட்டிலே பொருளும், [illegible] கல்வி

[illegible] பேடியின் கையிலே ஆயுதமும் வாய்த்ததுபோல உங்
[illegible] யோசனை [illegible]
[illegible] கிடக்கின்ற [illegible]
[illegible] உங்கள் பொருட்டு நான் [illegible]
[illegible] உதவியும் புரிந்தீர் [illegible]
[illegible] பெண்கள் [illegible]
[illegible] ஆடவரை மயக்கியும் [illegible]
[illegible] கொண்டு [illegible]
[illegible] ஆடவரை மயக்கியும், புத்தியின் [illegible]
[illegible] பொய்யன்பு பாராட்டித் தங்கள் [illegible]
[illegible] கல்வியையும் ஆடவர் [illegible]
[illegible] பொருள் [illegible] புரிந்து வாழுகின்றனர். தங்கள் எல்லை
[illegible] பொருள் சம்பாதியாது [illegible]
[illegible] உண்மை விரும்புவதாயிருக்கின்றனர்?
[illegible] புத்தி சாலிகளாகிய உங்கட்குத் தெரியாத விஷய
[illegible] நான் அதிகமாக என்ன சொல்லப் போகிறேன்.
[illegible] ஆலோசித்துக் கடைக் கொள்ளுங்கள் என்று இந்த
[illegible] தாயானவள் தனது குலத்துக்குரிய செய்
கை [illegible] இவ்வார்த்தைகள் எல்லாம் [illegible]
[illegible] மேற்றீர் போலச் [illegible]
[illegible] விட்டன. பின்னர் கன்னியர் இருவரும் தமது
தாயை நோக்கி புகலுவாராயினர்.

அன்னையே! இத்தேக மானது நீர்க் குமிழியை யொத்தது;
மின்னலைப் போலத் தோன்றி மறையத்தக்கது. பிறந்த தேகம் இறந்து
போதல் நிச்சயம். இன்றைக் கிருந்தாரை நாளை [illegible]
நிச்சயமில்லை. மாதாவினுடைய கருப்பத்திலிருக்கும்போதே அழியுந் தாயும்,
பிறந்தவுடனே அழியுந் தாயும், [illegible] அழிவதா
யும், பாலியத்தில் அழிவதாயும், யௌவனத்தில் அழிவதாயும், விரு
த்த [illegible] அழிவதாயும், எப்பொழுதும் அழிந்து போதலையே
வாய்ந்து இருக்கின்றது. [illegible]
சொல்வதற்கு [illegible] தேகம் [illegible]
[illegible] பொழிந்த [illegible] இல்லாது.
[illegible] எதிர்பார்த்துக் கொண்டே இருக்கின்றான். [illegible]
போய்ச் சேர்வது [illegible] இத்தகைய தேகத்தின் இளமையை

[illegible]

உன் வழியில் எங்களை வசப்படுத்த நினைக்கும் நினைவை இன்றே மறந்திடுவாயாக வென்றனர்.

அதுகேட்ட கொடியதாய் மனம்புழுங்கி ஏக்கமடைந்து பெண்களை நோக்கி, அந்தோ நான் மலடியாயிருந்தே னில்லை, மக்களைப் பெற்றெடுத்தும் மகிழ்ச்சியடைதற் கேது இல்லாமற் போயிற்றே. இது என் தலைவிதியோ? பூர்வ ஜென்மாந்தர [illegible] முனிவர்க்கே புதல்வரால் உதவியுண்டாகும் என்று பலவாறு எண்ணி எண்ணித் துக்கித்து, இப்பெண்களின் மகிமையை மணிமந்திர ஔஷதங்களால் நீக்கிக் காமவிச்சையை யுண்டாக்கினவர்கள் யாதொரு பொருளும் கொடாமலே இப்பெண்களை யநுபவிக்கலாமென யாவர்க்கும் வெளிப்படுத்தினள். இவள் ஆபாசமானதைக் கண்ட பெண்கள் இவளை விட்டுப் பிரிந்து விடுவதே நலமெனக் கருதி, தென்கயிலாயமாகிய திருக்காளத்தியினைத் தரிசிக்க எக்காலத்தில் புண்ணியம் வாய்க்குமோ வெனச் சிந்தித்துக்கொண்டு, பாம்பின் வாய்ப்பட்ட தேரையைப்போல பரதவித்துக் கொண்டிருந்தனர். அக்காலத்தில் இப்பெண்களின் நிலைமையை யறிந்த இரண்டு கள்வர்கள் இவர்களை வஞ்சித்து இவர்கள் ஆபரணங்களைக் கிரகித்துக் கொள்ளவேண்டுமென்னு முடையராய், பாலிலே மறைந்த நஞ்சினைப் போலவும், பழத்திலே மறைந்த புழுவைப் போலவும் சிவவேடத்தை மேற்கொண்டு, கன்னியர்க ளிருப்பிட மடைந்து, உம்மைக் காளத்திநாதர் காக்க என்று சொல்லி ஆசிர்வதித்தனர். அக்கன்னியர்கள் தாய்மொழி கேட்ட சேய்போலப் பெருங்களிப் படைந்து, வணங்கி அவரை யுள்ளே யழைத்து ஒரு பீடத்தின்மே லெழுந்தருளச் செய்து வணங்கி, சுவாமிகளே! நீவிர் எங்குள்ளீர்? எங்குச் செல்கின்றீர்? என்று அன்புடன் வினவினர். அக்கள்வர்கள் பெண்மணிகாள்! சகல இஷ்ட சித்திகளையும் பாலிக்கும் எமது ஆண்டவன் எழுந்தருளியிருக்கும் பற்பல அரிய தலங்களைத் தரிசித்துக் கொண்டு, திருக்காளத்தியைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்னும் ஆவலுடன் செல்கின்றோம் என்றனர். அங்ஙனமாயின் நாங்களும் அக்காளத்தியைத் தரிசிக்க விரும்பி யுள்ளோம், எம்மையு முடன்கொண்டு செல்வீரேல் உமக்குப் பெறுதற் கைம்மாறுண்டோ? என்றுரைத்தனர்.

அக்கள்வர்கள் மனம்பூரித்துக் கன்னியர்களை நோக்கி மாதர்களே! மிருதுவான சரீரத்தினை வாய்த்த நீங்கள் மிகுந்த வெப்பம் வாய்ந்த பாலைநில முதலிய கடினமான வழிகளை எவ்வாறு கடப்பீர்.

உங்களை அனுப்பத்துச் சென்றால் உலகத்தில் பழிமொழி விளையுமே! உங்களைப் பெற்றெடுத்த தாய் கன்றைப் பிரிந்த பசுப்போலக் கலங்குவாளே என்று அஞ்சுகின்றோம். ஆயினும் காளத்தி நாதனைக் காணப் பெற்ற கண்களே கண்கள். காளத்தி நகருக்கு செல்லுங் கால்களே கால்கள். காளத்தி நாதனை நினைக்குங் கருத்தே கருத்து. காளத்தியைப் புகழும் நாவே நாவென்று பெரியோ ரனைவரும் பேசுகின்றனர். தென்கயிலைக்குச் செல்கின்றேனென்று ஒருவன் விளையாட்டுக் காயினும் சொல்வானேல் பெற்றிடுவன் திருக்கயிலையை யடைவன். அங்ஙனஞ் செல்வோரை விளையாட்டுக் காயினுந் தடுப்பவர் சூரிய சந்திர ருள்ளமட்டும் கொடிய வெந்நிரய துன்பமடைவர். ஆகையால் அன்னையர்களே! நீங்கள் காளத்திக்குப் போகா வேண்டாமென்று தடுக்க யாம் உடன்படோம் என்று உரைத்தனர். அக்கள்வர்கள் வஞ்சக வார்த்தைகளை நம்பி, நாங்கள் காளத்திநாதனை அடையப் பெறின் இத்தேகம் யாதுபடினுமென்? உலகத்தார் இகழ்ந்தாலென்? புகழ்ந்தாலென்? எங்களை எவ்விதத்தாலேனும் அழைத்துக் கொண்டுபோய் தென்கயிலையிற் சேர்ப்பீராக என்று வணங்கிக் கேட்டுக்கொண்டனர். அக்கள்வர்கள் அங்ஙனமே செய்வோமென இசைந்து, அர்த்தராத்திரியில் தங்கள் தாயறியாமல் இன்ன இடத்திலே வந்து சேருவீர்களாக என்று கூறிவிட்டுப் போயினர்.

கன்னியர்கள் தங்கட்கு உயிர்த்துணைவிகளாகிய இரண்டு சேடியர்கள் வேண்டிய திரவியங்களை யெடுத்துக்கொண்டு உடன்வர நடு இராத்திரியிலே குறித்த இடஞ்சேர்ந்து கள்வருடன் கூடிப்பொழுது விடியுமுன் இருகாதம் கடந்து மதுரையின் முதல் இடையி லுள்ள அனேகமான திவ்விய தலங்களை யெல்லாம் தரிசித்துக் கொண்டு சோழ நாட்டை யடைந்து, கும்பகோண முதலிய தலங்களை யிறைஞ்சி சிதம்பரத்தினை யடைந்தனர். அங்குத் திருவெல்லையைவணங்கி நாடவீதி வலம்வந்து ஆலயத்தெதிரிலே பணிந்து பிரதட்சணம் புரிந்து, திருமூலட்டானேசுரனையும், பஞ்ச கிருத்திய ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தருளும் ஸ்ரீநடராஜ மூர்த்தியையும், சிவகாம வல்லியையுங் கண்டடைந்த பெரும் பயனைப் பெறக் கண்டு, தரிசித்து, பரவசப்பட்டுத் துதித்து, அத்தலத்தி லுள்ள சிவகங்கை முதலிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்து, அனேகநாள் அத்தலத்திலேயே வசித்திருந்தனர். பின்பு ஒருநாள் பிரியா விடைகொண்டு நீங்கி இடையிலிருக்கும் அனேகமான தலங்களை வணங்கி, காஞ்சிபுரத்தை யடைந்து காமாட்சி சமேத திருவேகம்ப நாதரைத் தரிசித்துத் துதித்து, திருக்காளத்தி

யென்னுந் தலத்தை யடைந்து நதியிலே ஸ்நானம் செய்து, சித்த ஜனங்கள் வழிபடும் சித்தி வைரவரை வணங்கி, வலம்புரிந்து, யாவருக்கும் போக மோட்ச மளிக்கும் காளத்தி நாதரை தரிசித்துப் பரவிப் புறத்தே வந்து, அவ்விடத்தில் ஒரு புராணிகரைக் கண்டுவணங்கித் து அத்தல மான்மியத்தை வினவ, அவர் சொல்லுவாராயினர்.

மங்கையீர்! முன்னொரு காலத்திலே மிகுந்த பராக்கிரமம் வாய்ந்த வாலி யென்பவன் தனது ஆன்மார்த்த இலிங்கத்தினை இத்தடாகக்கரையிலே வைத்து, திருமஞ்சன முதலிய வற்றால் பூசித்து, தோத்திரஞ்செய்து, அன்பு மேலிட்டு, ஆனந்தக் கூத்தாடி வழக்கப்படியே பூசைப் பெட்டகத்தில் எழுந்தருளுவிக்கச் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கரத்தா லெடுக்கையில், பெருமான் அசையா திருத்தலைக்கண்டு இறுகப் பிடித் தெடுத்தனர். அங்ஙனம் எடுத்தும் அசையாமை யிருக்க மனங் கலங்கி, அப்பெருமானைத் தனது வாலினால் பலதரம் சுற்றிக் கொண்டு கரங்களைப் பூமியி லூன்றி, அண்ட கூடமளவும் கிளர்ந்து பெயர்க்கவும், பெயராமை நோக்கி, வாலை விடுத்து பெருமூச்செறிந்து துதிக்கத் தொடங்கினன். கண்ணுதல் மூர்த்தியே! கைலையாளியே! கால காலனே! காம நாசனே! கங்காதரனே! கறைமிடற் றிறைவ! கருணையங் கடலே! தேவரீருக்குச் சம்மத மில்லாதபோது என்னால் தேவரீரை எடுக்க முடியுமோ? என்னுடைய வாலினாலே உமது திருமேனியில் தழும்புபடத் தீங்கிழைத்தேனே! இனி என்செய்வேன்! என் செய்வேன்! ஆ ஆ! இளம் புதல்வனை அன்னை யானவள் கடு காட்டிலே விட்டது போல, அடியேனைக் காணாமல் கைவிட்டு இங்குத் தங்கிவிட்டீரே. யான் யாது பிழை செய்தேன். கிருபா சமுத்திரமே! என்னுயிரு நீயே! என்னுள்ளநானும் நீயே! என்னுடைய வாழ்வு நீயே! அன்னையு நீ, அப்பனு நீ, உன்னைவிட வேறு உறவினர் யார்? இனி உனைப் பிரிந்து என்னுயிர் நில்லாது! நில்லாது! என்று பரிதபிக்க, சிவபெருமான் பிரசன்னமாகி அன்பனே! யாம் இவ்வனத்திலே இத்தடாகக் கரையிலே வீற்றிருக்க விரும்பினோம். இனி நீ கவலையடையேல் இன்று முதல் உன் ஞானத்திலேயே வீற்றிருந்து உனது பூசையினை ஏற்று களித்தருளுவோம் என்று ஆசிர்வதித்து சிவலிங்கத் துள் மறைந்தருளினர்.

அதுதெரிந்து வாலியென்பவன் தமது ஆண்டவன் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து இத்தடாகத்தின் கரையில் எழுந்தருளியதற்குக் காரணம், இத்தடாகத்தின் ஆசையாலன்றி வேறில்லை யாகலின், இதை

[illegible]

கேட்க, அவர்கள் நடந்த யாவும் விண்ணப்பஞ் செய்தனர். பெருமான் மங்கையீர்! உம்மைக் காளத்தியிற் சேர்க்கின்றேன் வருவீராக, என்றழைத்துக் கொண்டு, நிலமகள் செய்த தவத்தால் தமது திருவடிகள் நிலத்தோயச் சென்று, திருக்காளத்தி யடைந்து கன்னியரைநோக்கி, இதுவே கைலைமலை, அது துர்க்கைவெற்பு, அம்மலை நீலப்பருப்பதம், இந்நதி பொன்முகரி, இது மயூரதீர்த்தம் என மற்றவைகளையும் அறிவித்து மறைந்தருளினர்.

கன்னியர்கள் திசைகளை நோக்கித் திருத்தொண்டரைக்காணாது, இங்கு விடுத்துச் சென்றவர் நமது இறைவரெனத் தெளிந்து, ஆ ஆ! தெளிந்து வழங்கும் இத்தலத்திலே நமது பெருமான் தமிழ்ச் சங்கம சாய்வந்து நம்மைக் காத்தது சாலநன்று நன்று! என வியந்து, ஆ! தோ! முழுமுதற்கடவுள் சமீபித்தும் முத்தியின்பம் பெறாமல், இரத்தின மணி யிருக்க வறிதுனையும், அமுத மிருக்க அவிவினையும், விகர்த்தோமே என்று துன்புற்று, மயங்கி நின்று பின்பு ஓகோ! இங்குள்ள அருமைகளை யெல்லாம் அப்பெருமானே தனித்தனி விளக்கி அருளப் பெற்றோம் நமக்கு என்ன குறை எனத் தெளிந்தனர். அதன்பின் பொன்முகரியிலே ஸ்நானஞ்செய்து, திருவெண்ணீ றணிந்து, உருத்திராட்ச வடம் பூண்டு, பஞ்சாட்சர முச்சரித்து, நியமப்படி ஞானவந்தாதியைப் பாடிச் சந்நிதி யடைந்து, நமஸ்கரித்து, பிரதட்சணம் செய்து, அளவில்லாத அன்பினாலே நடனம் புரிந்து, துதித்துப் பரவசப்பட்டு நிற்க, சிவபெருமான் திருவருள் கூர்ந்து அச்சிவலிங்கத்தி லிருந்து, மான்மழு சதுர்ப்புஜ காளகண்ட திரிநேத்திரராய், சந்திர சூடராய், சர்ப்பாபரணராய், அம்மையிடத்தராய், தரும விடையின்மீது தரிசனந் தந்து, அவர்கள் உழுவலன்பை நோக்கிச் சந்தோஷித்து, பிரமாதி தேவர்கள் வணங்கவும், தேவதுந்துபி முழங்கவும், தேவர்கள் கற்பகமலர் பொழியவும் தம்முன்னே அப்பெண்களைக் கலப்பித்தருளி முன்போல வீற்றிருந்தனர். அவர்கள் பின்வந்த தாதியார்கள் இருவரும், சிவலிங்கம் சமீபித்துக் கன்னியரைக்காணேமே எனத் திகைத்து நிற்கையில், அவர்கள் முத்தியடைந்தனர் நீங்கள் அவர்கள் பேரால் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்வீர்களாக என்று ஆகாயத்தில் அசரீரி எழ, அதுகேட்டு அவர் கன்னி லிங்கமென இரண்டு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து முத்தி யடைந்தனர்.

கன்னியர்ச்சருக்க முற்றிற்று.

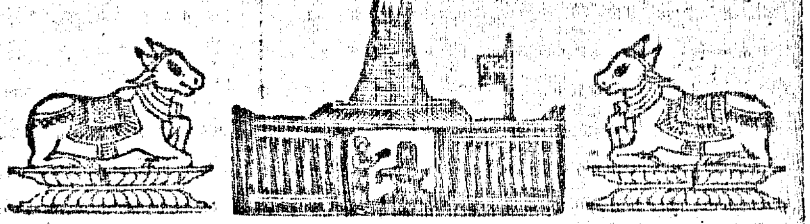

வாயுபூசித்தசருக்கம்.

யாதவ மகாராஜனே! ஒருகாலத்தில் பிரளய முற்பட்டதியாகி அது முடிந்த பின்னர் ஆகாயத்தி லிருந்து வாயுவும், வாயுவிலிருந்து தேயுவும், தேயுவி லிருந்து அப்பும், அப்புவி லிருந்து பிருதிவியும் உண்டாயது. அப்பூதங்கள் யதிட்டித்துள்ள ஐந்து தேவர்களுளொருவராகிய வாயுபகவான் மகாகைலாச மடைந்து ஸ்ரீகாளத்தி ஸ்தலம் என்னுஞ் சிகரத்திற் சென்று சோதி சொரூபமாக விளங்கும் சிவலிங்கப் பெருமானைக் கொண்டு பச்சைக் கற்பூரத்தினால் பூசித்துவர, ஒருநாள் சிவபெருமான் பிரத்தியட்சமாகி ஓ அன்பனே! உன்றவத்திற் கிரங்கினோம் நீ இம்மலைக்குத் தெற்கு சென்று பரதகண்டத்திலே பிரசித்தியுள்ள திருக்காளத்தி மலையினை யடைந்து பூசித்து வருவையேல் நீ கோரிய வரங்களை யளிப்போமென, உடனே பெருமானிடத்தில் விடைபெற்றுத் திருக்காளத்தியினை யடைந்து பலவாண்டு வில்வபத்திரங்களைக்கொண்டு, பச்சை கற்பூரத்தால் பூசித்து வருகையில் கண்ணுதல் மூர்த்தி அம்பாள் சமேதராக இடபவாகனத்தின்மீது காட்சி தந்தருளி உனக்கென்ன வரங்கள் வேண்டுமெனக் கேட்க, வாயுபகவான் எழுந்து விழுந்து பணிந்து கருணையங்கடலே! அடியேன் உலகிலுள்ள சர்வஜீவாத்மாக்களிடத்தும் சர்வ வியாபகமாக விளங்கவும், நான் பூசித்தபடி பச்சைகற்பூரங் கொண்டு பூசிப்பவர் சகல சித்திகளையுமடையவும், இம்மலை சிவானந்த நிலையமெனப் பெயரடையவும், நான் பூசித்த இவ்விலிங்கப் பெருமானை வணங்குவோர்கள் சிவசாயுச்சிய மடையவும், இத்தலத்திற்கு என்பெயரால் வாயுக்ஷேத்திரமெனப் பெயருண்டாகவும், நான் பூசித்ததற் கடையாளமாக சிவலிங்கப்பெருமான் சந்நிதியில் விளங்கும் தீபமானதும் எக்காலத்தும் அசைந்துகொண்டே யிருக்கவும் கிருபை செய்தருள வேண்டுமென்றனர். அங்ஙனமே தந்தோமென்று கருணைசெய்து அம்பாளுடன் அந்தர்த்தானமாயினர். வாயு பகவானும் தனதுலகடைந்து சுகித்து வாழ்ந்தனன்.

வாயுபூசித்தசருக்க முற்றிற்று.

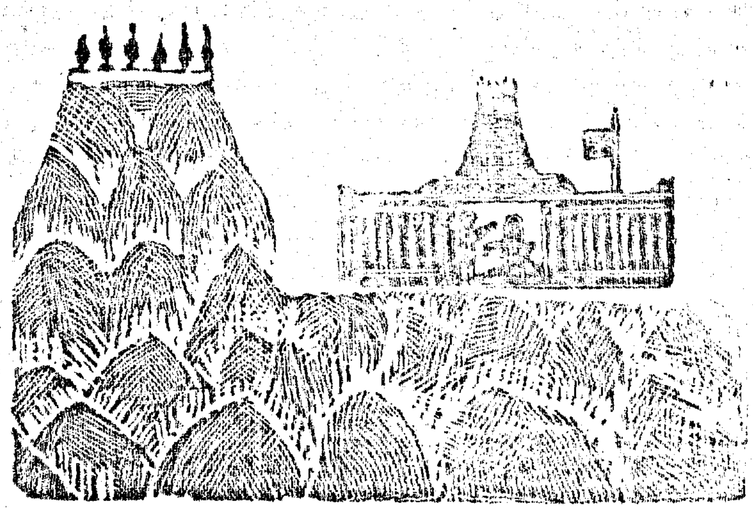

கைலாசசிகரச் சருக்கம்.

யாதவ மகாராஜனே! ஒருகாலத்தில் சர்வலோக சரண்யனாகிய பரமசிவப்பிரபு உலக சங்காரத்திற்குப்பின் மறுபடியும் சிருஷ்டி தொடங்குகையில், தன்னுடைய வலது பாரிசத்தில் பிரமனையும், இடது பாரிசத்தில் விஷ்ணுவையும், இதயத்தில் உருத்திரனையு முண்டாக்கி மூவருக்கும் முறையே சிருஷ்டி திதி சம்மாரமென்னு முத்தொழிலைக் கற்பிக்க, பிரமாவானவன் அதிக இறுமாப்படைந்து நமது சாமார்த்தியனைச் சிறிது மதிக்கு கொள்ளாது இத்தகைய சிருஷ்டித் தொழிலை நமக்கு இக்கடவுளேற்படுத்தினரே யென இறுமாந்தபோது தனது சிருஷ்டித் தொழிலும் செய்ய முடியாது அஞ்ஞான மேலிட்டு அங்கு மிஞ்சும் திரியத்தக்க நிலையினை யடைதலும் பிரமன் மிக்க வியசன முற்றுச் சிவபெருமானை யடைந்து வணங்கித் தனது பெரும் பிழையைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென விரங்கிக் கேட்டுக் கொள்ளப் பரமேஸ்வரன் கிருபையுடன் பழையபடியே சிருஷ்டித் தொழிலைக் கற்பித்தனன். அது பெற்று உலகங்களையெல்லாம் படைத்துவருகையில் சிவத்தியானத்தை மறந்து, தனது சாமர்த்தியத்தால் எதனையுஞ்செய்து முடிப்பதாக வெண்ணிச் செருக்குற்றுப் படைக்குந் தொழிலுங் கெட்டுப் பரதவிக்கையில், தெளிந்து கைலையையடைந்து ஸ்ரீகண்டனைப் பலகால் வேண்ட சுவாமியானவர்

அவனை நோக்கிப் பிரமாவே! நீ ஆயிரம் சிகரங்கூடிய எனது கைலையில் ஒன்றரைகாதம் அகலமும் நீளமும் இரண்டரைகடிகை உயரமுமுள்ள ஒரு முடியானது ஐந்துசிகரத்துடன் விளங்கும் ஒருதலம் இருக்கும். தென்றேய மடைந்து பூர்வத்தில் நம்மைப் பூசித்துப் பலவரங்களை பேற்ற வாயுவால் பிரதிஷ்டிக்கப்பெற்ற சிவலிங்கத்தைப் பூசிப்பையேல் நினது எண்ணம் நிறைவேறுமென்று கட்டளையிட, அந்தட்சணமே பிரமாவானவர் பூமியையடைந்து வாயுலிங்கத்தைப் பூசிக்க வெண்ணிக் கைவல்லிய தீர்த்தமொன்று உண்டாக்கி அதில் ஸ்நானம் செய்து விபூதி ருத்திராட்சம் பூண்டு கற்பூரங் கொண்டு அபிஷேகித்து, நின்மாலியமுண்டு சிவபூசைசெய்து வருகையில், சாம்பமூர்த்தி வெளிப்பட்டு அவர் முன்வந்து அப்பிரமனுக்குச் சிருஷ்டிக்குந் தொழிலுற்றும், அஞ்ஞானம் நீங்காமையின் சரஸ்வதி தீர்த்தமொன் றுண்டாக்கி அதில் அப்பிரமனை முழுகச் செய்து அஞ்ஞானத்தைப் போக்கி என்ன வரங்கள் வேண்டுமெனக் கேட்க, நான்முகன் எழுந்து, சாஷ்டாங்கமாக பூமியில் பலதரம் விழுந்து எழுந்து நின்று ஐயனே! நான் எடுத்த தீர்த்தத்திற்குப் பிரமதீர்த்த மெனப் பெயருண்டாகவும், இத்தீர்த்தத்தின் தட்சண திசையில் நான் ஆன்மார்த்தமாகத் தாபித்த சிவலிங்கத்தினை மாசிமாதம், சுக்கிலபட்சம், பௌர்ணமியில் பூசிப்பவர்கட்குச் சத்தியலோகப் பிராப்தி யுண்டாகவும், அடியேனுக் குண்டாகிய அஞ்ஞானம் நீங்கவும், தேவரீர் திருவடியில் மிகுந்த பத்தி யுண்டாகவும், எனக்குச் சர்வஞ்ஞ ஞான முதயமாகவும், சிருஷ்டித்தொழில் சரிவர நிறைவேறவும், நான் பூசித்த இலிங்கத்திற்குப் பரமலிங்கமெனப் பெயருண்டாகவும், இதனை பேத்துவோர்கள் சாயுச்சிய மடையவும், ஒருவருடம் இத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்துவந்தால் வாக்குச் சித்தி பெறவும், உண்டாக வேண்டுமென விரும்ப அங்ஙனமே யுண்டாகுக வென்று ஆசீர் வதித்து அவ்வாயுலிங்கத்தில் கரந்தருளினர்.

கைலாய சிகரச்சருக்கம் முற்றிற்று.

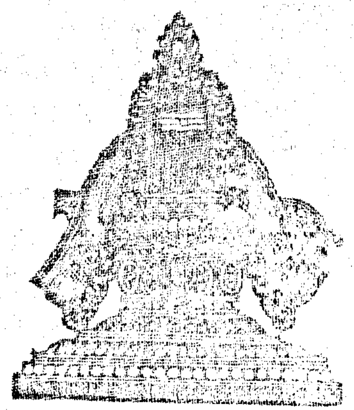

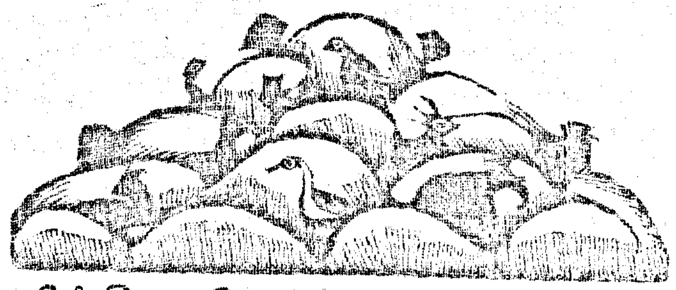

வித்தியாபீடப்பருவதச்சருக்கம்.

யாதவமகாராசனே! ஒருகாலத்தில் வெள்ளியங் கிரியிலே பாமேஸ்வரன் பரமேஸ்வரிக்குப் பிரணவப் பொருளைப் போதித்துக் கொண்டிருக்கையில், சமீபத்திலிருந்த சண்முகக் கடவுள் கேட்டுக் கொண்டிருந்து, பின்னர் அந்தப் பிரணவப் பொருளைப் பிரமாதி தேவர்கட்கும், அகத்தியாதி முனிவர்கட்கும் போதிக்க, அதனை யறிந்த கைலைக் கடவுள் தன்புத்திரனை யழைப்பித்து, கந்தனே! நீ என்னிடத்து உபதேசக் கிரமமாகத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய பிரணவார்த்தத்தை அங்ஙனந் தெரிந்து கொள்ளாமல், நான் உனது தாயினுக்குப் போதித்துக் கொண்டிருந்த காலத்தி லறிந்து யாவருக்கும் உபதேசித்து வருகின்றனை. அது சாம்பிரதாயமன்று. ஆகையால் நீ தெரிந்து கொண்ட அப்பொருளை எனக்கு அற்பணஞ் செய்

றுவிடக்கடவை யென்றனர். கந்தப்பெருமான் ஐயனே! நானெங்ஙனம் அதனைத் தேவரீருக்குத் தந்தருள் செய்வது. களவாகக் கிரகித்ததனால் எனக்குண்டாகிய தோஷத்தை நீக்கிக் கொள்வது கட்டளையிட்டருள வேண்டுமெனக் கேட்க, சுவாமி, குழந்தாய்! திருக்காளத்திக்கு வடதிசையில் இரண்டுகாத தூரத்தில் நவாந்தர கைலாசமென்னுமிடத்தில் சுமேதர் என்னு முனிவர் தவஞ்செய்துக் கொண்டிருக்கின்றனர். அவ்விடஞ் சென்று அங்குள்ள வேததீர்த்தத்தில் உலகிலுள்ள புண்ணிய நதிகளெல்லாம் வந்து படியும் படியாகச் செய்து அதற்குத் தருமகுல்ய நதியெனப் பெயரிட்டுவாய். அத்தீர்த்தத்தில் பிரணவத்தினின்று முண்டான இருக்கு யஜுர் சாமம் என்னு மூன்று வேதங்களும் மூன்று தாமரைகளாக தினம் விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன. அவற்றைத் தினமெடுத்து நம்மைப் பூஜித்து வருவையேல் நினது குற்றம் விலகுமென்றனர். அங்ஙனமே யதற்கிசைந்து தந்தையிடம் விடைபெற்று நவாந்தர கைலாசமடைந்து, பிதா சொன்னபடி யாவுஞ் செய்து முடித்துத் தாமரைப் புட்பங்களைக்கொண்டு சிவபெருமானை யருச்சித்து வருகையில் மாசிமாதம் சுக்கிலபட்சம் அசுவினி நட்சத்திர பஞ்சமி சோமவார மன்று, சிவபெருமான் பிரத்தியட்சமாக முன்னே யெழுந்தருளிப் புத்திரனை யெடுத்து மார்போடணைத்து முத்தமிட்டு, குழந்தாய் உன் பூசைக்கு நாம் மிக்க வியப்படைந்தோம். நீ பூசித்த லிங்கத்திற்கு ஸ்கந்தலிங்க மெனப்பெயர் வழங்கக்கடவது. இந்தத்தலத்தினை விஞ்ஞான க்ஷேத்திர மென யாவரும் அழைக்கக் கடவது. என்று கூறிப் புத்திரனைத் தன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டுபோய் ஒருமலைமீதி லெழுந்தருளச் செய்து அம்மலைக்கு வித்தியாபீட பர்வதமெனப் பெயர்சூட்டி அவ்விடத்திலிருந்து உலக முழுவதிற்கும் அனுக்கிரகம் செய்யும்படி கருணை செய்து கைலை யடைந்தனர்.

வித்தியாபீட பருவதச்சருக்க முற்றிற்று.

ஞானப்பூங்கோதை மகிமைச்சருக்கம்.

பரதவமகாராஜனே! அகில லோகங்கட்குந் தாயாக விளங்கும் அம்பாள் தனது நாயகனாகிய சங்கரனை நோக்கி ஐயனே! எனக்கு வேதமூலமாய் சர்வ மந்திரங்கட்கு நாயகமாக விளங்கும் பஞ்சாட்சர மகாமந்திரத்தினை உபதேசித்தருளவேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ள சுவாமி, பெண்ணே அங்ஙனமே செய்வேன். அம்மகா மந்திரத்தின் உண்மையை நாம் உமக்கு உபதேசிக்கு மளவு மௌனம் பூண்டிருக்க வேண்டுமென அதற்கிசைய ஆண்டவன் சொல்லிவந்தனர். இடையில் அம்பாள் தனது பாங்கிபாகிய மாலினி என்பவளிடத்தில் ஒரு அவசர நிமித்தம் பேசிவிட்டனள். சுவாமிகண்டு கோபித்து பார்வதீ! நீ எனது கட்டளையைமீறி நடந்தாயாகையால் உனது அழகியவடிவம் நீங்கி நீ மானிடப் பெண்வடிவங் கொண்டு பூமியை யடைந்து கங்கா நதிக்கு நூற்றைம்பது யோசனை தூரத்தில் பிரமனால் அமைக்கப்பட்ட சிவானந்த நிலயத்தினை யடைந்து நம்மைப் பூசித்து இருக்கக் கடவாய். உன்னை விட்டு நீங்கிய சுந்தர வடிவம் உனக்கு முந்திப்போய் அத்தலத்தில் வில்வவிருட்சமாக விருந்துகொண்டிருக்கும். அவ்வில்வ மலரைக் கொண்டு நம்மை யருச்சிப்பாயாக. நாம் அவ்விடத்தில் வாயுதேவனால் பூசிக்கப்பெற்ற சிவலிங்கத்தினின்றுங் காட்சி கொடுப்போமென்றனர். அதற் கிசைந்து பார்வதி கைலையை நீங்கி, வருகையில் கேதாரத்தினை யடைந்து அதுவே சுவாமி தனக்குக் குறித்த மலையெனத் தங்கினள். சங்கரனுமிது தெரிந்து நாரதரை யழைத்து,

முனிவரனே நமது பார்வதி நாம் சொன்ன குறிப்பதனைத் தெரிந்து கொள்ளாது கேதாரமே திருக்காளத்தியென வெண்ணி அதிற்றங்கி விட்டனள் நீ சென்று காளத்திக்கு அழைத்துக்கொண்டு போகக் கடவாயென்று கட்டளையிட, அதற்கிசைந்து நாரதர் கேதாரமடைந்து அம்பாளை வணங்கி அம்பனே! நமது பெருமான் தெரிவித்த க்ஷேத்திர மீதன்று. இங்ஙனம் தேவீர் மறந்ததற்குக் காரணம் தாங்கள் கைலையை விட்டு நீங்குகையில் விநாயகர் பூசையை முடிக்காமையேயாகும் என்றனர். உடனே பரமேஸ்வரி தனது குமாரனை நினைக்க விநாயகக் கடவுள் வந்து தாயை வணங்க அவரை அவ்விடத்தில் ஆடி மாதம் சுவாதி நட்சத்திரம் சுக்கிலபட்சம் தசமி திதியன்று பூசித்து அவரை நோக்கி மைந்தனே! நான் இக்கேதாரத்தில் பூசிக்க … னைக்குக் கிருதயுகத்தில் பாவராக்கினி விநாயகரென்றும், எனக்கு உதவிசெய்ததால், திரேதாயுகத்தில் விக்கின சார … பெயரும், ஸ்கந்தவிநாயகமாய் பூசித்தமையின் துவாபரயுகத்தில் பார்வதி பூசித னென்றும், என் காரியம் சித்திபெறச் செய்தாயதனால் கலியுகத்தில் புத்தி … விநாயக னென்றும் பெயர் வழங்கக் கடவதாக வென வரமளித்து … குமாரருடன் திருக்காளத்தி யடைந்து பொன்முகரி படிந்து தனது திருவுருவாகிய வில்வ விருட்சத்தின் பத்திரங்களைக் கொண்டு பூசித்து நிஷ்டையிலிருக்கையில் தன்பூசைக்கு இடையூறு வாரா வண்ணம் காவலிருக்க தனது ஐஸ்வரியமாகிய துர்க்கையை யாமினி முதலியருடன் அழைப்பித்துத் தனக்குக் காவலாக வைத்துத் தவநிலையிலிருந்தனள். சாம்பசிவமூர்த்தி தனது மனைவியின் தவத்தினைச் சோதிக்க வெண்ணி மாயாசமுத்திரத்தினை யுண்டாக்கி யேவ அது பெரும் பிரவாகமாக வந்து காளத்தியைச் சூழ அதுகண்டு காளியானவள் இது அம்பாளுக்கு இடையூறு செய்யுமெனக் கருதி யதனைத் தனது உள்ளங்கையினி லடக்கிக் கொண்டனள். உடனே சங்கரனார், வாயுலிங்கத்தினின்றும் வெளிவந்து துர்க்கா தேவியின் சாமர்த்தியத்திற்கு வியந்து, அம்பாளின் இடக்கைக்குச் சந்தோஷித்து, தானனுப்பிய மாயா சமுத்திரத்திற்கு அந்தார்த்தசாகரனெனப் பெயரிட்டு, தைமாதம், மாசிமாதம், பௌர்ணமி, சதுர்த்தசி, கிரகண காலம் முதலிய நாட்களில் ஸ்நானஞ்செய்யின் சிவசாயுச்சிய முண்டாமென வரமீந்து அம்பாளுக்குப் பஞ்சாட்சர உபதேசத்தினைச்செய்து மேலும் என்னவரம் வேண்டுமெனக் கேட்க, சுவாமீ! தேவரீரும் நானும் இத்தலத்தில் லெக்காலும் வீற்றிருந்து இத்தலத்திற்கு வருமடியார்கட்கெல்லாம் கிருபை பாலிக்கவே வேண்டுமென விசைந்தனர். பின்னர் அம்பாள் சுவாமி போதித்த பஞ்சாட்சரத்தை ஐம்பது லட்சம் செபித்து விருதுநம்பிகை ஞானப்பூங்கோதை என்னும் அருமைத்திருநாமங்களுடன் அத்தலத்தில் வீற்றிருந்தருளினர்.

ஞானப்பூங்கோதை மகிமைச்சருக்க முற்றிற்று.

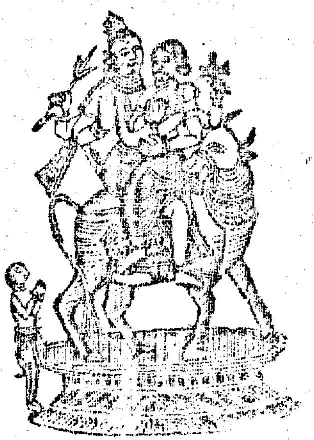

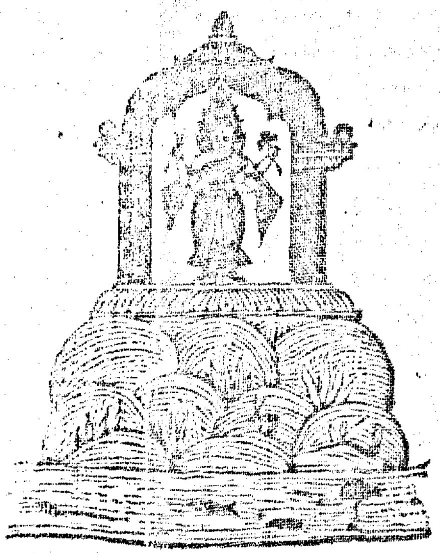

கனகதுர்க்கைச்சருக்கம்

யாதவமகாராஜனே! ஞானப்பூங்கோதையார் தவத்திற்குப் பின்னம் வாராதபடி காத்துக்கொண்டிருந்த துர்க்கையைப் பரமசிவம் நோக்கி காளியேயுன் னுடைய சாமர்த்தியத்திற்கு நாமகிழ்ந்தோம் உனக்கு ஏதாவது வரங்கள் வேண்டியிருந்தால் கேட்பாயாக வென்றனர். உடனே துர்க்கை யெழுந்து சுவாமீ! என்னுடைய கருமை நிறத்தினைக் கண்டு எல்லோரும் அருவருக்கின்றனர். ஆதலால் நீங்கியிருந்த அழகுடன் கூடிய பொன்னிறத்தினைத் தந்தருள வேண்டுமென விரந்திக் கேட்டுக்கொள்ளப் பெருமான் கருணை கூர்ந்து பெண்ணே! திருக்காளத்தியில் வடதிசையில் ஒருமலை யிருக்கின்றது. அம்மலைக்குச் சமீபத்தில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி அதில் ஸ்நானஞ்செய்து நம்மைப் பூசிக்க ஒரு சிவலிங்கம் பிரதிஷ்டித்துப் பூசித்து வருவையேல் நீ இச்சித்த வரங்களைத் தருவோமென்றனர். துர்க்கை அங்ஙனமே யதற்கிசைந்து வந்து தனது முசலத்தால் தீர்த்த முண்டாக்கி ஸ்நானஞ்செய்து வில்வ மலர்கொண்டு அநேககாலம் பூசித்து வருகையில் சர்வேஸ்வரன் வாயுலிங்கத்தினின்றும் அம்பாள் சமேதராக வெளிவந்து துர்க்கையே நினது பூசையைப் பிரியமுடன் ஏற்றுக்கொண்டோம். இனி நீ யுனது கருமையான நிறத்தினை யொழி

த்து அரிரூப சௌந்தரிய பசுமை நிறத்தினை யடைந்து கனகதுர்க்கையெனப் பெயர்பெற்று உலகமெல்லா முன்னிடம் பயமின்றிவந்து உனைவணங்கி யுன்னுடைய அநேகமான நல்ல வரங்களைப் பெற்றுச் சுகமாக வாழக்கடவர். நீ தங்கிய இமயமலைக்குக் கனகாசலம் எனவும், உன்னால் வெட்டப்பட்ட தீர்த்தத்திற்கு முசலதீர்த்த மெனவும், நீ பூசித்த இலிங்கத்திற்குத் துர்க்கேஸ்வரலிங்க மெனவும், ஆவணிமாதம் கிருஷ்ணபட்சம், ரோகணிநட்சத்திரம், அஷ்டமி திதியில் உனைத்தரிசித்தவர்க்கு அநேகமாகிய சம்பத்தை யளித்திடுவா யெனவும் வேண்டியவரங்கள் பலவு மீந்து வாயுலிங்கத்தில் மறைந்தருளினர்.

கனகதுர்க்கைச்சருக்க முற்றிற்று.

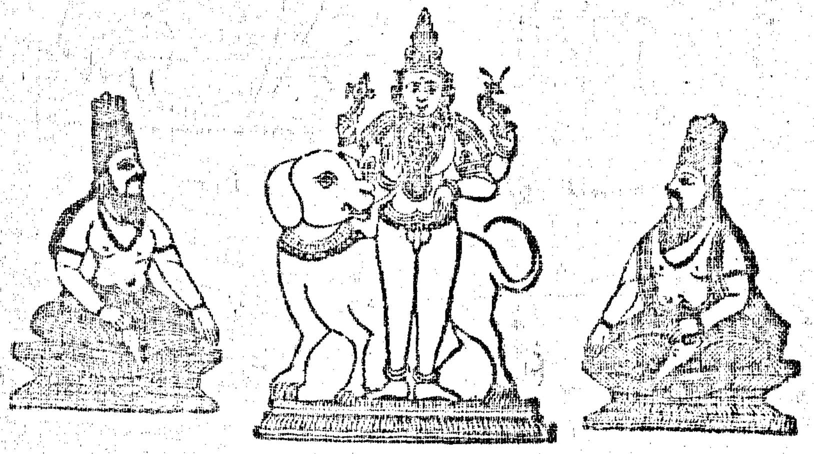

முனிவர்சம்வாதசருக்கம்

பாதவமகாராஜனே! ஒருகாலத்தில் நான்முகக் கடவுளாகிய பிரமவானவர் திருக்கைலாயமடைந்து சிவதரிசனஞ்செய்து அங்கிருந்த முனிவர் கூட்டங்களிற் சென்று அவர்களை நோக்கி முனிவீர்! மும்மூர்த்திகளுக்குள்ளே சிறந்தவர் யாவர் எனக் கேட்டமாத்திரத்தில், அங்கிருந்த பிருகுமுனிவர் நாராயணனே பரப்பிரமம் அவனே எல்லாரிலும் மிகச் சிறந்தவன் என்றனர். உடனே அகத்தியரெழுந்து ம்! பிருகு முனியே! நீ சிறிதும் ஆராயாது கூறினை. வேதத்தினுட் பொருளை யறிந்தாயில்லை. நீ கூறிய நாராயணனிலுஞ் சிறந்தவன் சிவபெருமானே. அவனிலும் மேம்பட்ட தெய்வம் கிடையாது என்ற

னர். இருவரும் நெடுநேரம் வாதஞ்செய்து பின்னர் எந்தத் தேவனைப் பூசித்தால் சர்வபூர்ணியத்துவம் அடையலாமோ அத்தெய்வமூர்த்தியே மிகப்பெரிய னெனத் தீர்மானித்தபோ மௌனச் சப்தஞ் செய்துகொண்டு இருவரும் தமதிருப்பிடம் விட்டேகினர். பிருகு உடனே சென்று விஷ்ணுமூர்த்தியை நோக்கித் தவம் செய்ய அந்நாராயணர் பிருகுவின் முன்னர் வந்து என்ன வேண்டு மெனக் கேட்க அச்சுதமூர்த்தியே! கைலையில் அகத்தியருடன் மாறுகொண்டு உன்னையே மும்மூர்த்திகளிற் சிறந்தவ னெனக் கூறி யுன்னுடைய சர்வபூர்ணியத்துவமுடைய என்னணி யுன்னைத் தியானித்தே னென்ன, விஷ்ணு, பிருகுமுனியே! நீ ஏன் பேதையா யிருக்கின்றனை, தட்சயாகத்தில் சிவாபராதம் செய்ததால் வீரபத்திர மூர்த்தியால் உனது தாடியும் மீசையும் இழந்து விட்டதனை மறந்தனையோ? எனக்கூறி வைகுண்டம் சென்றனர். பிருகு இருப்பிடம் சென்றனர். அகத்தியர் திருக்காளத்தி யடைந்து வாயுலிங்கேசனைப் பூசித்துச் சமீபத்திலுள்ள சித்திபுரத்தில் சுயம்புலிங்கத்தினைக் கண்டு சித்தகத்தியுடன் பூசித்து அதற்கு மேற்குத் திசையில் ஒருதீர்த்த முண்டாக்கி ஸ்நானஞ்செய்து நாடோறுந் தவஞ்செய்து கொண்டிருக்க, தேவேந்திரனது ஏவலால் ஊர்வசி முதலிய அரம்பாஸ்திரீகள் அவ்விடம் வந்து தவத்திற்கு இடையூறு செய்ய, அகத்தியர் பைரவரைத் தியானித்தழைப்பித்து அவரைப் பூசித்து அவருக்கு விக்கினகாரன் எனவும், சித்தேசகன பைரவன் எனும் பெயர்கள் சூட்டிக் காவல்வைத்து, பஞ்சாக்ஷரியின் மத்தியில் அநேககாலம் தவஞ்செய்யக் கருணைநிதியாகிய கண்ணுதல் மூர்த்தி சுயம்பு லிங்கத்தினின்றும் வெளிவர, அகத்தியர் கண்டு தோத்திரம் புரிந்து ஈசனே! எல்லாதேவரினும் மேம்பட்ட தன்மையினையும், பிரமாதி தேவர்கட்கும் உபதேசிக்கத்தகுந்த ஞானத்தினையும், பிருகு முனிவனுடன் வார்த்தை யாடியதா லுண்டாகிய பாவத்தினைப் போக்கவும், வாக்குச் சித்தியும், நினது பாதாரவிந்த பத்தியும், நான் பிரதிஷ்டித்த பைரவர் எக்காலத்தும் இந்த ஞானப்பிரகாசத் தீர்த்தக் கரையிலிருக்கவும், இதில் ஸ்நானம் செய்வோர் சகல சித்திகளை யடையவும், இத்தலத்திற்கு அகத்திய க்ஷேத்திர மென வழங்கவும், மாசிமாதம், கிருஷ்ணபட்சம், சதுர்த்தசியன்று இத்தீர்த்தத்தில் முழுகுவோர் சர்வாபீஷ்ட சித்திகளை யடையவும், தேவரீர் சகலாகமமறை நாயகேஸ்வரரெனப் பெயர் பெற்று விளங்கிடவும் வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ள, அங்ஙனமே கிருபை பாலித்துச் சுவாமி அந்தர்த்தானமாயினர்.

முனிவர்சம்வாதசருக்க முற்றிற்று.

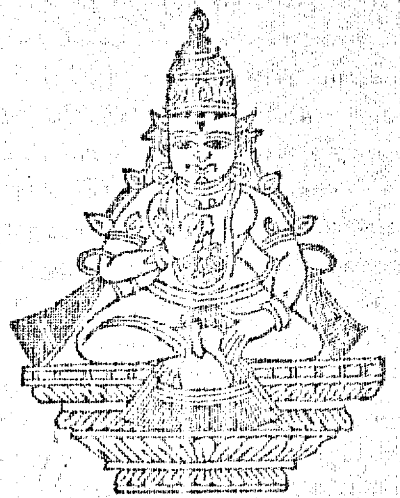

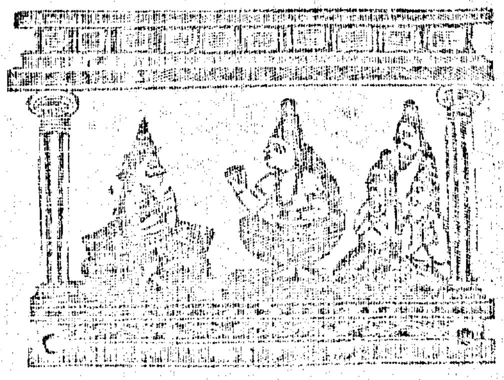

பேதாபேதவாதச் சருக்கம்.

யாதவமகாராஜனே! ஒருகாலத்தில் சனற்குமாரர், பராசரர், சுகர் மூவரும் காசிதலத்தைநாடி கங்கையில் மூழ்கி விசுவேசரைத் தரிசிக்கவேண்டுமென்று செல்லுகையில், சிவத்திற்கும் சத்திக்கும் பேதமுண்டோ இல்லையோ வென வாதமுண்டாயிற்று. சனற்குமார முனிவர் பேதமில்லையென்றனர். சுகர் பேதமுண்டென்றனர். பராசரர் ஒன்றுந் தோன்றாது மவுனமாயிருந்தனர். பின்னர் மூவரும் காசித்தலமடைந்து அவ்விடமிருந்த முனிவர் பலரைக் கேட்க அவர்கள் ஒன்றும் கூறாது இருந்தனர். அச்சபையில் சனற்குமார முனிவரும் சுகரும் அனேகமாகச் சாஸ்திரவாதம் செய்ய ஆரம்பித்தனர்.

இங்ஙனம் செய்துகொண்டிருக்கையில் பிரமாவானவர் விசுவநாதனைத் தரிசனஞ் செய்யும் பொருட்டுக் காசியினை யடைகையில் முனிவர்கள் அவரைக் கண்டு தங்கள் வாதத்தை வெளிப்படுத்தினர். நான்முகக்கடவுள் முனிவர்களே! நீங்கள் என்ன இவ் காரியத்திற் பிரவேசித்தீர்கள். இது உங்கட்குச் சிறிதுந் தக்கதன்று. இத்தகைய பேத அபேத வாதம் பிரஸ்தாபிக்கத் தக்கதன்று. எவர்கள் பேதம் சாதிக்கின்றனரோ? அவர்கள் எக்காலத்தும் பிறவிக்கடலை நீந்தி முத்தியங்கரையிற் சேரவே மாட்டார்கள். அபேத முடையவரே எக்காலத்தும் அழியப் பெறாத நித்தியானந்த சுகவாழ்வை யடைதற்குப் பாத்திரராவரென வேதாந்தத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இச்சுக முதலானவர்கட்கு ஞானமில்லாததற்குக் காரணம் சொல்லுகின்றேன் கேட்பிராகவென சாண்டில்யோபாக்கியானத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித்தனர். பூர்வத்தில் சூரிய கிரகண புண்ணியகாலத்தில் வியாசர், சுகர், பராசர் முதலானவர்கள் குருக்ஷேத்திரத்தில் ஸ்நானம் செய்யச்சென்று தவமுதலிய முடித்து வேதாந்த விசாரம் செய்துகொண்டிருக்கையில் அவ்விடத்தில் சர்வசாஸ்திரங்களினும் வல்ல மிகச் செருக்குடைத்த சாண்டில்யர் வந்தனர். அப்போது அவர் துவைதமதம் ஆரம்பித்துப் பேசச் சத்தியருநர் பலர் பிரகாரம் தடுத்தும் அவர் விதண்டாவாதமாகப் பேசவிருக்கும் அது சகியாது சத்தியருநர் சிவசிவென இரண்டுகரங்களையும் செவிகளிற் பொத்திக்கொண்டு அப்புறத்து சென்றனர். இது கண்டு ஏனையரும் இவர் வாதம் செய்வதற்கு முடியாது பதுங்கி விட்டனரென்னப் பரிகாசஞ்செய்தனர். அதனால் அம்மூவரும் பாவசத்தராகி, இக்காசிக்கு நாற்றுத் தொண்ணூற் றைந்து யோசனை தூரத்திலுள்ள சிவானந்தவில்வ மென்னும் கைலையை யடைந்து காளத்தி நாதனைப் பூசித்து வருகையில் சித்திரைமாதம், சுக்கிலபட்சம், தசமிதிதி, பானுவாரம், தென்முகத் தெய்வமாகிய தட்சணாமூர்த்தியானவர் ஞானாகாரத்திற் சின்ஞான பேதமும், மற்றொரு கரத்தில் சின்முத்திரையுங் கொண்டு பிரத்தியட்சமாகிப் பேதாபேதத் தன்மையை நன்கு எடுத்து விளக்கி, பேதபுத்தியா லுண்டாகும் தீமைகளையும் அபேதபுத்தியா லுண்டாகும் நன்மைகளையும் சாலப் பிரேரக்கமாய்ப் போதித்தனர். அம்முனிவர்கள் உண்மை தேர்ந்து தட்சணாமூர்த்தியைப் பலதரம் வணங்கி எக்காலத்தும் இத்தலத்திலேயே வெழுந்தருளி, வணங்கினோர் யாவருக்கும் இருமை பாலித்தருள வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொண்டு தங்களிருப்பிடம் சென்றனர் என்றுகூற, பிரமாவின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட சனற்குமாரரும், பராசரரும், சுகரும் சந்தேகம் தெளிந்து அபேதமாகப் பரமசிவனைத் தியானித்து வந்தனர்.

பேதாபேதவாத சருக்க முற்றிற்று.

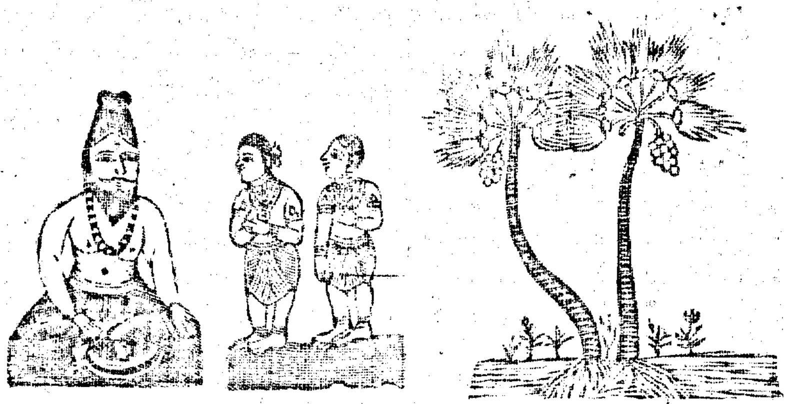

தாளவிருட்ச சருக்கம்

யாதவமகாராஜனே! மகாகைலாயத்திலே ஏகாந்தமாகப் பார்வதியும் பரமேஸ்வரனும் திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கையில் அம்பாள் சுவாமியை வணங்கி நாயகரே! மோட்ச விதாயகமாக விளங்கும் மகாமந்திரத்தினை எனக்குப் போதிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ள பெருமான் இசைந்து சைவாஷ்டாட்சர மந்திரத்தினைப் போதித்து இதனை யாவருக்குந் தெரிவிக்க வேண்டியதில்லை, அதிரகசியமானது, ஒருவருக்குந் தெரியாது என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினர். அப்போது அவர்கட்குச் சமீபத்தில் மறைவாயிருந்த அரிவக்த்ரகதாகேது எனுமிரு பிரதம கணநாதர்கள் கேட்டிருந்துசென்று தங்கள் மனைவிமார்களாகிய மாலினி சித்திரிகை என்பவர்கட்குச் சொல்லினர் அப்பெண்கள் பார்வதியாரை யடுத்துத் தாங்கள் தெரிந்து கொண்ட மந்திரத்தைச் சொல்லினர். அம்பாள் கேட்டுச் சுவாமியை யடைந்து சுவாமீ! எனக்குபதேசித்த மந்திரம் யாருக்குந் தெரியாதெனச் சொல்லியிருந்தீரே, இப்பெண்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பதற்குக் காரணமென்னவென, பரமசிவன் உண்மை யறிந்துகொண்டு அப்பிரதம கணநாயகர்களை யழைப்பித்து நாம் பார்வதியாருக்குப் போதித்தமந்திரத்தை நீங்கள் களவாகக் கிரகித்தமையால் நீங்கள் அசுரர்களாகக் கடவீரெனச் சபிக்க, அவர்கள் மிகவும் வணங்கி வேண்டிக்

கொள்ள சுவாமி, கணங்களை இரண்டுதரம் அசுரர்களாகப் பிறந்து கடைசியாக பூதிமாஷன் முனிவரால் சாபமடைந்து பனைமரங்களாகி காளத்தியில் வாயுலிங்கத்திற்கு ஈசானதிசையில் நிலையாயிருந்து பின் கைலையடைவீர்களாக வென்றனர். அந்தப்படியே சூரபதுமன் என்னும் அசுரன் தங்கையாகிய அஜமுகிக்கும் துருவாசருக்கும் பிள்ளைகளாய்ப் பிறந்து வில்வலன் வாதாபி என்ற பெயருடன் காட்டில் சஞ்சரித்துக் கொண்டிருக்கையில் இவர்கள் செய்த வஞ்சகத்தால் அகத்தியர் கோபங்கொண்டு இவர்களைக் கொன்றுவிட, மறுபடியும், சமராட்சசி பஞ்சமேட்டிரன் என்னுமிருவருக்கும் பிறந்து இருவரும் ஒருவன் இரத்தத்தினையும் ஒருவன் கள்ளினையும் குடித்துக்கொண்டிருந்தமையின் இரத்தபன் மத்தியபன் என்னும் பெயர்களைவாய்ந்து அங்கு மிங்கும் திரிந்து கொண்டிருக்கையில், மதுரையை யடைந்து அங்குத் தவஞ் செய்துகொண்டிருக்கிற பூதிமாஷ முனிவருக்குச் சமீபித்த அவர் இவர்களை நோக்கி அன்பர்களே! எனக்குத் தாகமதிகரித்து இருக்கின்றது சிறிது ஜலம் கொண்டு வாருங்கள் என, அதற்கவர்கள் இசைந்து வஞ்சகமாகக் கள்ளினைக் கொடுக்க அவரது தெரியாது உண்டு பின்பு தெளிந்து ஆ பாவிகாள்! நீர் என்ன காரியஞ் செய்தீர் என் தவத்தைக் கெடுக்க வந்த அசுரர்களானீர். நீங்கள் கள்ளினைக் கொடுத்தமையின், அக்கள்ளினை இறக்கும் இரண்டு பனைமரங்களாக இத்தலத்தின் ஈசான திசையில் முட்பாது காத தூரத்திலுள்ள திருக்காளத்தியில் வாயுலிங்கத்திற்கு ஈசான திசையில் முளைத்திருக்க, இக்கலியுகத்தில் இரண்டாம் பாதத்தில் உங்களை வெட்டி என்னுடைக்குக் காளத்திநாதன் சந்நிதானத்தில் கார்த்திகைத் தீபத்தன்று சுட்டுக் கொளுத்துகின்றனரோ அன்றையதினம் மோட்சமடையக் கடவீர்களெனச் சபித்தனர். அவர்கள் இருவரும் இன்றும் ஆலயத்தில் தாளவிருட்சங்களாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றனர்.

தாளவிருட்சசருக்க முற்றிற்று.

பார்வதிபதயேநம:

தீர்த்த சருக்கங்கள்.

சஹஸ்த்ர தேவதா தீர்த்தம்.

யபாதிமகாராஜனே! சர்வலோக கர்த்தாவாகிய சாம்பசிவனும், சர்வலோக தாயாகிய சாம்பவியும் ஒருகாலத்தில் சர்வலோக சஞ்சாரஞ் செய்துவருகையில், மேருவினை யடைந்து பார்க்கையில் அவ்விடத்தில் தேவர்களும் அசுரர்களும் பெரும்போர் புரிய அசுரர்களால் தேவர்கள் தோற்று ஓடுவதைக் கண்ட பார்வதியார் கண்டு சுவாமி! இங்ஙனம் இராட்சசர்களால் அடிபுண்டு தேவர்கள் ஓடுதற்குக் காரணமென்னவென்று கேட்க, பரமேஸ்வரன் பெண்ணே! தேவர்கள் அடிக்கடி ஜெயங்கொள்ளும் போதெல்லாம் நமது அநுக்கிரகத்தால் ஜெயிக்கிறோமென்று சிறிது நினையாமல் தங்கள் சாமர்த்தியத்தாலென்று அகங்காரங் கொண்டிருக்கின்றாராகையால், இங்ஙனம் செய்வித்தோமென, அம்பாள் மிக வணங்கி ஐயனே! அஷ்டர்களுக்கு அநுக்கிரகம் புரிதல் கூடாது தேவர்கட்குக் கிருபை பாலிக்க வேண்டுமெனக் கூற, கண்ணுதல் அங்ஙனமே கிருபா நோக்கம் வைக்கத் தேவர்கள் ஜெயங்கொண்டு இறுமாந்து தங்களுக்குள்ளே யாவர் ஜெயித்தவரெனக் கலகஞ் செய்ய ஆரம்பித்தனர். அப்போது சுவாமியின் இச்சாசக்தி ஒருவடிவங் கொண்டு வெளிவந்து அவர்கள் முன் சென்று தேவர்களே! நீங்கள் திருக்காளத்தி யடைந்து பொன்முகரியில் ஸ்நானம் செய்து, வாயுலிங்கேசனைப் பூசித்து அதற்குத் தட்சணதிசையில் மூன்று கடிகை தூரத்தில் உள்ள மலையில் மயூரேசனுக்குச் சமீபத்தில் ஒரு சிவலிங்கத்தினைப் பிரதிஷ்டித்துப் பூசித்து வருவீரேல் உங்கள் கலகம் நீங்குவதற்கு ஏதுண்டாகுமென்று கூறி மறைந்தனர். அவர்கள் அதற்கிசைந்து அவ்விடம் செல்லுமுன் சுவாமி அவ்விடத்திலுள்ள ஒரு குகையில் மறைந்திருந்தனர். தேவர்கள் வந்து தங்கள் தங்கள் பெயரால் ஒவ்வொரு லிங்கம் தாபித்து, அக்குகைக்குச் சமீபத்தில் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கிப் பத்துலட்சம் வில்வங்கொண்டு ஆயிரம்வருடம் பூசித்துவந்தனர். அப்போது குகையிலிருந்த பெருமான் யட்சவடிவங்கொண்டு வெளிவந்து அவர்கள் முன்னின்று நீங்கள் ஏன் தவஞ்செய்கின்றீரெனக் கேட்க, தேவர்கள் யட்சனை நோக்கி இவன் நமது தவத்தைக் கெடுக்க வந்த

அசுரவேடமென்றெண்ணி இவ்விடம் விட்டு அப்புறம் உடனே போகக் கடவாய் என்று சொல்ல, ஏ தேவர்களே ஒரு அதிதி வரின் தாங்கள் அவருக்கு மரியாதை செய்து ஏற்றுக்கொள்ளாமல் இங்ஙனம் புறக்கணிப்பது அழகாகுமோ? என்னைச் செயிக்கத் தான் உம்மால் முடியுமோ? உங்கட்குச் சாமர்த்திய மிருந்தால் நீங்களெல்லாரும் அரை கடிகைத் தூரத்திற் சென்று ஒவ்வொருவராக இவ்விடம் வாருங்கள் உங்களுடைய சாமர்த்தியத்தைக் காண்கின்றேனென்ன, தேவர்கள் அதற்கிசைந்து சென்று அக்கினியும் வாயுவும் முன்னே வந்தார்கள். அவர்கட்கு முன்னே யட்சக ஒரு துரும்பினை நட்டு இதனை நீங்கள் இருவரும் கொளுத்தியாவது அசைத்தாவது விடும் பார்ப்போமென, உடனே அவர்கள் தங்கள் சாமர்த்திய மனைத்தையுங் காட்ட அவர்களால் ஒன்றும் சேதப்படாமல் அத்துரும்பு இருக்க வெட்க மடைந்து விஷ்ணுவினிடத்திற் போய்ச் சொல்ல, அவர் வந்து தனது சக்கராயுதத்தை அதன்மேல் பிரயோகிக்க அச்சக்கரம் இரண்டு துண்டாய்ப் பிளந்துவிட நாணமடைந்து தேவர்கள் ஒருங்குகூடி யாலோசிக்கையில் யட்சகு மறைந்துவிட்டனர். தேவர்கள் குகையிற் புகுந்து அம்பாளைத் தரிசித்துத் தாயே! இங்கு வந்து எங்களை அவமானம் செய்த இரட்சக யாவரென்று கேட்க, பார்வதி, தேவரே! அவர்தான் சர்வாண்ட பிண்டங்கட்கும் தலைவராக விளங்கும் சிவபெருமான். அவர் அநுக்கிரகத்தால் நீங்கள் வெற்றி யடைந்ததை மறந்து அகங்காரங் கொண்டீர்களாகவின் இங்ஙனம் வந்து உங்கள் இறுமாப்பை யடக்கினார். அவரைத்தொழுது நீவிர் உங்கள் பாவத்தை யொழித்துக் கொள்ளுங்களென, அத்தட்சணம் பரமேஸ்வரனை நோக்கிப் பலவாறு தோத்திரம் செய்தனர். சாம்பசிவனார், மாசி ஸ்ரீ கிருஷ்ணபட்சம், சுக்கிரவாரம், திரயோதசித்திதி, வெளிவந்து காட்சி கொடுக்க, தேவர்கள் பலதரம் பணிந்து கைகுவித்து, எங்களை யாட்கொள்ள வந்த ஐயனே! நாங்கள் கர்வித்ததனால் உண்டாகிய பாவம் எங்களை விட்டு ஒழியக் கடவது. இனி எக்காலத்தும் இத்தகைய இறுமாப்பு எங்கட்கு உண்டாகாமலிருக்கக்கடவது. நாங்கள் பூசித்த இந்த லிங்கத்திற்குச் சகஸ்திரதேவலிங்கேஸ்வரர் எனப் பெயர் வழங்கக்கடவது, நாங்கள் எடுத்த தீர்த்தம் சகஸ்திர தேவதீர்த்தமென விளங்கவேண்டியது, இத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நானம் பண்ணி யும்மைப் பூசிப்போர் சிவசாயுச்சிய மடைய வேண்டும். அவர்கட்கு அபஜெய முண்டாகா திருக்கவேண்டும் தேவரீர் மறைந்தகுகை யட்சகுகை யெனவும், சதாசிவகுகை யென

வும் பேறடைதல் வேண்டும். பிரதிவருடம் இக்காளில் வந்து உன்னைப் பூசிப்போர்கள் சகல சாம்பிராச்சியங்களைப் பெறக்கடவது என்று கேட்டுக்கொள்ள, அவ்வரங்களை எல்லாமளித்து எழுந்தருளி விட்டனர்.

சகஸ்ரதேவதீர்த்தம் முற்றிற்று.

மார்க்கண்டேய தீர்த்தம்.

யயாதிமகாராஜனே! மார்க்கண்டேய முனிவரானவர் ஒருநாள் பிரதோஷசமயத்தில் தரிசனஞ்செய்யும்பொருட்டு கேதாரமடைந்த போது, அவ்விடத்தில் சுபக்தர், கௌதமர், கண்ணுவர், பரத்துவாசர், அசிதர், முதலியோரைக் கண்டு அவர்களுடன் தானுமிருந்து எந்தேவர் மோட்சங் கொடுக்கத்தகுந்தவரெனத் தத்துவ விசாரஞ் செய்கையில், ஒருவர் விஷ்ணுவென்றும், ஒருவர் பிரமாவென்றும், ஒருவர் உருத்திரனென்றும், ஒருவர் இந்திரனென்றும், பலவாறு கூறினர். மார்க்கண்டேயர் கேட்டுச் சந்தேகங் கொண்டு அகத்தியரிடம் சென்று கேட்க அவர், மார்க்கண்டேயரே! நீர் தெற்கே சென்று திருக்காளத்தியடைந்து, அதற்குத் தென்திசையில் மங்களாயன தீர்த்தக் கரையில் ஒரு சிவலிங்கம் பிரதிஷ்டித்துப் பூசிப்பையேல் உண்மை வெளிப்படுமெனக் கூறக் கேட்டு அங்ஙனமே சென்று பூசித்து வருகையில் தனுர்மாதம் சோமவாரம் மாசசுத்த பாட்டியமியன்று அம்பா சமேதராய்ச் சிவபெருமான் காட்சி தந்தருளுதலும், மார்க்கண்டேயர் எழுந்து வணங்கி ஐயனே! கேதாரத்தில் முனிவர் கட்குள் தாங்கள் தாங்கள் ஒரு தேவனைச் சொல்லி அவனுக்கே முத்தியுண்டாமென்று சாதித்தனர். அதனுண்மையைத் தேவரீர் கட்டளையிட்டருள வேண்டுமென்ன, சுவாமி, முனிவனே! தன்னைப் பெற்றவன், உபநயனம் செய்தவன், வித்தை சொல்லி வைத்தவன், அன்னம் படைத்தவன், ஆபத்தை நீக்கினவன் இவ்வைந்துபேர்களும் குருவெனப் படுவர். இவருள் அன்னம் படைத்தவன் சாமான்ய தேவருக்குச் சமானமானவன், தன்னைப்பெற்றவன் விஷ்ணுவுக்குச் சமானமானவன், வித்தை கற்பித்தவன் பிரமாவிற்குச் சமான மானவனுவான். ஆபத்தினின்று நீக்கினவன் எனக்குச் சமான மானவனுவான். உலகில் பந்தப்பட்டுச் சமுசார சாகரத்தில் தவிக்கின்ற ஆபத்தினின்று நீக்குவதே மேலான தருமம். இங்ஙன நீக்கப் பெற்றவர்களே மோட்ச சாம்பிராச்சியத்தினை யடைவர் என்னும் உண்மை

யைத் தெரிவாயாக. இந்தச் சத்தியவார்த்தையைச் சார்ந்தோர்க்கு உபதேசித்தற் காண்க என்றனர். மார்க்கண்டேயர் உண்மை தெரிந்து கொண்டு, அப்பனே! சந்தேக நீங்கியது, நான் இவ்விடத்தில் பூசித்த சிவலிங்கத்திற்கு மார்க்கண்டேஸ்வர லிங்கமெனவும், நான் ஸ்நானஞ் செய்த தீர்த்தத்திற்கு மார்க்கண்டேய தீர்த்தமெனவும் இதில் பிரதிமாதம் கிருஷ்ணபட்சம் திரயோதசியில் ஸ்நானம் செய்தோர் மோட்ச மடைய வேண்டுமெனவும் கேட்டுக்கொண்டனர். அங்ஙனமே வரமருளி வாயுலிங்கத்தில் மறைந்தெழுந்தருளினர்.

மார்க்கண்டேயர் தீர்த்தம் முற்றிற்று.

வேத தீர்த்தம்.

யாதவமகாராஜனே! சுமேதகன் என்னு முனிவரானவர் அப்பிராகிருத கைலாய தரிசனஞ் செய்ய வெண்ணி, தட்சணகைலாசமடைந்து அதற்கு நிருதி திக்கில் ஒன்றரை காதத்தில் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கிப் பூசித்துவந்தனர். சாம்பசிவப் பெருமான் ஒருநாள் பிரத்தியட்சமாகி அப்பிராகிருத கைலாயதரிசனம் அம்முனிவருக்குத் தந்து அத்தீர்த்தத்தில் பிரணவத்தினையே ஒரு தாமரையாக உண்டாக்கி அதினின்றும் அகார உகார மகாரங்கள் மூன்று தாமரைகளாக உண்டாக்க அவைகளைக் கொண்டு பரமேஸ்வரனை பூசித்து வித்தியாபீடத்திலிருக்கும் குமாரசுவாமியிடத்து உபதேசம் பெற்று வேறு இலிங்கமொன்று தன்பெயரால் பிரதிட்டித்துத் தவஞ் செய்து வருகையில், சித்திரசேனனென்னும் இராக்கதனுடைய வேலையாள் ஒருவன் வந்து அந்தத் தாமரையை யெடுக்க அத்தாமரை சலத்தில் முழுகிவிட்டது. அது தெரிந்த நாரதர் பரசுராமரிடம் சென்று தெரிவித்து அழைத்துவந்து அசுரர்களைக் கொல்லுவித்துச் சென்றனர். பரசுராமர் காளத்திப் பருவதத்திற்குப் பச்சிமதிசையில் ஒரு சிவாலயங் கட்டி அதில் இலிங்கந் தாபித்துப் பூசித்து வருகையில், சிவபெருமான் பிரசன்னமாகப் பரசுராமன் எழுந்து சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம் புரிந்து ஐயனே! நான் பூசித்த லிங்கத்திற்குப் பரசுராமேஸ்வரனெனவும், தாமரை பூத்த தடாகத்திற்கு வேத தீர்த்தமெனவும், வழங்கவேண்டுமென வேண்டிக்கொள்ள அதற்கிசைந்து அந்தர்த்தானமாயினர் (மலையடிவாரத்தில் உள்ள அந்த இடத்திற்கு இப்போது குடிபல்லவென வழங்குகிறது)

வேததீர்த்தம் முற்றிற்று.

இராமதீர்த்தம்.

பயோநிமகாராஜனே! தசரதபுத்திரனுகிய இராமன் சீதையைப் பிரிந்து வனசஞ்சாரஞ்செய்துகொண் டிருக்கையில் அகஸ்தியமுனிவரைக் கண்டு தனது பரிதாபநிலைமையை விண்ணப்பஞ்செய்ய, அகஸ்தியர் இராமனை நூறு லக்ஷம் ஆயுளைப்பெற்ற இராவணனை எங்ஙனம் செயிக்கப் போகின்றனை. ஆயினும் இவ்விஷயத்தினை நீ சொன்னபோய் தட்சணகைலாசத்தில் தாபித்துப் பூசிப்பையேல் சிவாநுக்கிரகத்தால் அவ்வரக்கனை செயிப்பையென்று பஞ்சாட்சர உபதேசம் செய்து அனுப்பி வைத்தனர். இராமன் அங்ஙனமே திருக்காளத்தி யடைந்து சிவலிங்கத்தினைப் பிரதிஷ்டித்து மூன்றுமாதம் பஞ்சாட்சரமந்திரத்தினைச் செபித்து வருகையில் காளத்திநாதர் சயம்புலிங்கத்தினின்றும் வெளிவந்து இராமனை நோக்கி யன்பனே! உன்பூசைக்கு மகிழ்ந்தோமென்று இரௌத்திராஸ்திர மந்திரத்தினைப் போதித்து இராவணனைச் செயித்து வரும்படி ஆசீர்வாதம் செய்து அனுப்பி வைத்தனர். அங்ஙனமே சென்று அநுமான், சுக்கிரீவன் முதலிய வானர வீர சேனைகளை உதவியாகக் கொண்டு இராவணனைச் செயித்துச் சீதையை மீட்டுக்கொண்டு அசுரனைக் கொன்றதனால் சேர்ந்த பிரமஹத்தியை யொழிக்க இராமலிங்கஞ் சேதுவில் தாபித்துப் பூசித்துப் புஷ்பகவிமான மேறிவந்து திரும்பத் திருக்காளத்தி யடைந்து வாயுலிங்கத்தினைப் பூசித்து, வித்தியாபாவதத்திற்குப் பச்சிமதிசையில் இலட்சுமி தீர்த்தத்திற்கு உத்தரத்தில் பொன்முகரிக்கரையில் இராமதீர்த்த மொன்றுண்டாக்கி முமாசக்கடவுளை வணங்கி ஐந்துவருடம் அவ்விடம் வசித்து வருகையில், கார்த்திகைமாதம், சுக்கிலபட்சம், ஆதிவாரம், திருத்திகை துவாதசி யன்று சண்முகக்கடவுள் பிரத்தியட்சமாகி இராமனே! காலங்காலங்களுள் உனக்கு இராஜ்யபட்டாபிஷேக நடக்குமெனக் கூற, இராமர் ஐயனே நான் இராச்சியத்தில் விரக்தி யடைந்துள்ளேன் எனக்குத் தத்துவோபதேசம் செய்தருள வேண்டுமென, சுவாமி சிவதத்துவோபதேசமும், ஜெகோற்பத்தி யுபதேசமும் செய்ய, அது உணர்ந்து அந்தத்தலத்தில் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டுமெனக் கேட்க, முருகக்கடவுள் இம்மலைக்கு நிருதிதிசையில் ஐந்துகடிகைத் தூரத்தில் வக்கிர க்ஷேத்திரத்தில் செய்யக் கட்டளையிட, அங்ஙனமே செய்து திரும்பிச் சுப்பிரமணியரைவணங்கிப் பெருமானே நான் பிரதிஷ்டித்த இராமதீர்த்தத்தில்

யாசகுப்தீர் துலாதகியில் ஸ்நானம் பண்ணி நான் பூசை செய்த கோதண்டராமேஸ்வரரை வணங்கின் அஞ்ஞானம் விலகி ஞானம் பெறவேண்டுமென உத்தரவு பெற்று அயோத்திக்குச் சென்றனர். (இக்கோட்டத்திற்கு இப்போது தொண்டமாடு என வழங்குகிறது.)

வேததீர்த்தம் முற்றிற்று.

சக்கரதீர்த்தம்.

பயோநிமகாராஜனே! தேவர்கட்கெல்லாம் பெருந் துன்பத்தினை விளைத்து வந்த சலந்தராசுரனைக் கொல்லும்படி சிவபெருமானை நோக்கி விஷ்ணுவானவர் தவஞ் செய்ய, சாம்பசிவன் தனது காற் பெருவிரலால் ஒரு சக்கரத்தினை யுண்டாக்கித்தர அதனைப்பெற்று அவ்வசுரனைச் சங்கரித்து வைகுண்டத்தினை யடைந்து தனது பராக்கிரமத்தினை இலட்சுமிக்குச் சொல்லிக்கொண் டிருக்கையில், சுதரிசனமென்னுஞ் சக்கரம் கலகலவெனச் சிரித்து, ஐய சலந்தராசுரனை நான் சங்கரித்திருக்க நீர் செயித்ததாய்ப் பெண்பிள்ளையினிடத்தில் சொல்லி மகிழ்வது தகுதியாமோவென, விஷ்ணுவானவர் வெட்கிக் கையைக் கலக்கிப் பரமனுற்ற கடவுளிடத்துக் கூறவும் அவர் சக்கரத்தின் மீது கோபிக்க அது தனது தேஜசினை யிழந்து பயந்து சுவாமியினை வணங்கப் பெருமான் திருக்காளத்தியினை யடைந்து நம்மைப் பூசித்துப் பழைய தேஜசினைப் பெறுவாயென, அங்ஙனமே சுதரிசனம் தென்கைலாய மடைந்து கனக துர்க்கை மலைக்குக் கிழக்கில் ஒரு தீர்த்த மெடுத்துச் சிவலிங்கமொன்று பிரதிஷ்டித்து நூறு வருடம் பூசித்து வருகையில் சித்திரைமாதம், சுக்கிலபட்சம், கிருத்திகை நட்சத்திரம் சோமவாரம் பஞ்சமி திதியன்று பிரசன்னராகி, சுதரிசனமே! நீ பயமகன்று பாவமொழியப் பெற்றனை, பழையபடி தேஜசுடன் விளங்கக்கடவாய் நீ பூசித்த சிவலிங்கத்திற்குத் திரிசக்ரேஸ்வரரென வழங்கவேண்டும், நீ எடுத்த தீர்த்தத்திற்குச் சக்கரதீர்த்தப் பெயர் உண்டாகவென்று பலவரங்களை யீந்து பரமன் வாயுலிங்கத்தில் மறைந்தருளினர்.

சக்கரதீர்த்தம் முற்றிற்று.

ளைச்சிரச்சேதம் செய்து விடுவேன், ஆனதுபற்றி நீங்கள் பேயுருவாய்ப் போயிருப்பீர். பிச்சைக்கு வந்தவனை புறம்பே விடுங்கள் என்றனர். அவ்வாயிலாளர் பயந்து வெளியேயோடி வந்து சங்கதியை முனிவருக்குத் தெரிவித்தனர். முனிவர்! அவர்களை நோக்கி உங்கள் இராஜன் அதமவா னென்று பெயர் வகிக்கிறும் மத்தியானத்தில் நித்திரைசெய்யுந் தகாத காரியத்தினைச் செய்ததுமன்றி, அதிதியாகிய என்னையுமலட்சியஞ் செய்தனன், ஆகையால் அவன் பகைவரால் இராச்சிய பாரமிழந்து புத்தி கெட்டுப் பேயாகிப் பன்னிரண்டு வருடம் காட்டிற் சஞ்சரித்துப் பின் சிவானுக்கிரகத்தால் பழையபடி தேக மாறுவன என்று சாபங் கொடுத்துப் போயினன். அரசன் இவற்றை யெல்லாம் தெரிந்து தனது புரோகிதரை யழைப்பித்து இத்தகைய சாபம் வந்ததற்குக் காரண மென்ன வென வினவ, இராஜகுரு யாகஞ் செய்தவர்கட்குப் பன்னிரண்டு வருடம் காட்டிற் சஞ்சரிக்கும்படி நேரிடுமெனச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கையில், தூதுவர்கள் ஓடோடி வந்து அரசனே! மிலேச்சர்கள் சதுரங்க சேனையுடன் வந்து நமது நகரத்தினை வளைத்துக் கொண்டன ரெனவே, பயந்து தனது மனைவி முதலியோரைச் சிறிது திரவியத்துடனே புரோகிதரிடம் ஒப்புவித்து, மறைந்து பேயுருவங் கொண்டு காட்டில் திரிந்து கொண்டிருக்கையில், ஒருநாள் சோழநாட்டிலே காவேரி தீரமடைய அக்காற்றுத் தன்மீது பட்டவுடன் சிறிது அறிவு தெளிந்து ஆச்சரியமுற்று, இதென்ன இத்தீரத்தில் வந்தவுடனே நமக்குத் தெளிவு விளங்குகின்றதே யென்று ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கையில், காவேரியில், ஸ்நானஞ்செய்ய வந்த மார்க்கண்டேய முனிவரைக் கண்டு அவர் திருவடியில் விழுந்து நமஸ்கரித்து வணங்க, அவர் ஞான திருஷ்டியா லுணர்ந்து, எமக்குலஜன் பின்னையாகிய மிருத்தியுஞ்சய ராஜனே! பாநுமதியின் நாயகனே! நீ இராஜ்யபாரஞ் செய்தவனே! தருமத்திலும், சிவபத்தியிலுஞ் சிறந்தவனே! இரைக்குவ முனி சாபத்தால் இங்ஙனம் சாபமடைந்தனை என்று கூறி, அவ்வரசனுக்குச் சிவசத நாமமாலிகையினைப் போதித்து, இதனைப் பாராயணஞ் செய்துகொண்டு திருக்காளத்தி யடைந்து சிவலிங்கந் தாபித்து, விபூதி ருத்திராட்சம் பூண்டு வில்வார்ச்சனை செய்து வரக்கடவாய். உனக்குப் பழையபடி சகல பாக்கியமும் கிடைக்குமென்று கூறிப் போயினர். அரசன் அங்ஙனமே தென்கயிலையடைந்து, சுவர்ணமுகியிற் படிந்து, வாயுலிங்கத்திற்குச் சமீபம் தட்சிண திசையில் மேற்கு முகமாகச் சிவலிங்கந் தாபித்து, சந்நிதி தீர்த்தத்திற்கு மேற்கே யொருதீர்த்த முண்டாக்கி அதனை யபிஷேகித்தும்,

பூசித்தும் வருகையில், கார்த்திகைமாதம், சுக்கிலபட்சம், ஆதிவாரம், கிருத்திகை யன்று பரமேஸ்வரன் அம்பாளுடன் பிரதம கணங்கள் சூழப் பிரத்தியட்சமாகி, அரசனே உனக்கு என்ன வரம் வேண்டுமென்ன, இராஜன், பலதரம் விழுந்து எழுந்து பாடி, ஐயனே! எனக்குண்டாகி யிருக்கும் சாபம் விமோசனமாக வேண்டும், நான் பூசித்த லிங்கம் மிருத்தியுஞ்சய லிங்கமெனவும், நான் எடுத்த தீர்த்தம் மிருத்தியுஞ்சய தீர்த்தமெனவும், இதில் ஸ்நானஞ்செய்து இவ்விலிங்கப் பெருமானை வணங்கிச் சிவசத நாம மாலிகையினைத் தோத்திரம் செய்வோர் சகல பாவங்களி னின்று நீங்கி மோட்ச மடைய வேண்டும் என்றனர். அங்ஙனமே தந்தருளி, அரசனே! ஆயிரம் யானைபலம் தந்தனன். நீ புன் சத்துருக்களைச் செயித்து, இராச்சிய மடைந்து ஆண்டு சிவசத நாம மாலிகையைச் செபித்துக் கொண்டிருந்து பின்பு மோட்ச மடையக் கடவா யென்று கூறி மறைந்தருளினர். (எத்தகைய பஞ்ச காலத்திலும் இச்சிவலிங்கப் பெருமானை இத்தீர்த்தத்தைக் கொண்டு சிரசு முழுகும்படி செய்து அபிஷேகம் செய்யின் அக்காலத்திலும் மழை பெய்யுமாம்.)

மிருத்தியுஞ்சய தீர்த்தம் முற்றிற்று.

பாசவிச்சேதக தீர்த்தம்.

மஹாதவமகாராஜனே! அவந்திமா நகரத்திலே புஷ்கரன் என்னும் பிராமணனுக்கு விஜயன் என்னும் புத்திரனென்பவ னொருவ னிருந்தனன். அவன் தனது தந்தையிடத்து உபநயனம் செய்துகொண்டு வேதபுராண விசாரங்களை நன்கு தேர்ந்து, புஷ்கரன் என்னும் பிராமணன் புத்திரியாகிய சபுகா என்பவளை விவாகஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வருகையில், ஒருநாள் மார்க்கண்டேய முனிவரைக்கண்டு வணங்கித் தனக்குச் சிவதத்துவோப தேசம் செய்தருள வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ள முனிவர் அவன் விரக்தியினைத் தெரிந்துகொண்டு பிராமணனே! நீ திருக்காளத்தியினை யடைந்து பொன்முகரியில் ஸ்நானஞ்செய்து வாயுலிங்கேஸ்வரனைப் பூசித்து வருவையேல் அப்பரமேஸ்வரன் உனக்குச் சிவதத்துவோபதேசஞ் செய்தருளுவனெனக் கூற அதுகேட்டு அவர்பால் விடைபெற்று அநேக நாள் வழிநடந்து திருக்காளத்தியினை யடைந்து சுவாமிக்கு ருத்திராபிஷேகம் செய்து தனது மனைவிக்கு வேண்டிய சௌகரியங்களை யெல்லாம் வீட்டில்

அமைத்துவைத்து இரவு தோறும் வந்து உணவு உண்டு மற்றைய போதெல்லாம் சிவாலயத்தில் தவஞ்செய்துகொண்டிருந்தனன். ஒரு நாள் இரவு வீட்டிற்கு வருகையில் மனைவியானவள் இருதுஸ்நானமாய் சந்துடன் அன்னம் படைத்துப் பின்பு நாயகனைச் சமீபித்து அவனைத் தன்னுடன் சம்போகம் செய்யும்படி அவனது இரண்டுகரங்களையும் பிடித்துத் தனது இரண்டு ஸ்தனங்களின்மேல் வைக்க, அந்த இரண்டு ஸ்தனங்களும் அவன் கண்களுக்கு இரண்டு சிவலிங்கமாகத் தோன்றிய மாத்திரத்தில் விஜயன் தனது மனைவியைப் பிரதட்சணம் செய்து வணங்கிக்கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்று வாயுலிங்கத்திற்கு இரண்டுகடிகைத் தூரத்தில் சொர்ணமுகியின் தீரத்தில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி யதன் கரையில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்து வருகையில், சுபுகா கண்டு தனது நாயகனுடைய சமுசார விரக்தியையுமறிந்து தானும் தவஞ்செய்யக் கருதிச் சைவவேதிய ரொருவரைச் சந்தித்து வணங்கி யவரால் சிவாராதனைவிதி தெரிந்து பூசைசெய்து வருகையில் பரமேஸ்வரன் இவளைச் சோதிக்கக் கருதி ஒரு யௌவன பிராமணவடிவங் கொண்டு வந்து மயக்க அவள் சிறிதும் சலியாதிருப்பதை யறிந்து தைமாதம் சுக்கிலபட்சம் சிரவண நட்சத்திரம் துவிதிய திதியில் பிரசன்னமாகி என்னவரம் வேண்டுமெனக் கேட்க அப்பெண் சுவாமி எனக்குச் சிவசாயுச்சிய பதவி தந்தருள வேண்டுமென அப்படியே யீந்து விஜயன் முன்னிலையில் சிராவணமாதம் சுக்கிலபட்சம் தனிஷ்டா நட்சத்திரம் சோமவாரம் பௌர்ணமி யன்று பிரசன்னமாகி விஜயனே! நினக்கு யாது வேண்டுமென அவன் ஐயனே! அடியேனுக்குச் சமுசார பந்த மொழிந்து சிவசாயுச்சிய மடைய சிவதத்துவோப தேசம் செய்தருள வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ள சுவாமி அன்பனே! இவ்வித்தியா பீட மலைமீ தெழுந்தருளி யுள்ள குமாரக் கடவுளிடத்தில் தெரிந்து கொள்ளுவா யெனக்கூறி மறைய, அங்ஙனமே சென்று சுப்பிரமணியர் கடவுளை வழிபட அவர் வெளிவந்து சிவதத்துவோப தேசஞ் செய்து விஜயனே! நீ பிரதிஷ்டித்த சிவலிங்கம் விஜயலிங்க மெனவும் நீ யெடுத்த தீர்த்தம் பாசவிச்சேதக தீர்த்தமெனவும் வழங்கக் கடவதாக வென வரமருளி மறைந்தனர். (இந்த இடத்திற்கு இக்காலத்தில் விசாலபுரம் என வழங்குகின்றது.)

பாசவிச்சேதக தீர்த்தம் முற்றிற்று.

நீலகண்ட தீர்த்தம்.

யாதவ மகாராஜனே! ஸ்ரீ நகரத்தில் வேதாகம இதிகாச புராணங்களில் வல்லவனாகிய சோமகன் என்னும் பிராமணன் புத்திரனாகிய நீலகண்டன் என்பவன் தீர்த்த யாத்திரை செய்து காசியினை யடைந்து அங்கிருந்த நாரதனைக்கண்டு வணங்கி முனிவரனே! நான் சிவபெருமானது திருநடன தரிசனம் செய்ய உத்தேசித்திருக்கின்றேன். அது கைகூடி வரும்விதம் எங்ஙனமென முனிவர், நீலகண்டனே! நீர் திருக்காளத்தியினை யடைந்து வாயுலிங்கேசனுக்கு மேற்கே இரண்டுகடிகை தூரத்திலுள்ள வீரகேத்திரத்தில் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கிச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூசித்து வருவையேல் நடன தரிசனம் காண்பா யென, சந்தோஷித்துத் தென்கைலையடைந்து நாரதர் சொன்னபடி பூசித்துவருகையில், பரமேஸ்வரன் விசுவகர்மாவைக்கொண்டு ஒரு நடனசாலை யுண்டாக்கி வைகாசிமாதம் சுக்கிலபட்சம் திருவாதிரை சோமவாரம் பஞ்சமி யன்று ஆனந்த நிருத்தனம் செய்தருளினர். பிரமன் தாளமும், நந்தி மத்தளமும், விஷ்ணு பேரியும், சரஸ்வதி வீணையும், தேவேந்திரன் புல்லாங்குழலும் வாசித்தனர். நீலகண்டரென்னும் பிராமணன் தரிசித்து வணங்கி அப்பனே! இத்தாண்டவம் இத்தலத்தில் வருடந்தோறும் திருவாதிரையில் செய்தருள வேண்டும், நான் பூசித்த சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு நீலகண்டேஸ்வரரெனவும் நான் எடுத்த தீர்த்தம் நீலகண்ட தீர்த்தமெனவும் வழங்குதல் வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ள அங்ஙனமே யாகுகவெனக் கட்டளை யிட்டு அந்தர்த்தியானமாயினர். (இக்காலத்தும் வருடந்தொறும் திருவாதிரையில் காளத்திநாதர் அவ்விடம் சென்று நடன தரிசனம் கொடுக்கின்றனர்).

நீலகண்ட தீர்த்த முற்றிற்று.

தத்துவப்பிரகாச தீர்த்தம்.

யாதவ மகாராஜனே! ஒரு காலத்தில் விஷ்ணு பிரமா இந்திரன் முதலிய தேவர்களும், அகஸ்தியர் நாரதர் முதலிய முனிவர்களும் திருக்கைலாசமடைந்து நந்தியம் பெருமானை வணங்கி விடைபெற்று சந்நிதானத்தை யடைந்து ஸ்ரீ கண்ட பரமேஸ்வரனை வணங்கி விடைபெற்றுப் போயினர். நாரத முனிவர் சத்தியலோக மடைந்து பிரமாவைக் கண்டு ஐயனே! கண்ணுதற் பெருமான் தனக்கு அனேகமான இரதங்களிருக்க அதனை நீக்கி இடபத்தின்மீது ஆரோகணிப்பானேன்? சந்தன முதலிய பரிமள திரவியங்க ளிருக்க விபூதியினைப் பூசிக் கொள்வானேன்? இரத்தின முதலிய ஆபரணங்கள் யணியாது எலும்பினைத் தரிப்பானேன்? மேரு முதலிய

ஸ்தலங்களிருக்க மயானத்தி லிருப்பானேன்? தனது திருவுரு வைரவ கோலம் கொள்ளுவானேன், ஆடையோடு பன்றிக்கொம்பு, டமரகம், மான், சர்பம், புலித்தோல் தரிப்பானேன்? இரத்தின பீடத்தை விட்டு மூர்ச்சை ரோகம் வாய்ந்த முயலகன்மீது வசிப்பானேன்? தேவர் சூழ்ந்திருக்கப் பேய் பூத முதலியவற்றுடன் வாழ்வானேன்? இச்சந்தேகங் களை நிவர்த்தி செய்தருள வேண்டுமென வேண்டிக்கொள்ள, பிரமாவானவர் நாரதரே திருக்கானத்தியினை யடைந்து ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி அதில் ஸ்நா னம் செய்து அவ்விடத்தில் வித்தியாகுரு பீடமாயி வெழுந்தருளி யிருக்கும் சண்முகக்கடவுளை பூஜிப்பையேல், அவர் பிரத்தியட்சமாகி இவை யனைத்திற் கும் சமாதானம் சொல்லுவர் என்றனர். அது கேட்டு நாரதர், திருக்கானத்தி யினை யடைந்து பிரமன் கட்டளைப்படி நிறைவேற்றிக் குமாரக் கடவுளை வணங்கச்சண்முகக்கடவுள் வெளிவந்து நாரதனே! நீ எண்ணிய சந்தேகங் கட்கு விடையளிப்போம் கேட்கக் கடவா யென்று சொல்ல ஆரம்பித்தனர்.

உலக சம்மார காலத்தில் எல்லா மழிவுற்றபோது தருமம் என்பது தா னழிந்து போகாதபடி சிவபெருமானை யடைந்து விடையுருவாய் நின்று எம் பெருமானே! இவ்வுலகத்திற்கு ஆதாரமா யிருந்து புண்ணியத்தினை விருத்தி செய்யும் நான் அழியாதபடி என்மீது தேவரீர் எழுந்தருளி யிருக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக்கொள்ள எம்பெருமா னிசைந்து அத்தருமத்தினை இடபமாகக் கொண்டனர். சர்வசங்கார காலத்தில் சமஸ்த சகல மூர்த்தி எல்லாவற்றையு மழித்து மறுபடியும் அவைகளை யெல்லா முண்டாக்கி இரட் சிக்கும்படி, தனது நேத்திர விழியால் சுட்டெரித்த பஸ்மமாகிய விபூதி யினையே யவர் அணிவது. ஆகவே அவ்விபூதிக்கு இரட்சையெனப் பெய ருண்டாயிற்று. அச்சங்கார காலத்தில் மாண்ட பிரம விஷ்ணுக்கள் என்பு களைத் தாங்கள் புனிதர்களாக அவர்கள் வேண்டுகோளின்படி தரித்தன ளார். பிரபஞ்ச முடிவு காலத்தில் பிரமாதி தேவர்கள் பிணங்களாகி உலகம் மயானமாக விருக்கும் சமயத்தில் பெருமான் தரித்து அம்பாள் காணத் திரு நடனம் செய்தருளிய அம்மயானம் அக்காலத்தில் அவருக்கு இடமாக விருந் தது. திருப்பாற்கடலைத் தேவர்கள் கடைந்த காலத்தில் மந்தரமலை ஆழ்ந்து விட அது அங்ஙனமாகாதபடி விஷ்ணு ஆமை வடிவந் தாங்கி அம்மலையைச் சுமந்து பாற்கடல் கடைந்த பின்பு, இக்காரியம் நம்மா லல்லவோ முடிந்த தெனக் கருவித்தபோது, அவ்வாமை ஒரு நீங்காதிருக்கையில் விஷ்ணு சிவ பெருமானைச் சிந்திக்க அவர் வந்து அவர் ஆமை யுருவினை நீக்கிவிட நார ணன் சந்தோஷித்துத் தனது கர்வத்தினை யொழித்ததற்கு அடையாளமா கத் தான் வடிவங்கொண்ட ஆமையோட்டினைத் தரித்துக்கொள்ள வேண்டு மென வேண்டிக்கொள்ள, ஆமையோட்டினைப் பூண்டனர். அசுரனொருவன் ஒரு காலத்தில் பூமியைப் பாயாகச் சுருட்டிக்கொண்டு பாதாளம் புக அது கண்டு விஷ்ணு பன்றி யுருவெடுத்துப் பாதாளம் புகுந்து அவனைக் கொன்று பழையபடியே பூமியை விரித்து நாமல்லவோ இக்காரியம் செய்தோ மெனச் செருக்குற்றபோது வராகவுருவம் நீங்காமையால் சிவபெருமானைத் தியானி

க்க, அவர் வந்து அவ்வுருவை மாற்ற விஷ்ணு வணங்கி யெம்பெருமானே! எனது செருக்கினை யொழித்ததற்கு அடையாளமாக எனது கொம்பினைத் தரித்தருளவேண்டுமென அங்ஙனமே யிசைந்தனர்.

தாருகா வனத்து முனிவர்கள் தெய்வமென்பதை மறந்து யாகாதி காரி யங்களால் மோட்ச மடையலாமெனக் கருதிக் கர்ம பிரமவாதிகளாய் இரு [illegible] இருக்கையில அவர்கட்கு உண்மையை வெளிப்படுத்த தான் பிட் சாடனராய் வைரவ கோலங்கொண்டு அவர்கள் பத்தினி மார்கள் முன்னிலை யில் சென்று அவர்களை மயக்கியும், விஷ்ணுவை மோகினி யுருவ மெடுப்பிக் கச் செய்து முனிவர் முன்னிலையி லனுப்பியும் அவரை மயக்கியபோது அவர் கள் கோபங்கொண்டு விஷயாகம் வளர்த்தி யதிலுண்டாகிய முயலகன், டம ரகம், மான், பாம்பு, புலி, பூதம் முதலியவற்றை யனுப்பிச் சிவபெருமா னைக் கொல்லும்படி யனுப்பச் சுவாமியானவர் முயலகனை மிதித்துக்கொண்டு, புலியை யுரித்துத் தோலைப்போர்த்து மற்றைய வற்றைத் தனது திருக்கரங் களில் தாங்கிக்கொண்டனர். பூத முதலியவற்றைச் சேனையாகக்கொண்ட னர் என்று ஆறுமுகப்பெருமான் சொல்லிய மாத்திரத்தில் நாரதர் கேட்டு உணர்ந்துகொண்டு எம்பெருமானே! எனது சந்தேகங்கள் ஒழிந்தன. இத்தலத்தில் நானெடுத்த தீர்த்தத்திற்குத் தத்துவப் பிரகாச தீர்த்தமென வழங்கக்கடவது எனக் கேட்டுக்கொள்ள அங்ஙனமே யாகுக வெனக் கூறி மறைந்தருளினர்.

தத்துவப்பிரகாச தீர்த்த முற்றியது.

சந்திரதீர்த்தம்.

யாதவமகாராஜனே! பூர்வகாலத்தில் சந்திரனென்பவன் தட்சப் பிரஜா பதியின் புத்திரிகளாகிய அசுவினி முதலாகிய இருபத்தேழு பெண்களை விவாகஞ் செய்துகொண்டு வாழ்ந்து வருகையில், அவர்களுள் அதிகசௌந் தரியம் வாய்ந்த உரோகணி என்பவளை மாத்திரம் அதிகப் பிரியத்துடன் நேசித்து மற்றைய பெண்களை வெறுத்திருந்தனன். இது கண்ட மற்றை யவர்கள் தமது பிதாவாகிய தட்சனிடம் சென்று தமது குறைகளைச் சொல் லி வருத்தமுற்று அவனிடமே யிருந்துவிட்டார்கள். இது சங்கதி சந்திர ன றிந்து ஒருநாள் தனது மாமனாராகிய தட்சனிடம்சென்று சமாதானம் கூறி இனித் தான் எல்லாப் பெண்களிடத்தும் சமமாகவிருந்து வாழ்வதாகச் சத்தியஞ்செய்து கொடுத்துத் தனது மனைவியர்களை யழைத்துக் கொண்டு வந்துவிட்டனன். பின்னரும் பழையபடியே சந்திரன் உரோகணியினிடமே மிக அன்பு பாராட்டி வந்தனன். இது விஷயம் தட்சன் கேள்வியுற்று அதிக கோபங்கொண்டு சந்திரனிடம் வந்து அவனை நோக்கிச் சந்திரனே! நீ முன் னமே குருபத்தினியை விழைந்த மகா பாவியாகவிருக்கின்றனை. இப்பொ

னம் நீ என்னிடம் செய்து கொடுத்த சத்தியத்தினை மறந்தனை. ஆகையால் இன்றுமுதல் நீ க்ஷயரோகியாய் வருந்திக்கொண்டிருக்கக் கடவை என்று சபித்து விட்டுப்போயினன்.

சந்திரன் இதுகேட்டு மிக வருத்தமடைந்து தனது ஒளி யனைத்தும் குறைந்திருந்த க்ஷயரோகமுடையனாய்த் தன்னுலகைவிட்டு நீங்கி வடதிசை நோக்கிச்சென்று கொண்டிருக்கையில் அகஸ்திய மகா முனிவரைக் கண்டு வணங்கித் தனது குறைகளனைத்தையும் சொல்ல அவர்கேட்டு மனமிரங்கி; சந்திரனே! உன் துன்பமனைத்தும் ஒழிய உனக்குச் சூழ்ச்சி சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக வென்று சொல்லுவாராயினர், சந்திரனே! இந்த மேருமலைக்குத் தெற்கே எழுபத்திரண்டு யோசனை தூரத்தில் பூர்வத்தில் பிரதேவனால் பூசிக்கப் பெற்றுப் பலவரங்களை யடைந்த கைலாச சிகரமாகிய சிவானந்த நிலயமென்னும் தென் கைலாயமென்கிற திருக்காளத்தியை யடைந்து இதற்கு வாயுதிசையில் வாயுபகவானால் பூசிக்கப்பெற்ற வாயுலிங்கத்தினைத் தரிசித்து அதற்கு மேற்றிசையிலுள்ள சுவர்ணமுகி நதியின் நிருதி திக்கில் கால் கடிகை தூரத்திலுள்ள பிரபாச க்ஷேத்திர மெனும் தலமுண்டு அவ்விடத்திலுள்ள பிரபாச தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து தும்பை, வில்வம் கொண்டு சிவலிங்கப் பெருமானைப் பூசித்து வருவையாகில் உன்னுடைய நோய் நீங்கிப் பழையபடியே பிரகாசமுற்று வாழ்வாயென்று சொல்லிவிட்டுப்போயினர். சந்திரனதுகேட்டு ஆனந்த மடைந்து அங்ஙனமே அத்தலம் சென்று தீர்த்தமாடிப்பூசை செய்து வருகையில் பரமேஸ்வரன் பார்வதிசமேதராய் இடபவாகனாரூடராய்ச் சைத்திர மாதம் சுக்கிலபட்சம் சோமவாரம் பரணி நட்சத்திரம் அமாவாசைக்கு மூன்றாம் நாள் பிரத்தியட்சமாகிச் சந்திரனே! உனக்கு என்னவரம் வேண்டுமென்று கேட்கச் சந்திரன் கீழே விழுந்து நமஸ்காரம் செய்து பலவாறு தோத்தரித்து ஐயனே! எளியேனை யாட்கொண்டவந்த தெய்வமே! தட்சன் எனக்குக்கொடுத்த சாபமொழிந்து க்ஷயரோக நீங்கிப் பழையபடியே எனது பிரகாசத்தினைப்பெற்று வாழ்தல்வேண்டும், அடியேன் ஸ்நானம் செய்த தீர்த்தம் சந்திரதீர்த்தமெனப் பெயர்வழங்கவேண்டும். எனக்குப் பிரத்தியட்சமான இந்தத் தினத்தில் உனை வணங்குவோர் யாவருக்கும் நோயனைத்து மொழிந்து சுகமாக வாழ்தல் வேண்டும் என்று வேண்டிக்கொண்டனன். அங்ஙனமே யாகுகவென்று வரமளித்துச் சுவாமி மறைந்தருளினர்.

சந்திர தீர்த்த முற்றியது.

சூரியபுஷ்கரணி தீர்த்தம்.

யாதவமகாராஜனே! வெள்ளியங்கிரியாகிய மகா கைலாசத்திலே ஒருநாள் பார்வதி சமேதராகப் பரமேஸ்வரன் திருவோலக்கங் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கையில், பிரமன், விஷ்ணு முதலிய தேவர்களனைவரும் வந்து பெருமானை நமஸ்காரஞ்செய்து ஒரு புறமிருந்து கொண்டிருந்தனர். அச்சமயத்தில் அவ்விடம் தட்சப்பிரஜாபதி வந்தனன். இவனைக்கண்ட மாத்திரத்தில் இவன் சிவபெருமானுக்கு மாமனார் என்ற முறைமையால் தேவர்கள் எல்லாம் எழுந்து வணங்கி யுட்கார்ந்தனர். பரமசிவம் தனக்குத் தட்சப்பிரஜாபதி மாமனென்னு முறையால் இவனை வணங்கில் அவனுக்கு ஆயுள் குறைந்து விடுமென்றெண்ணிச் சும்மாவிருந்தனர். இந்த வுண்மையினைத் தட்சன் தெரிந்து கொள்ளாமல் கோபங்கொண்டு திரும்பித் தன திருப்பிடம் வந்து சிவபெருமானை நீக்கி யாகம் ஒன்று நடத்தக்கருதி எல்லாத் தேவர்களையு மழைப்பித்து ஒரு பெரிய வேள்வி யாரம்பித்தனன். இதுசங்கதி பார்வதி தெரிந்து அந்த யாகத்திற்குப் போகச் சுவாமியினை நோக்கிவிடைகேட்க அவர் மறுத்தும் கேட்காமையால் மவுனமா யிருந்து விட்டனர். அம்பாள் உடனே சுவாமியை வணங்கிக்கொண்டு தனது பிதா நடத்தும் யாகசாலைக்கு வந்தனள். அங்கிருந்த தேவ ரனைவரும் தட்சன் உத்தரவின்படி அம்பாளை வணங்காமலிருந்தார்கள். அச்சமயத்தில் யாகத்தில் உருத்திர மூர்த்திக்குக் கொடுக்கவேண்டிய அவிர்பாகத்தை யவருக்குக் கொடாமல் வேறு தேவருக்குக் கொடுக்க ஆரம்பித்தனர். அம்பாள் தடுத்தும் தட்சன் கேட்கவில்லை. சூரியனும் பிருகுமுனியும் தட்சன்செய்த காரியமே தகுதியென்றார்கள்.

இவற்றை யெல்லாங்கண்டு அம்பாள் கோபங்கொண்டு இந்தப்பாவியாகிய தட்சனுக்கு ஏன் நாம் புத்திரியாகப் பிறந்தோம். அவனுக்குப் பெண்ணாகவந்த இத்தேகத்தை வைத்திருப்பது தகாதென்று சிவாக்கினி வளர்த்து அதில் மூழ்கி மறைந்தருளினள். இவ்வுண்மை யனைத்தும் சிவபெருமான்தெரிந்து சிறிது கோப முடையவர்போலத் தமது சடையினைக் கீழே மோத அதிலிருந்து வீரபத்திரக்கடவுள் பிறந்தனர். அவ்வீரனைச் சுவாமி நோக்கி புத்திரனே! நீயுடனே தட்சன் நடத்தும் யாகசாலைக்குச்சென்று அதனை யழித்து வருவாயென்று கட்டளையிட் டனுப்பினர். அவ்வீரனும் உடனே வேள்விசாலை யடைந்து அச்சாலையினை யழித்து அவ்விட மிருந்த தேவர்களை யெல்லாம் பிடித்து தண்டித்துச் சூரியன் தாடையில் ஒரு அறை கொடுத்தனர். அவன் பல்லனைத்தும் உதிர்ந்து விட்டன. அதனால் அதந்தனன் என்னும் பெயர்பெற்றுச் சூரியன் மிக மெலிவடைந்து வருத்தமுற்றுப் பிரமனிடம் சென்று முறையிட அப்பிரமன் சூரியனைநோக்கி அன்பனே! நீ தட்சணதிசையில் உள்ள சுவர்ணமுகி நதிதீரத்திலுள்ள கைலாசசிகர சிவானந்த நிலயத்தின் வாயுதிசையில் பிரபாச தீர்த்தத்திற்சென்று அத்தல தீர்த்தமாடி

வில்வம் கொண்டு பூசிப்பையேல் நீபழையபடி யுருவை யென்றனர். அது கேட்ட சூரியன் அங்ஙனமே தென் திசை நோக்கிக் கங்கை முதலிய தீர்த்த மாடி அவ்விடம்வந்து அத்தலத்தின் தென்திசையில் ஒரு பர்ணசாலையேற் படுத்தி மூன்றுவேளையும் வில்வமலர்கொண்டு பூசித்துவருகையில் வைகாசிமாதம், சுக்கிலபட்சம், ஹஸ்தநட்சத்திரம், சுக்கிரவாரம், சதுர்த்தசியன்று சிவபெருமான் அம்பாள் சமேதராய் வாயுலிங்கத்தினின்றும் வெளிவந்து காட்சிகொடுக்க, சூரியன் கண்டு பலதரம் வீழ்ந்து எழுந்து நமஸ்காரஞ்செய்து தோத்திரஞ்செய்து அடியேனை யாட்கொள்ளவந்த அப்பனே! நான் தட்சன் யாகத்தில் செய்த அபராதத்தினை மன்னித்தருள வேண்டும் நான் பழையபடியே பற்களையடைந்து வாழவேண்டும், நான் தவஞ்செய்த இக்ஷேத்திரமும் ஸ்நானஞ்செய்த பிரயாசதீர்த்தமும் என்னுடையபேரால் பிரசித்தி பெறவேண்டுமெனவும், நான் பூசித்த புஷ்பங்கள் அர்க்க புஷ்பங்களெனவும், இத்தீர்த்தத்திற்கு சூரியபுஷ்கரணி யெனவும் பெயரிட்டு, சுவாமிக்கு இத்தீர்த்தமே தினந்தோறும் அபிஷேகத்திற்குபயோகமாகும்படியாகவும் அருள்புரிய வேண்டும். அன்றியும் தேவரீரைத் தரிசிக்கின்றவர்கள் யாவரும் சகல சாம்ராஜ்யங்களுடன் வாழவேண்டுமென வரங்கோரினன். அங்ஙனமே யாகுக வெனத் திருவாய்மலர்ந்தருளிச் சுவாமி மறைந்தருளினர்.

சூரியபுஷ்கரணி தீர்த்த முற்றிற்று.

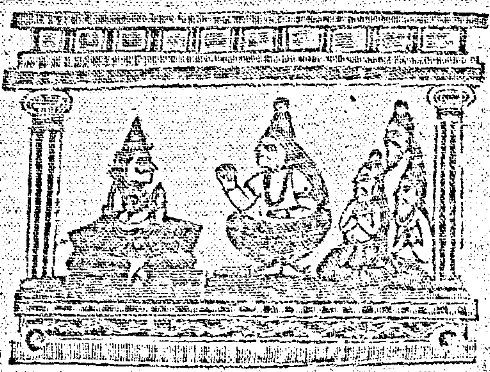

தலவிசிட்டச் சருக்கம்.

யாதவமகாராஜனே! இதுகாறுங் கூறிய தென் கைலாயமாகிய திருக்காளத்தி என்னும் திவ்ய தலத்திலே, தைப்பொங்கல் மகோற்சவத்திற்கு மறுநாளிலும் மாசிமாதம் நடக்கும் பிரமோற்சவத்தின் கடைசிநாளிலும் சிவபெருமானைத்தரிசிப்பது அதிகவிசேஷம். இத்தலத்தில் அங்கப்பிரதட்சணம் செய்பவர் சிவசாயுச்சியமே யடைவர். அடிமேலடிவைத்துப் பிரதட்சணஞ்செய்பவர் பிரமகற்பம்வரையில் கைலாசத்தில் வாழ்வர். அடிக்கடி சாஷ்டாங்க நமஸ்காரஞ் செய்பவர் பத்துலட்சம் அசுவமேத யாகபலனை யடைவர். சிவத்தியானத்துடன் மெல்ல நடப்பவர் சாலோக்கியமடைவர். வலம் இடமாகப்பிரதட்சணஞ்செய்பவர் சாரூபமடைவர். வாயுலிங்கத்தினைப் பச்சைக்கற்பூரத்தாலபிஷேகித்து வில்வத்தா லருச்சனைசெய்பவர் சகல சாம்பிராச்சியத்துடன் நன்மனைவி புத்திர பௌத்திரருடன் வாழ்வர். நித்தியோற்சவம், பட்சோற்சவம், மாசோற்சவம், வருடோற்சவம், பிரமோற்சவம், கிருஷ்ணபட்சம் தசமி முதல் சதுர்த்தசி வரையில் நடப்பதில் இடபவாகன உற்சவம், அமாவாசையுற்சவம், இரதோற்சவம் தரிசிப்பதுடன், வித்தியா பீடத்தி லெழுந்தருளியிருக்கும் சண்முகப் பெருமானுக்கு நடத்தும் பிரமோற்சவம் முதலிய தரிசிக்கின் அவர்கள் இம்மையிலும் மறுமையிலும் அனுபவிக்கும் செல்வத்திற்கு அளவே கிடையாது. ஆதலின் இவ்வுலகில் இக்காளத்தித் தலத்திற்குச் சமானமானது கிடையவே கிடையாது. என்று யாதவ மகாராஜனுக்குச் சங்கம வேடந் தாங்கிவந்த பரமேஸ்வரர் சொன்னதாக நைமிசாரணிய முனிவர்களுக்குச் சூத மகாமுனிவர் திருக்காளத்திச் சரித்திர மகிமையினைக் கூறி முடித்தனர். ஜயம்.

தலவிசிட்டச்சருக்க முற்றியது.

அறுபான் மும்மை நாயன்மார்களி லொருவரா
கிய வாயிலார் நாயனர் பரம்பரையில் வந்தவ
ரும், சுத்தாத்துவித சித்தாந்த பிரவர்த்தகா
சாரியரும், மதுரைத்தமிழ்ச்சங்கத்து மகா
வித்துவானும், மெய்கண்ட சந்தான
சபை அக்கிராசனதிபதியும், சென்
னைச் சிவனடியார் திருக்கூட்டத்
தலைவரும்

ஆகிய

சித்தாந்தசரபம் - அஷ்டாவதானம்

பூவை—கலியாணசுந்தரர் இயற்றிய

சீகாளத்திபுராணம்

முற்றியது.

Murahari Press.
MADRAS.

விளம்பரம்.

இப்புத்தகம் அநேகநாளாய் தமிழில் வசன காவியமாய் இல்லாததினால் அநேக பக்திமான்களின் வேண்டுகோளின் பேரில் சுருக்கத்திற்கேற்ற இரு படங்களுடன் வெளியிடப்பட்டனம். வேண்டியவர்கள் அடியிற்கண்ட விலாசதாரர்களுக்கு எழுதி வி. பி. மூலியமாய் பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

சிகாளத்திபுராணம் புத்தகம் 1-க்கு விலை அணா-6.
ஷை உயர்ந்த தப்படிப்பு லினென் காகிதம்
புத்தகம் 1-க்கு அணா-10.

தனியாய் கண்ணப்பநாயனார் சரித்திரம்
பூர்வஜன்மகதையுடன் புத்தகம் 1-க்கு அணா-1.
ஷை உயர்ந்த தப்படிப்பு லினென் காகிதம்
புத்தகம் 1-க்கு அணா-2.

சிகாளத்தி தேவாரம் மங்களம், தகரி தகி.
தத்ரூப ஜோதிபடம் உயர்ந்த லினென் காகிதத்தில்
சித்திரமாய் அச்சிட்டது, படம் 1-க்கு அணா-1.

எமது விலாசம்.

டி. செங்கல்வராய நாயுடு.
முனிசிபில், லேன்.

கோதண்டபாணிராய நாயுடு,
புஸ்தகவியாபாரம்,
காளஹஸ்தி.